

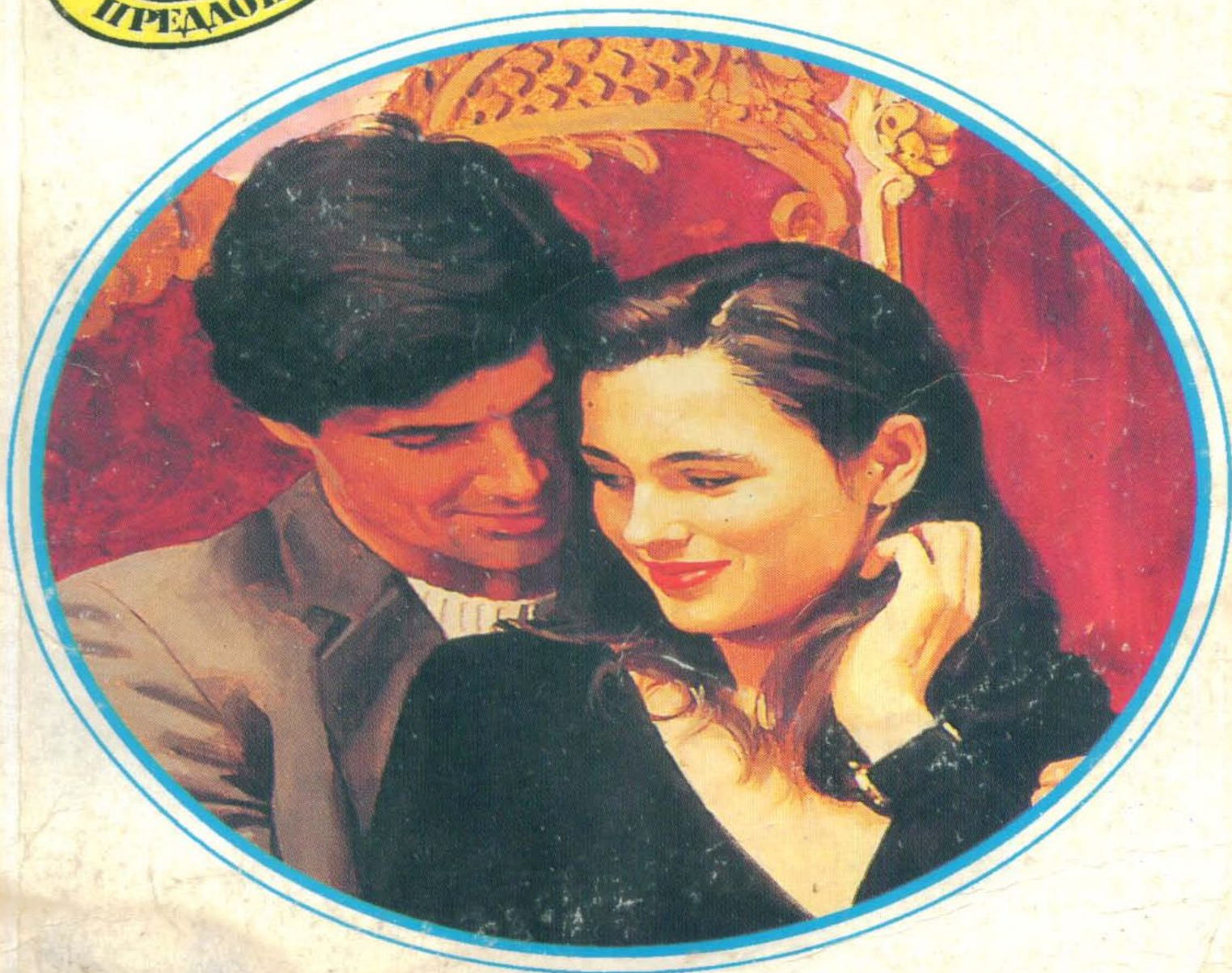
HARLEQUIN®

Романс® 83

ЛИРИЧНА СОНАТА

Робърта ЛИЙ

РОБЪРТА ЛИЙ ЛИРИЧНА СОНАТА

Превод: Вихра Ганчева

chitanka.info

Пожънала известност със студийните си записи и участия в телевизионни предавания, талантливата пианистка Андреа Маркам изпитва панически страх от концерти пред публика. Предстоящото европейско турне я плаши, а присъствието на новия импресарио Люк Кейн я подлага на още по-голямо изпитание. Андреа е решена да устои на чара му и да не се превърне в поредната наивница с разбито сърце...

ПЪРВА ГЛАВА

— За нищо на света няма да работя с Люк Кейн! — заяви Андреа. — Последния път се скарахме жестоко и изобщо не желая да го виждам.

Бела Джесъл я изглежда смаяно. Двете се бяха събрали, за да обсъдят бъдещето, след като преди седмица бе починал Ейбрахам — съпругът на Бела, човекът, създал великолепната пианистка Андреа Маркам.

— Изобщо не знаех, че се познавате. Кога сте се скарали?

— Преди дванадесет години. Още докато работеше във вашата агенция.

— Но ти тогава си била дете!

— Тринадесетгодишните също имат чувства.

— Разбира се, но невинаги вярна преценка. Бих се учудила Люк да помни скандал отпреди толкова време...

— Важното е, че аз го помня! И то много добре. Освен това, той едва ли се е променил. Да не говорим, че сега сигурно е станал още по-нагъл, след като е преуспял толкова.

— Ейбрахам не мислеше така. Все пак, прехвърли му договорите на всички по-добри музиканти. Нямахте и представа за отношението ти към Люк.

— Да, никога не е ставало дума.

— Ейбрахам не ти каза нищо, защото не искаше да знаеш колко е болен — за момент Бела затвори очи, за да възпре сълзите си. — А и толкова се радваше, че успя да се пребориш със страха от концерти пред публика и се реши на това турне.

— Но аз не бих могла да го направя без него! Не бих могла, разбираш ли?

— Но трябва. Той толкова искаше да успееш! Нали знаеш колко те обичаше...

За миг Андреа се върна към деня, когато за пръв път се срещна с известния импресарио. Той се съгласи да я приеме единствено, защото

бе направила на секретарката, че е доведената сестра на Джилиан Браун — бивша сътрудничка в агенцията и настояща годеница на прекия му помощник — Люк Кейн.

— Искам да ви изпълня нещо — заяви уверено тогава. — Има още много да уча, но ще работя денонощно и ще успея.

Ейбрахам Джесъл мълчаливо посочи рояла в ъгъла и когато Андреа изсвири няколко творби от Шопен и Брамс, които бе подготвила, той я изгледа мрачно и съобщи, че се налага да обмисли възможностите за по-нататъшно обучение.

Следващите четири години Андреа прекара в Академиите по музика в Ню Йорк и Рим и се видя отново с Ейбрахам, чак когато се завърна в Лондон и той я посети вече с предложението да ѝ стане импресарио. Тя на секундата прие и едва тогава доведената ѝ майка призна, че таксите за училище всъщност са били плащани от него.

— Слава богу, че не му отказах! — възкликна Андреа. — Щях да се чувствам ужасно.

— Ти изобщо нямаше да разбереш. Той си е такъв... Наистина имаш невероятен късмет с него.

И през всичките последвали години Андреа бе благодарна за този си късмет.

Само няколко месеца по-късно вече имаше студийни записи в Лондон и из цяла Европа. Ейбрахам ѝ издейства най-изгодните условия и преди всичко успя да превърне непохватното момиче в изискана млада дама. Именно той я убеди да изостави по детски звучащото Ани и да възвърне цялото си име — Андреа, както и да се представя с моминското име на майка си — Маркам, много по-интересно и запомнящо се от Джоунс. Ейбрахам я изпрати и на едномесечен курс за манекени, от който се появи една съвсем различна Андреа. Дългата непокорна черна коса беше усмирена и се спускаше като лъскава коприна от двете страни на лицето, подчертавайки нежния му светъл тен. Веждите бяха оформени в елегантна дъга, която хармонираше с бадемовидните теменужени очи — толкова тъмносини, почти черни. Красивите плътни устни, финият нос и нежния овал на брадичката нямаха нужда от козметична намеса, а по природа стройната ѝ фигура допълнително вдъхновяваше моделиерите, в чиито ръце я бе оставил Ейбрахам.

Именно този последен щрих — превръщането на ненаатрапчивата ѝ хубост в неповторима индивидуалност, бе поантата на метаморфозата. И все пак елегантността и самоувереността бяха само външна изява — маска, под която кипеше яростното желание на Андреа да успее да докаже на онзи мъж, а и на целия свят, че е способна и талантива, че не е вече малката сестричка на Джилиан.

Ала когато Андреа засия в светлината на собствения си талант и славата неминуемо я застигна, стремежът да се покаже достойна пред този мъж бе изместен на по-заден план. Образът му постепенно избледня в съзнанието ѝ. И наистина до ден-днешен тя бе живяла с мисълта, че е забравила за съществуването му.

— Мила, направи тези концерти! — изпълненият с мъка глас на Бела я върна към настоящето. — Разбирам, че без Ейбрахам няма да е същото, но уверена съм, Люк ще се погрижи за всичко. Поне поговори с него.

Андреа с усилие преглътна категоричния отказ, единствено заради паметта на Ейбрахам, и отвърна:

— Добре. Но нищо не обещавам.

Следобед тя помоли секретарката си да ѝ уреди среща с Люк, но се оказа, че той е извън града и ще се върне най-рано в края на седмицата. Това означаваше още четири дни колебания, но петъкът дойде неусетно, без да е стигнала до някакво решение. Нямаше друг избор, освен да прецени на място. Всичко зависеше от това как Люк Кейн ще приеме новината за прекратяването на договора.

Андреа обърна особено внимание на облеклото си за срещата.

В каква светлина ще е най-добре да се представи? Сериозно равнодушна или привлекателно изкусителна?

По дяволите! Що за мисъл! Нима има значение какво впечатление ще му направи? Ако Люк не се откаже доброволно от договора, ще се бори със зъби и нокти за свободата си.

В края на краищата, реши да бъде самата себе си. Облече копринена дреха с цвят на аметист, която подчертаваше тъмновиолетовите отблясъци в очите ѝ, а косата както обикновено пристегна в кок. Тъй като бе леко пребледняла — сигурен знак, че е неспокойна, си сложи мъничко повече руж от друг път, и когато влезе в елегантната сграда на „Кейн Ентърпрайзис“, Андреа бе олицетворение на непоколебимостта.

Още от пръв поглед се набиваше контрастът между натрапчивия лукс тук и задушевната атмосфера в старомодния офис на Ейбрахам, който Люк напусна горе-долу по времето, когато доведената ѝ сестра напусна него.

Докато пристъпваше по мекия килим, Андреа хвърли поглед на фотографиите на знаменити музиканти по стените. Клиентите на Ейбрахам все още не бяха прибавени, но дори и без тях палитрата от имена бе внушителна.

— Господин Кейн ще ви приеме веднага — съобщи младата секретарка и я поведе по един дълъг широк коридор. Отвори масивната врата, облицована с черна кожа и ѝ направи път.

Първото впечатление от кабинета бе за простор и светлина, но също така и за умела комбинация от изящество и функционалност. Върху огромна маса от стъкло и алуминий бяха подредени класьори с папки, няколко телефона и факс. До стената вляво бе монтирана свръхмодерна стерео- и телевизионна уредба, а на отсрещната — фонотека с неизброимо количество плочи, касети, компактдискове и видеозаписи.

Андреа вдигна гордо глава и посрещна погледа на Люк, който веднага се изправи и тръгна към нея с протегнатата ръка.

— Госпожице Маркам — усмихна се сърдечно, — удоволствие е да се запозная с вас, макар да съжалявам, че поводът не е от най-приятните.

— Ако поводът бе друг, изобщо нямаше да се срещнем — отсече хладно тя и забеляза как веждите му леко трепват, макар че замълча и ѝ посочи фотьойла.

Какво ли си мисли, запита се Андреа. Не се е променил през тези дванадесет години. Невъздържаният словоохотлив млад мъж се бе превърнал в енергичен, рафиниран тридесет и шест годишен бизнесмен. Мъжествените черти на загорялото му свежо лице и лъскавата черна коса бяха останали недокоснати от годините. Ексцентричност също не му липсваше. Както изискваше модата сред хората на изкуството, носеше леко набола брада, а небрежно-елегантният му вид се допълваше от къса опашка, в която бе стегната гъстата му коса. Вярно, дънките и фланелката бяха заменени със син кашмирен пуловер и панталон на Ралф Лорен, но не и с костюм. Люк

приличаше повече на импресарио на рок звезди, отколкото на утвърдени изпълнители на класическа музика.

Но и това си имаше своето оправдание, тъй като шумът, който Люк вдигаше около техните изяви, твърде много напомняше на широко рекламираните рок концерти. По този начин той бе успял да привлече нова публика и албумите му „Класика“ и „Любими оперни арии“ бяха пожънали небивала популярност, както и добри печалби.

Андреа чакаше да направи някакъв коментар, но той бавно се отпусна на стола и спокойно кръстоса крака.

— Доколкото виждам, госпожице Маркам, фотографите не са успели да уловят докрай чара ви — сивите му очи я проучваха невъзмутимо. — Коего всъщност се отнася и за музикалните ви записи.

— Наистина ли мислите така? — възкликна изненадано тя. — Искам да кажа за записите...

— Абсолютно. Технологията на звукозаписа може да е достигнала съвършенство, но е неспособна да улови обаянието на човешката личност. И слава богу, иначе на кое поприще щях да се подвизавам!

— Вие наистина сте изключително известен професионалист във вашата област, но аз не възнамерявам да допринасям славата ви да расте.

— Аха — кимна той. — Затова значи сте тук...

— Именно.

Той се наведе към нея и колкото и да не ѝ се искаше, Андреа се загледа в отблясъците на слънчевите лъчи в идеално сресаната му коса. След миг се сепна. Да не би чувствата ѝ от едно време да се пробуждаха? Ужасена от подобна перспектива, тя изправи рамене и вдигна глава.

— Не желая да бъдете мой импресарио!

— Защо?

В гласа му се прокрадна язвителност, която не ѝ се понрави. Каква игра играеше той?

— Много добре знаете защо!

Един от телефоните звънна, Люк се извини и отиде до бюрото. Последва порой темпераментна италианска реч, след което той затвори и се върна на мястото си.

— Така, да продължим... Госпожице Маркам, нямам понятие какво имате против мен. Мога само да мисля, че от лоялност към Ейбрахам Джесъл изпитвате неприязън от факта, че ще бъдете представявана от най-големия му конкурент. Но не би трябвало. Той сам пожела да откупя договорите му. Всъщност именно той се обърна към мен. Не аз.

— Знам. Бела... госпожа Джесъл ми каза. Но това не променя нещата. Не желая да бъдете мой импресарио.

— Искам да узная причината — настоя той. — Ако се опасявате, че подходът ми се различава от този на Ейбрахам...

— Това няма нищо общо!

— Какво тогава? Ако съм ви засегнал с нещо, уверявам ви, било е неволно...

— Престанете! — избухна Андреа.

— Да не би да намеквате, че сме се виждали и преди? — сивите му очи я пронизваха. Колкото и да е невероятно не бе я познал.

— Последния път, когато се видяхме, все още ме наричаха Ани.

Той се втренчи в нея и объркването му премина в смайване.

— Господи! Сестричката на Джилиан! — лицето му се разтегна в широка усмивка и сякаш пред нея застана Люк от едно време. — Трябва да се радваш, че не те познах. Беше кльощава, грозновата колежанка, с коса на клечки и шина на зъбите...

— Благодаря! Виждам, не си се променил.

Той продължи да я изучава, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Значи ти си Ани! — повтори той невярващо. — Но с какво толкова съм те засегнал? Доколкото помня, винаги сме били приятели.

Това, че няма представа за огорчението, което ѝ бе причинил, я вбеси още повече.

— И аз така си мислех, докато последния път не ме изхвърли от офиса.

Той се замисли и лицето му помръкна. Андреа веднага съжали, че е подхванала темата. Ровенето в миналото рядко води до добро, а в този случай бе нелепо доказателство, че тя му се сърди за нещо, за което той дори не си спомня. Колко ли ще се учуди, ако научи за момичешките ѝ блянове по него, потушени не чак толкова отдавна...

— Започвам да се досещам — промърмори той и погледът му отново се оживи. — Ти дойде да ми кажеш, че Джилиан е тръгнала с

друг. Аз бях толкова потресен, та си го изкарах на теб...

— Ха! Потресен... Веднага взе да се влачиш с всяка, която се изпречеше на пътя ти.

— От моя гледна точка нещата изглеждат доста по-различно — заяви студено той. — Но всичко това се случи преди цяла вечност! Сега трябва да мислим за бъдещето. Ти имаш нужда от мен и...

— Ти не си единственият!

— Но съм най-добрият!

— Не ме интересува. Предпочитам друг...

— Нямах избор! — той се изправи и закрачи из стаята — висок, строен, кипящ от енергия. — Получих договорите на Ейбрахам и твоят е особено ценен. Нямам намерение да го изпускам.

— Искам да го откупя. Ще се свържа с моя адвокат, за да...

— Парите не участват в играта — прекъсна я Люк. — Ще бъда изпълнен със завист, ако друг представлява творец от твоята величина. Ти си невероятно талантива пианистка и съм сигурен, че все още си много далеч от върховете, които би могла да достигнеш.

— Поразена съм — саркастично процеди тя.

— Не, поразеният съм аз. Не мога да повярвам, че малката Ани Джоунс се е превърнала в Андреа Маркам. Как не ми е хрумнало! — очите му обезпокоително обходиха тялото ѝ и на устните му цъфна усмивчица. — За мен ти все още си Ани, но ще направя всичко възможно да те наричам Андреа.

С колкото и твърдост да се бе заредила, оказа се недостатъчна. Люк Кейн бе далеч по-привлекателен от едно време. Или може би ѝ се струваше такъв, защото вече беше жена и бе много по-уязвима.

— Не се притеснявай за турнето — неочаквано подхвърли той. За щастие, погрешно бе изтълкувал страха в очите ѝ. — Ще се грижа за теб не по-зле от Ейбрахам.

— Искам да го отменя — отсече тя, давайки си сметка, че най-малко сега би издържала подобно изпитание. — Изобщо не трябваше да приемам този ангажимент.

— Но вече си го направила. Ако се откажеш, би било непочтено спрямо Ейбрахам.

— Какво искаш да кажеш?

— Всичко вече е ангажирано и платено — зали, оркестри, диригенти, хотели, самолети...

— Ами ако се бях разболяла?

— Има застраховки. Но не и срещу капризи и истерии.

— Истерии? — трепна тя. Не, за нищо на света няма да признае, че истинската причина бе страхът от многото хора, събрани на едно място.

— Изнасяла съм един-единствен концерт — рече сковано. — И той беше пълен провал.

— Било е отдавна. Израснала си толкова много оттогава.

— Не, не бих могла да се справя.

— Андреа, всеки артист преживява сценична треска. Но аз ще бъда до теб.

— Обяснявам ти, че не желая това турне и не желая да бъдеш мой импресарио! Нима не ти напомням за Джилиан? Мислех, че дори сам ще предложиш да прекратим договора.

— Джилиан е на другия край на света. Ще преживея факта, че си й сестра — Люк скръсти ръце пред гърдите си, изпъна крака и се отпусна назад. — Така че отговорът ми продължава да е „не“.

Андреа усети ярост.

— Не можеш да ме принудиш! Ако реша, дори мога да се оттегля от музиката...

Той се изсмя:

— Музиката е целия ти живот!

— И какво от това?

Той понечи да отвърне, но се отказа. Тенът и лъскавата черна коса успешно допълваха сатанинското величие, което излъчваше. Сигурно така изглежда дяволът, помисли си Андреа.

— Ще ти коства цяло състояние да се бориш, с мен — предупреди я тихо. — Естествено вече си богата и не се интересуваш от пари, но помисли за Бела. Когато всичко свърши, може да се окаже разорена.

— Как? Твоите мръсни номера...

— Не става въпрос за никакви номера. Импресарската агенция на Ейбрахам е покрила разходите за концертното турне, а неустойките са космически. Публична тайна е, че преди няколко месеца той загуби на борсата. Разчиташе на твоите концерти.

Андреа слушаше втрещена. Възможно ли е да измисля всичко това?

— Не, не те подвеждам — прочете мислите ѝ той. — Можеш да се допиташ до финансовите съветници на Ейбрахам.

Андреа поклати глава. Той печелеше.

— Ще направя турнето само ако обещаеш, че още на следващия ден прекратяваме договора.

— Добре.

Мигновено последвалото му съгласие я усъмни.

— Подпиши се под това и го изпрати на адвоката ми — отсече тя.

— Нямах ли ми доверие? — в гласа му се прокрадна насмешка.

— Не — хладно отвърна тя.

— Ще се погрижа да е на бюрото му още утре сутринта.

— Благодаря.

— Само дете не си помислила за едно нещо.

— Така ли? И какво е то?

— Може да ти се прииска да останеш при мен.

— Блажени са вярващите... — процеди тя и гордо се отправи към вратата.

— Ани?

Андреа се обърна.

— Просто проверявам дали помниш — усмихна се подигравателно той.

С огромно усилие Андреа се сдържа да не му каже нещо гадно и внимателно затвори вратата след себе си. Концертът пред публика щеше да бъде нечовешко изпитание, но присъствието на Люк Кейн се очертаваше още по-страшно.

ВТОРА ГЛАВА

Докато караше по задръстените лондонски улици, Андреа имаше премного време да разсъждава за миналото. Трябваше да признае пред себе си, че макар Люк да ѝ бе причинил терзания, именно пренебрежението му към избуяващите ѝ музикални способности я импулсира да навлезе в дълбините на музиката.

Веднъж подхвърли това на Ейбрахам, но той побърза да го защити. Андреа сви презрително устни и не пропусна да се възмути от предателството на Люк спрямо учителя му.

— На неговите години и аз направих нещо подобно — усмихна се Ейбрахам опрощаващо. — Нормално е да напусне гнездото, когато му дойде времето.

— Но най-талантливите пак идват при теб.

— Един ден ще се ориентират към него. И той ще се справи отлично.

Андреа си спомни тези думи и мислите ѝ неизбежно се насочиха към доведената ѝ сестра. Дали някога Джилиан е изпитала угризения задето не се осмели да каже лично на Люк, че го напуска?

— Не можеш просто ей така да изчезнеш! — искрено протестира Андреа, когато Джилиан ѝ съобщи за годежа си с младия австралиец, с когото се бе запознала преди три месеца.

— И защо не? След като господинът не ми е дотам верен, от къде на къде аз пък ще се съобразявам как би се почувствал.

— Но нали каза, че са били делови контакти!

— Не исках да те разочаровам, Ани. Обаче крайно време е да погледнеш истината в очите. Подъл женкар — ето такъв е Люк!

— Но той изглежда толкова привързан към теб!

— Твърде малка си, за да проумееш игрите му. Откакто откри своята агенция, вече почти не го виждам.

— Ако го обичаш, ще проявиш разбиране.

— Винаги ли трябва да го защитаваш, Ани? — извика възмутено Джилиан. — Човек ще рече, че повече държи на теб. Много често

взехте да излизате заедно.

— Само на концерти, които ти и без това ненавиждаш. Освен това, ако е имал други жени, нямаше изобщо да му хрумне да кани мен.

— Ти си нещо като алиби за него! Не ти ли е дошло наум? Знаеш ли къде ходи, след като те изпрати? Питър може да не е толкова привлекателен, но за него аз винаги съм на първо място. А пък и Люк не е от тези дето бързат да се женят.

На сутринта Джилиан вече я нямаше. Бележката върху възглавницата ѝ гласеше, че е заминала с Питър за Австралия и ще се обади оттам.

Майката на Джилиан бе съкрушена и на раменете на Андреа легна задължението да съобщи на Люк новината.

Той се изненада да я види в офиса си през работно време, но я посрещна сърдечно както винаги. Това бе едно от нещата, които толкова харесваше у него. Държеше се с нея като с млада госпожица, чиято компания му е особено приятна.

— Съжалявам, че те безпокоя — рече тя вместо поздрав.

Той ѝ се усмихна приятелски.

— Хайде, хайде! Кажи какво те води насам. Джилиан ли те изпрати?

— Не съвсем. Всъщност тя... замина.

— Заминала?

— За Австралия. С един мъж... Днес сутринта.

Настана мъртва тишина. Най-накрая той каза тихо:

— Би ли повторила, ако обичаш.

— Аз научих едва вчера, макар че от няколко седмици виждах, че нещо не е наред. Искях да те предупредя, но... Но не посмях.

— Сега обаче посмя и още как.

— Аз... Аз мислех, че така трябва да направя. Тя сама трябваше да ти каже, но... не искаше сцени.

— Затова на помощ се притичва малката сестричка — лицето му се бе изкривило от гняв. — И ти си същата лицемерка! Само как си ме заблуждавала всеки път, когато съм се обаждал по телефона: „Джилиан си легна, боли я главата...“, „О, току-що излезе с една приятелка...“, „Леля я покани на обяд...“ Куп лъжи!

— Поне дойдох да ти обясня — опита да се защити Андреа.

— Че да не секнат билетите за концерти...

— Не желая повече да те виждам! — извика тя, завъртя се и излезе като се закле, да не му проговори никога вече.

Седмица по-късно Люк ѝ изпрати плочата на Втория концерт за пиано на Бетховен. На картичката пишеше: „Предложение за примирие“.

Тя яростно я накъса на парченца и я хвърли в коша заедно със самата плоча, след което избухна в сълзи. Това беше последният път, когато плака за Люк. Плочата все пак бе прибрана и зае мястото си във фонотеката ѝ, където си стоеше и досега.

Дали разочарованието с Люк бе повлияло на отношенията ѝ с мъжете, продължаваше да размишлява Андреа, докато таксито се движеше по улиците към дома ѝ. В живота ѝ се бяха появявали много мъже, но тя бе имала истинска връзка само с един — Роджър Харингтън, дипломатът, с когото се бе запознала на прием в посолството в Париж по време на записите на избрани сонати от Шопен. Двамата се харесаха от пръв поглед. Дали той е мъжът на живота ѝ, питаше се развълнувано тогава, но скоро си даде сметка, че чувствата ѝ са недотам дълбоки за сериозна връзка. С искрено съжаление му обясни това и молбата му да продължат да се виждат като приятели я трогна до сълзи.

Таксито спря пред дома ѝ и както обикновено, Андреа се възхити на красивата фасада в Неогеоргиански стил.

Когато отключи входната врата, госпожа Прентис, икономката, я посрещна в антрето.

— Имате гостенка. В хола е.

— Никого не чакам. Как се казва?

— Млада дама. Познавала ви от години.

Андреа влезе в хола и посетителката се обърна. Слънцето ѝ идваше в гръб и в първия миг лицето ѝ остана в сянка, но постепенно изплуваха фини черти и огромни кафяви очи.

— Джилиан! — смаяно възкликна Андреа.

— Ани! — извика доведената ѝ сестра и се спусна към нея.

Двете се прегърнаха силно.

— Защо не ме предупреди, че идваш? И къде беше толкова време? През последните месеци безброй пъти ти звънях, все нямаше никой.

— Отпуски, празници...

— Хм, не ти личи. Много си бледа... — не се въздържа да отбележи Андреа.

— Нищо ми няма. Добре съм.

— Питър как е?

Андреа го бе виждала само няколко пъти, но никога не го обвини за случилото се.

— Напуснах го. Бракът ни се оказа грешка.

— Но нали в писмата все пишеше, че сте толкова щастливи...

— Не смеех да ти призная истината.

— Разбирам.

Не бе ли ирония на съдбата, че точно в деня на срещата ѝ с Люк след толкова години, доведената ѝ сестра се завръщаше от Австралия?

— Струва ми се, че не умираш от радост да ме видиш — измърмори Джилиан.

— Но как! Просто съм изненадана. Ще останеш, нали?

— Надявах се да ми предложиш. Макар че в никакъв случай не очаквах такава великолепна обстановка тук. Наистина си успяла. Не че не го заслужаваш, разбира се... Преди няколко години четох в една статия, че свириш по пет часа на ден. Вярно ли е?

— Понякога и доста повече. Но няма значение — Андреа седна на дивана и я покани. — Нека поговорим за теб, Джили. Какво се е случило между вас с Питър?

— Същото, което се случи и с Люк.

— Искаш да кажеш, че и той ти е изневерявал?

— Не знам със сигурност, но вечно нямаше време за мен. Месеци наред дори не сме сядали заедно да вечеряме. Стоеше в офиса денонощно, а аз щях да умра от скука. Само като си помисля за бляскавия живот, който щях да водя с Люк... Трябва да съм била луда да го оставя.

— Кой знае? Лично аз не смятам, че Люк се е променил. А Питър...

— Не ми се говори за него.

Джилиан нервно отметна кичур коса от лицето си. Беше също толкова гъста, буйна и руса както едно време, но тъй като бе болезнено отслабнала, вратът ѝ изглеждаше още по-източен.

— Разкажи ми всичко за себе си, Ани. Появил ли се е някой сериозен мъж? Да не би музиката да е единствената ти любов?

— Не ми остава време за нищо друго — заобиколи въпроса Андреа и се запита дали Джилиан изобщо е чела писмата ѝ, защото в доста от тях споменаваше за Роджър Харингтън.

— Пианото не може да замести семейството — рече Джилиан с лек укор. — Вече си почти на двадесет и шест.

— Е, и? В момента се чувствам съвсем добре.

— Открай време си беше странно дете. Помня, с часове свиреше гами. Нищо чудно връзката ми с Люк да е била най-големия ти стимул.

— В известен смисъл може би... — Андреа наведе глава, защото не ѝ се искаше да признае, че всъщност мотивът ѝ бе грубото му снизходително отношение.

— Сигурно ти е помогнал да се издигнеш.

— Ни най-малко! — отрече Андреа и сестра ѝ я погледна учудено. — Видях го само в деня, когато ти замина. Отидох да му кажа. Скарахме се жестоко и престанах да се срещам с него. Не ти писах, за да не те разстройвам.

— Щом си го е изкарал на теб, значи съвестта му не е била чиста. Но всъщност няма значение, нали си успяла и без него — кафявите ѝ очи обходиха стаята. — Още не мога да повярвам в какъв разкош живееш. Ани, извинявай... Андреа, помниш ли къщичката ни до Епинг Форест? Нямахме пари, но бяхме щастливи, дори и след като почина баща ти.

Андреа кимна и се усмихна на спомена. Фей Браун я чувстваше като своя дъщеря и Андреа откри в нея истинска майка, собствената си не помнеше. Тя бе сломена от бягството на Джилиан, макар че веселите писма успяха да поразсеят мъката ѝ. Копнееше да види Австралия и в продължение на пет години Джилиан обещаваще да я покани. Но за зла съдба, точно в деня, в който Фей трябваше да влезе в болница, пристигна самолетният билет.

— Операцията ще почака! — развълнувано възкликна тя.

— По-разумно е първо да приключиш с нея, за да можеш след това да се забавляваш истински — възрази Андреа.

Само че моментът така и не дойде. Фей почина на операционната маса и Андреа дълго мисли дали да не замине вместо нея, за да прекара този тежък период с Джилиан, но тя ѝ се обади и поиска

билета обратно, за да си възстанови разходите. През следващите години вестите от Австралия бяха все по-откъслечни и заслугата за това, че изобщо поддържаха някаква връзка, бе на Андреа.

— Тук е също тъй тихо, както в Епинг Форест — рече Джилиан, приближи се до прозореца и се загледа към Хампстед Хийт.

— Затова я купих. Малко е самотно, но понякога свиря до късно и никой съсед нямаше да ме изтърпи.

— Колко стаи са?

— Десет и пристройка за прислугата.

— Настина си забогатяла — тя обходи с очи картините на стената и разпозна един малък Шагал. — Оригинал, нали?

— Да, подарък ми е от звукозаписната компания при подписването на втория ми договор.

— Сигурно са направили добри пари от първия, за да ти се отблагодарят по този начин — Джилиан докосна нефритената статуетка върху камината. — И това ли е подарък?

— Не, сама я купих — Андреа чувстваше, че ще последват още подобни въпроси и се изправи. — Нека да ти покажа стаята. Сигурно си изморена от пътуването.

Няколко минути по-късно Джилиан вече изваждаше нещата си от куфарите и ги разхвърляше из елегантно мебелираната спалня.

— Хич не си се променила — усмихна се Андреа.

— Ти пък си неузнаваема — Джилиан хукна да изсипе тоалетните си принадлежности в шкафчето в банята. — Непростимо е да не се видим цели дванадесет години!

— Вината не е моя. Всеки път, когато предложех да дойда на гости, ти намираше повод да го отложиш.

— Е, сега вече сме заедно и ще компенсираме пропуснатото.

Джилиан се прозя и Андреа побърза да се измъкне. Неизвестно защо, нямаше желание за задушевни разговори със сестра си.

— Почини си добре, Джили. Госпожа Прентис ще ти донесе кафе и сандвичи. Обикновено вечерям чак към осем, така че да имам време да свиря.

— Добре. Не искам да ти обърквам плановете.

Почти веднага Андреа седна зад пианото, но само след половин час сестра ѝ се появи отново.

— Не ми се стои сама. Имаш ли нещо против да послушам?

— Не, стига да не вдигаш шум.

— Ще се спотайвам, обещавам.

Андреа продължи да свири, но само след няколко минути Джилиан започна да крачи напред-назад и накрая застана до пианото, вперила поглед в пръстите ѝ върху клавишите.

Необходимо ѝ бе усилие да се съсредоточи върху нотите. Реши в бъдеще да помоли Джилиан да не влиза при нея, докато свири.

— Господи, не мога да се концентрирам! — отпусна тя ръце в скута си. — Сестра ми е дошла от другия край на света, а аз свиря! Ще си отворим бутилка шампанско и ще кажа на госпожа Прентис, че днес ще вечеряме по-рано.

Като по чудо, нервността на Джилиан се изпари и тя се изсмя безгрижно, изтегна се на дивана и кръстоса крака.

— Шампанско! Това е най-хубавото нещо, което чуват ушите ми, откакто отново съм в Англия.

Седнаха на изисканата маса в просторната трапезария и се отдадоха на спомени — някои весели, други малко тъжни. Чак по време на кафето Андреа отново заговори за Питър.

— Той знае ли къде си?

— Не, но сигурно бързо ще се досети.

— Кога реши да го напуснеш?

— Когато положението стана нетърпимо.

Не последва нищо по-конкретно и Андреа замълча. Джилиан никога не е била потайна, така че явно ѝ е трудно да говори за разрива им. Или може би все още обича съпруга си и не иска да злослови против него...

— Малко преди да замина, научих за Ейбрахам — смени темата Джилиан. — Сега кой ще ти бъде импресарио?

Неизбежният въпрос! Още от първия миг Андреа го очакваше със свито сърце.

— Люк Кейн, но временно. Възнамерявам да се отърва от него, веднага щом свърши концертното ми турне.

— Люк! Ти се шегуваш.

— Уви, не. Ейбрахам му е прехвърлил всички договори, включително и моя.

— Значи сега си с Люк? — повтори Джилиан. — За теб сигурно е било голям шок.

— Също и за него. До днес следобед не знаеше, че Андреа Маркам всъщност е Ани Джоунс.

— Не е само името. Никой, който не те е виждал дълго, не би могъл да те познае. Изглеждаш толкова променена, сдържана и самоуверена — от тона ѝ можеше да се заключи, че едва ли не Андреа се е подстригала за монахиня.

— Ейбрахам ми създаде имидж.

— И успехът ти е блестящ, така че бъди благодарна. Но как е Люк? Все още ли е така неотразим?

Андреа потисна безпокойството си и внимателно обмисли думите си.

— Отслабнал е — рече бавно, — станал е по-резервиран и затворен. Но си е все така безмилостно амбициозен.

— Оженил ли се е?

— Не.

— Интересно ще е да се видим след всичките тези години. Ще го каниш често, нали?

— Нищо подобно! Изобщо не държа да го каня, а като се има предвид как се отнесе с него, не бих казала, че и на теб би ти било особено приятно.

— О, Ани, това са стари истории! Люк ги е забравил, сигурна съм. Аз поне съм ги забравила.

— Но изоставената не беше ти.

— Той си го заслужи!

— Тогава защо искаш да го виждаш?

— Може да се е променил. Аз самата съм толкова променена...

— Правилно. Вече си омъжена жена...

— ... която е напуснала семейното гнездо и се смята за съвършено свободна.

Андреа се смути.

— Извини ме. Нямах представа, че става дума за развод.

Джилиан вдигна рамене, стана и отиде в хола. Сви се на дивана и притихна. Беше облякла бледосин халат. Цветът му подчертаваше

златисторусата ѝ коса.

Все още е красива и много добре го съзнава, помисли си Андреа. Като нищо отново ще се завърти около Люк. Не би могла да си представи обаче той да се поддаде втори път на чара ѝ. Затова пък е напълно в негов стил да пожелае да си върне за стореното преди години. А сестра ѝ изглеждаше напрегната и болезнено уязвима.

— Странно е, че си толкова зле настроена срещу Люк — обади се неочаквано Джилиан. — Искам да кажа, спречкването ви е било съвсем глупаво. Бил е ядосан и е избухнал, какво толкова? Просто трябва да го забравиш.

Това бе напълно разумен съвет, но враждебността на Андреа нямаше нищо общо с разума. Беше инстинктивна.

— От друга страна — продължаваше Джилиан, — хубаво е, че вече няма да го гледаш със светнали очи. Би било нелепо и двете да го харесваме — на лицето ѝ се появи замечтана усмивка. — Дълбоко в себе си винаги съм го обичала.

Андреа преглътна.

— Не си ли въобразяваш? Доколкото помня, в Питър се влюби от пръв поглед и то до лудост.

— Защото бях ядосана на Люк.

— А сега си готова да започнеш отново с него, защото си ядосана на съпруга си.

— Значи намекваш, че не знам какво искам? — кисело подхвърли Джилиан.

— Да кажем, струваш ми се объркана...

— Точно обратното! Думите ми само потвърждават, че съм последователна в чувствата си.

Тонът ѝ бе тъй сериозен, а твърдението — толкова абсурдно, че Андреа се разсмя. В първия момент Джилиан я изгледа строго, после изведнъж и тя прихна.

— Ани, чудесно е да си поговориш с някого откровено. Не бих могла да споделя всичко това с Питър.

— Не се учудвам!

— Люк пита ли за мен?

— Не.

— Значи все още го боли.

— Или изобщо не го интересува.

— В такъв случай поне щеше да попита от учтивост. Не, не може да му е все едно!

Завидна самомнителност! В това отношение Джилиан си бе останала абсолютно същата.

— Ако ти не ми уредиш среща с Люк, ще се оправя и сама — Джилиан тръгна към вратата. — Лягам си, уморена съм до смърт. Днес няма да ми трябва никакво хапче.

— Взимаш приспивателни?

Раменете в копринения халат се повдигнаха уклончиво.

— Лека нощ, сестричке. До утре.

Андреа се облегна на стола и се замисли. Не можеше да каже какво точно я притеснява у Джилиан. Може би просто са се отчуждили една от друга. Все пак това са дванадесет години...

ТРЕТА ГЛАВА

Андреа прекара ужасно неспокойна нощ. Измъчваха я мисли за Люк и Джилиан, минали и сегашни. Глупаво бе, че отказа да го покани на гости. Изглежда сестра ѝ бе решена на всичко, за да се срещне с него.

На разсъмване стигна до извода, че ще е по-добре да го информира за завръщането на Джилиан. За да няма възможност да размисли, още със ставането си посегна към телефона.

— Господин Кейн е винаги на ваше разположение — събщи мило секретарката и Андреа стисна зъби. Имало е специални инструкции. — Единадесет ще ви бъде ли удобно, госпожице Маркам?

— Да, единадесет е добре.

Тъкмо приключваше със закуската и в трапезарията се появи Джилиан с лъскав клин, който още повече подчертаваше колко е отслабнала.

— Подранила си — усмихна се Андреа. — Едно време можеше да спиш цял ден, ако те остави човек.

— Напоследък нещо не мога да спя. Между другото, трябва да отида на лекар. Свършило ми е приспивателното.

— Моят ще ти предпише само ако е наистина наложително.

— Да не мислиш, че иначе щях да го пия! Другите хапчета, които взимах, ми развалиха съня.

Андреа се разтревожи.

— Другите ли? Те пък за какво са?

— О, против депресия — сестра ѝ махна неопределено с ръка.

— От колко време...

— Как великолепно мирише на кафе! — промени разговора Джилиан и с престошена бодрост взе каната. Седна и забъбри весело, сложи си сандвич в чинията, но само го натроши. — Така и не свикнах да закусам — подхвърли с усмивка. — Помниш ли как майка ми ме следеше за всеки залък?

Андреа също се усмихна.

— Оттогава съм се заклела, ако някой ден имам деца, за нищо на света да не ги насилвам да ядат.

— Абсолютно си права.

— Жалко, че вие с Питър нямате. Може би всичко щеше да бъде по-различно...

Джилиан в миг кипна.

— За какво са ми деца! — лицето ѝ пламна. — Носят само неприятности! Бракът ми приключи и не желая да го обсъждам с когото и да било. Ако знаех, че ще ме разпитваш по този начин, изобщо нямаше да дойда. Щях... Щях да... — тя избухна в сълзи.

— Милата ми, недей! Не съм искала да те разпитвам. Просто си говорехме... Преди да тръгна, ще се обадя на доктор Маршал да дойде да те прегледа.

— Къде ще ходиш? — веднага попита Джилиан, като извърна мокрото си лице.

— Имам работа. Ще се видим, като се върна.

Точно в единадесет секретарката я въведе в кабинета на Люк.

— Радвам се да те видя толкова скоро — възкликна той и се приближи — чаровен и опасен с черна риза „Армани“ и черен панталон, подчертаващи стройната му фигура и приятния загар на лицето.

Дъхът ѝ секна. Този мъж е неприлично привлекателен! И което е най-страшно — момичешкият ѝ интерес към него преминаваше в нещо далеч по-обезпокоително.

— Идвам само да ти съобщя, че Джилиан се върна — рече с недотам уверен глас. — Пристигна вчера следобед, съвсем неочаквано. Бракът ѝ се провалил. Засега ще живее при мен.

Ако вестта го учуди, то по нищо не пролича.

— Затова ли дойде? Да ми кажеш за Джилиан?

— Помислих, че може да се почувстваш неудобно да работим заедно.

Смехът му прозвуча искрено.

— Ти да не би да смяташ, че още съм влюбен в нея? Не съм живял като монах, много добре го знаеш.

— Дори не ми е минало през ум — заяви хладно Андреа.

— Освен това, дълбоко се съмнявам, че сестра ти ще се трогне. Ти си тази, която не е забравила миналото. А бихме могли да бъдем приятели...

Андреа се почувства неловко и се изправи.

— От какво се страхуваш? — продължи той и застана пред вратата. — Че мога отново да хлътна по Джилиан?

— Или тя по теб. А не искам да страда.

— Сестра ти е голям човек... Ани. Може да се грижи за себе си.

Насмешката в гласа и подигравателният му поглед я накараха да се почувства още по-голяма глупачка.

— Защо не се откажеш от моя договор? Имаш достатъчно клиенти, които да ти снасят златни яйца. Да не би да има значение от кого точно ще печелиш?

— Има разбира се! — погледна я той право в очите. — Снощи слушах едно твое изпълнение и определено смятам, че един ден можеш да бъдеш най-добрата в света.

— Искаш да кажеш, все още не съм? — изсмя се Андреа.

— Музиката ти се нуждае от малко повече чувство. Може би когато се появи в живота ти, ще проличи и в интерпретациите ти.

— Какво знаеш ти за личния ми живот! И изобщо, как си позволяваш!

— Позволявам си, защото вярвам в теб.

Без да каже нито дума повече, Андреа излезе навън, но той я последва.

— Поздрави на Джилиан! Предай й, че очаквам с нетърпение да се видим.

Тя се обърна и го погледна.

— Наистина ще го направиш?

Люк сви рамене.

— Казах ти, миналото не ме интересува.

— Вестниците твърдят, че не те е грижа и за нито една от многобройните жени в твоя живот.

— Ако тръгнеш да вярваш на жълтите хроники, то си е за твоя сметка. Май ще си останеш една суховата госпожица, която не вижда по-далече от пианото и нотите.

Сама попаднала в клопката си, Андреа реши да се оттегли без коментар и побърза да влезе в асансьора. За нещастие, Люк пъкна крак

между вратите и осуети бягството ѝ.

— Да не би да си така зле настроена срещу мен заради репутацията ми сред жените?

— Ласкаеш се! Не съм подвластна на твоя прословут чар.

— Жалко — рече той и издърпа крак. — Аз съм абсолютно неспособен да устоя на твоя.

Асансьорът потегли, преди тя да е успяла да му отвърне както подобава. Когато се озова на улицата, трепереше от ярост.

И това предстоящо турне! Изпълваше я с ужас. Как щеше да издържи?

— Трябва да се справя! — полугласно изрече Андреа и потръпна. Всъщност изпитваше по-голям страх от присъствието на Люк. Той ѝ въздействаше по недвусмислен начин и тялото ѝ мигновено откликваше. С никой мъж не бе изпитвала подобно нещо...

На стълбите пред къщи Андреа срещна доктор Маршал, който тъкмо си тръгваше.

— Добре, че ви видях. Имах сериозен разговор със сестра ви.

— Какво ѝ е?

— Страда от сериозна депресия.

— Сериозна!

— Вземала е силни успокоителни, а те прикриват някои симптоми. Кажете ми, доколко познавате съпруга ѝ?

— Доста бегло, срещали сме се пет-шест пъти, но ми направи съвсем добро впечатление. Едва вчера Джилиан ми каза, че не е била щастлива.

Докторът отключи колата си.

— Към края на седмицата ще намина пак.

— Бих искала да знам истината. Не крийте нищо от мен.

— В момента няма нищо тревожно. Но не трябва да стои дълго сама, за да не се отдава на потискащи мисли.

— Няма да е лесно! Снощи спомена, че е изгубила старите си приятели, но като че ли не ѝ се иска и да ги вижда. На мен пък ми предстои концертно турне, а това означава денонощна подготовка.

— Дайте си малка почивка. Всеки има нужда от време на време.

— Не и аз — усмихна се Андреа. — Музиката ми дава всичко.

Още докато го изричаше, си призна, че това не е истина. Усмихна се пресилено и побърза да се сбогува.

Завари Джилиан в коридора с телефон в ръка.

— Здравей — поздрави я тя гузно. — Аз... току-що поканих Люк на вечеря.

— Тук?!

— Ами... Защо не? Помислих, че ако тримата се срещнем, ще ти бъде по-лесно да го възприемеш както едно време. Знам, че си се съгласила да работите заедно, докато отmine турнето, но съм сигурна, че ще се чувстваш по-добре, ако се сприятелите.

Андреа кипна, защото чудесно разбираше истинските мотиви на сестра си, ала думите на доктора я накараха да замълчи.

— Права си, Джили. Но ще те помоля за в бъдеще да ме предупреждаваш, когато каниш гости.

Кафявите очи на Джилиан се наляха със сълзи.

— Съжалявам! Мислех, че искаш да се чувствам тук като в свой дом.

— Разбира се, че го искам, мила. Нямах намерение да ти прозвучи обидно. Извинявай! Истината е, че съм ужасно изнервена и нямам желание за развлечения. Смъртта на Ейбрахам наистина ме разстрои.

— В такъв случай, радвам се, че ще ти правя компания. Трябва да погледнеш по-ведро на живота. Защо не направим едно събиране, като се почувстваш малко по-добре?

— Може — съгласи се неохотно Андреа и си напомни, че трябва да внимава Джилиан да не ѝ се качи на главата. Когато преодолее депресията, ще се наложи да ѝ намекне, че няма да може да остане за постоянно, дори това да означава да ѝ плаща наем някъде другаде.

— Люк каза, че сте се видели сутринта — подхвърли Джилиан. — Не си отишла да го предупредиш за мен, нали?

— Обсъждахме турнето — излъга Андреа. — Не мога да си представя как ще свиря пред публика.

— Да не би все още да изпитваш страх от много хора, събрани на едно място? — изсмя се Джилиан нервно. — Но всъщност какво значение има? Нали си натрупала вече състояние от студийни записи?

Андреа не отвърна нищо.

— Доколкото разбирам, обвиняваш мен — продължи сестра ѝ. — Милион пъти съм ти повтаряла, че тогава в парка нищо не се е случило...

— Аз не знам какво се е случило! — почти извика Андреа. — Там е работата! Нищичко не помня. Опитвам се, но мозъкът ми е като промит. Само онези отвратителни типове около мен и... И... — тя се обърна с гръб, за да се овладее. — Не ми се говори за това.

— А може би трябва.

— Не!

Андреа се опита да се пребори с ужасния спомен. Тогава беше осемгодишна, а сестра ѝ — на четирнадесет. Бяха излезли на разходка, но всъщност Джилиан имаше среща с едно момче от училище. Остави я да си играе с някакво дете в градинката и отиде да се вози на лодка. Обеща да се бави само половин час и всичко беше наред, докато Андреа остана сама. Изведнъж отнякъде изникнаха десетина момчета и започнаха да я закачат. Разплака се и те взеха да я дърпат за косата, да я блъскат и да ѝ се подиграват. В един момент я наобиколиха от всички страни и накъдето и да се обърнеше, виждаше само изкривените им от злоба лица. Оттам нататък всичко бе забулено в мъгла. Помнеше само, че пици с все сила, после изведнъж момчетата се разбягаха и някаква жена се надвеси над нея и я попита къде живее.

Точно тогава се появи Джилиан, хвана я за ръката и хукна към къщи. Малко преди да стигнат, спря, погледна я в очите и я накара да се закълне, че няма да казва нито дума. Андреа кимна, подсмърчайки. По онова време бе готова да мине през огън и вода, за да изпълни желанието на сестра си.

В продължение на седмици я измъчваха кошмари, но обещанието да мълчи я тормозеше още повече. С годините ужасът се разсея, но започна да изпитва страх от тълпи. Обземаше я паника в претъпкани магазини, кина или превозни средства и в такива случаи се налагаше по най-бързия начин да хване такси и да се прибере вкъщи.

Колкото и да е странно, концертите в училище и конкурсите не ѝ създаваха проблеми. Щом обаче излезе пред публика като професионална изпълнителка, още на първите десет минути панически избяга от сцената. За нея нямаше съмнение, че за всичко е виновен инцидентът в парка и месеци наред ходи на психиатър, но в крайна сметка реши да се откаже от изявите пред публика. Независимо от това албумите и записите в телевизията я направиха изключително популярна и след дълги увещания Ейбрахам успя да я убеди да изнесе

няколко концерта на живо. Кой би предполагал, че именно в този момент самият той няма да бъде до нея?

— Щом ти е толкова неприятно, откажи се — върна я Джилиан към действителността.

— Не мога. Има договор, неустойки... — тя отвори вратата на музикалния салон и отсече: — Извини ме. Трябва да свиря.

— Ще дойда да слушам.

— Съжалявам. Пречиш ми.

— Ще се спотайвам като...

— Вчера не се получи.

— Добре, тогава — Джилиан се завъртя ядосано и тръгна по стълбите. — Ще си стоя в стаята и ще чета „Вог“ — провикна се отгоре. — Ако те дразни шумоленето на страниците, чукни по тавана!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Още от мига, в който отвори очи на следващата сутрин, сърцето ѝ се сви при мисълта за посещението на Люк. Не стига, че е принудена да се среща с него по делови въпроси, а сега и ще го забавлява в собствената си къща.

Андреа се опита да свири, за да не мисли, но не можеше да се съсредоточи и постоянно намираше поводи да стане от пианото.

Джилиан пък беше във великолепно настроение и цял ден тичаше напред-назад да подготвя вечерята. Досуц като младо момиче, поканило любимия си на гости, тя подреди цветята във вазите, настоя сама да сложи масата и час по час отскачаше до кухнята, за да нагледа как върви готвенето. Госпожа Прентис прие дипломатично всички щателни проверки и инструкции.

В края на краищата, Андреа се качи в стаята, за да си избере тоалет. След сериозен размисъл се спря на двуредното черно сако от коприна с панталон и кремавата копринена блуза, която купи за коктейла по повод представянето си по телевизията. Така приличаше на испанка, което щеше да контрастира с русата красота на Джилиан.

— Нямам търпение да го видя! — изчурулика сестра ѝ, когато в седем и половина се появи по полупрозрачна туника и миниатюрна къса поличка, подчертаваща невероятно дългите ѝ крака. — Как изглеждам? Какво ще си помисли Люк?

— Ще помисли, че си по-хубава от всякога — успокои я Андреа, защото усещаше, че Джилиан болезнено се нуждае от комплименти.

— Честно? Понякога ми се струва, че приличам на вещица.

— Глупости. Изглеждаш по-млада от мен.

Джилиан докосна внимателно косата си.

— Чувала съм, че мургавите хора изглеждат по-възрастни, а и тази прическа доста те състарява. Трябва да се подстрижеш, коковете отдавна не са на мода.

— Не е кок, просто съм си усукала косата — поясни развеселено Андреа. — Освен това, въобразявам си, че ме прави по-интересна.

— Прави те строга и делова. Мъжете предпочитат обърканите момиченца.

Звънецът на входната врата ѝ спести отговора. Джилиан извика развълнувано: „Той е!“ и се втурна към антрето.

Андреа се чувстваше като на спектакъл. Щом Люк влезе, сестра ѝ протегна ръце към него, той я изгледа мълчаливо, после се приближи и ги взе в своите.

— Джилиан! Изобщо не си се променила — целуна я леко първо по една страна, след това по другата.

Тя запърха с мигли и се усмихна.

— Ласкател!

Той също се усмихна.

— Не може да си забравила, че винаги говоря това, което мисля.

— Тогава мога ли да се надявам, че си ми простил?

— Отдавна, Джили. Горчивите спомени трябва да се изтриват незабавно.

Люк премести поглед върху Андреа, сякаш да подчертае думите си и тя почувства как поруменява. Той пусна сестра ѝ и пристъпи към нея.

— Благодаря за поканата — гласът му бе тъй тих, като че ли предназначен единствено за нея.

— Поканата е от сестра ми.

В очите му се появиха немирни искрици.

— Надявах се маслиновата клонка да е от теб.

— Ще прекратиш ли договора ми? — кротко го атакува Андреа.

— Мисля, че приключихме с това.

Джилиан дойде до тях и се облегна на ръката на Люк.

— Какво ще кажеш за малката ми сестричка? Предполагал ли си, че един ден ще ѝ станеш импресарио?

— Нямах представа за таланта ѝ.

Въпреки намерението си да се придържа към добрия тон, Андреа не се стърпя и подхвърли:

— Ти знаеше, че взимам блестящо изпитите си. Просто не се интересувахте.

— Изпитите са едно, а талантът и успехът — съвсем друго. Но аз допуснах сериозна грешка и дълбоко съжалявам. Обещавам да компенсирам със специални грижи.

— Стига сме говорили за миналото, ами да вземем да пийнем нещо — бодро предложи Джилиан. — Ще отвориш ли шампанското, Люк?

Докато наблюдаваше ловките му пръсти, Андреа отново усети смущаващата реакция на тялото си. Коремът ѝ се сви на топка, сърцето ѝ заби лудо, полазиха я тръпки и когато светлосивите очи на Люк се устремиха към нея, едва се сдържа да не скръсти ръце пред гърдите си, сякаш да се запази.

— Къщата ти е прекрасна — каза той, като седна до прозореца. — Завиждам ти за спокойствието и зеленината.

— Ти къде живееш? — намеси се Джилиан.

— В Мейфеър, апартаментът ми е над офиса.

— Щом искаш тишина, защо стоиш в центъра на Лондон? — попита Андреа.

— За удобство.

— Надявам се, че офиса ти е по-приветлив от онези две схлупени стаички.

— О, това бяха тежки времена! Не съм сигурен, че бих издържал всичко отначало.

Андреа слушаше внимателно, за да разбере дали богатството го е променило.

— Луксът разглезва — продължи той, сякаш чул въпроса ѝ. — Приятно ми е да постигам нещата лесно.

— Искаш да кажеш, че вече нямаш желание за борба? — попита невярващо Андреа.

— Бих казал, че съм по-капризен и много внимателно избирам това, за което си струва да се боря.

— А пък изборът зависи от печалбата, нали?

За секунда сивите очи притъмняха, но гласът му бе съвсем кротък:

— Вече не. Напоследък все по-често се захващам само с това, което ми доставя удоволствие.

Андреа преглътна и трескаво затърси подходящ коментар, но Джилиан се обади вместо нея:

— Бих искала да си мой импресарио, Люк!

— Съмнявам се, че съществува мъж, който би могъл да се справи с теб! Винаги си вършила това, което искаш.

— А толкова често то се оказваше погрешно... — тя се наклони към него и го погледна виновно. — Няма да си простя, че си отидох така, без думичка.

— Какво толкова? Даде ми още дванадесет години свобода.

Джалиан се засмя; беше си възвърнала присъствието на духа.

— Говориш, сякаш всеки момент ще настъпи краят на свободата ти.

Едната му вежда се повдигна въпросително и това бе единствената реакция. За радост на Андреа, в този момент влезе госпожа Прентис и съобщи, че вечерята е готова.

Джалиан скочи и заяви, че трябва да хвърли последен поглед на месото. Андреа и готвачката се спогледаха и едва сподавиха усмивките си.

Колкото и да бе странно, Люк се хвана и още след първия залък засипа Джалиан с хвалби.

— Знам, че обожаваш шницел „Рокфорд“ — скромно отвърна тя и заби очи в чинията си.

— Госпожа Прентис е невероятна — нетактично рече Андреа и на секундата се възмути от себе си.

Нямаше съмнение, че Джалиан е решила да омае Люк и би било нелепо да ѝ пречи.

— Андреа? Къде си?

Гласът на Люк я стресна и тя се огледа смутено. Само да можеше да предположи колко близо бе всъщност...

— Обзалагам се, мислиш си за турнето — побърза да се включи в разговора Джалиан. — Кога започва?

— Твърде скоро — Андреа забодде вилицата си в един картоф.

— Чудесно! Нямам търпение да видя Рим.

— Не знаех, че и ти ще идваш — каза Люк, без да забелязва учудването, изписано на лицето на Андреа.

— Сестра ми ще има нужда от мен. Човек се чувства доста самотен в непознат град.

— Ще изпитвам всичко друго, само не и самота!

— Да, ще бъдеш заобиколена от много хора, но съвсем друго е да имаш край себе си някой близък човек, който да отстранява проблемите.

— Може да ти се стори доста изморително... — промърмори Андреа, ужасена от перспективата Джилиан да решава проблемите ѝ.

— О, сигурна съм, че страшно ще ми хареса — русата глава се завъртя към Люк. — Надявам се, че ще ни правиш компания някой и друг ден.

— Ще бъда там през цялото време.

Андреа чуваше тази вест за пръв път и едва не изпусна вилицата.

— Това съвсем не е нужно — отсече тя.

— Няма да имаш нищо против моето присъствие, нали, Люк? — попита разтревожено Джилиан.

— Щом с теб сестра ти ще е по-спокойна...

Ако това не е бил очакваният отговор, Джилиан с нищо не се издаде, а само кокетно завъртя очи. Люк ѝ се усмихна и Андреа искрено пожела да прочете мислите му. Дали всичко това бе театър пред печеливш клиент, или Джилиан наистина успява да го подмами?

Вечерята най-после свърши и всички се преместиха в трапезарията.

— Все още ли обичаш турско кафе? — попита Джилиан.

Люк кимна и тя се втурна към кухнята.

— Сигурно много се радваш, че сестра ти е отново при теб — рече той.

Андреа вдигна рамене.

— Като че ли не чак толкова.

— А едно време бе готова на всичко за нея.

Теменуженосините очи станаха почти черни.

— Така значи! Все още не си ми простил, че не те предупредих за Питър.

— Да кажем, че не съм забравил колко ме разочарова.

— Разочаровала съм те?!

Тя се изправи и отиде до прозореца уж да дръпне завесите.

— Моля те, остави ги. Обичам да гледам небето нощем.

Ръцете ѝ се отпуснаха и тя остана загледана в тъмнината.

— Съжалявам, че те разстроих — рече тихо той и се приближи.

По дяволите!

Андреа сви юмруци и продължи да съзерцава безмълвно градината.

— Не си ме разстроил. Просто не разбирам как може да забравиш постъпката на Джилиан, а да помниш разочарованието си от мен.

— Защото от теб очаквах повече.

— От къде на къде? Ти беше сгоден за нея.

— Нека оставим миналото на мира, Андреа!

Тя се обърна бавно и се вгледа в него. Нямахте друг избор, освен да изпълни молбата му, но това с нищо не променяше твърдото ѝ намерение след турнето да си намери друг импресарио. Иначе като нищо ще се окаже още една от жените в неговия живот.

Ръката му леко я погали по бузата и Андреа се дръпна като ужиlena.

— Какво има?

— Нищо. Просто не обичам да ме докосват.

— Винаги ли?

Без да отговори, тя се върна на мястото си и подхвърли безгрижно:

— Джилиан май е отскочила до Турция за кафе.

— Аз не бързам.

— Намираш ли я променена?

— Самият аз съм се променил и преценките ми са доста различни. По-красива е, но е някак напрегната и нервна. Но в това може би няма нищо чудно, след като наскоро се е развела — той бавно се приближи до дивана, без да прави опит да сяда по-близо. — Радвам се, че ще бъде с теб на турнето — рече след малко. — Хубаво е, че ще се занимава с нещо, докато свикне с мисълта за развода.

Разводът на Джилиан бе новост за Андреа. Дали го е излъгала, за да я мисли за свободна?

— Кафето моля! — пропя Джилиан и се появи на вратата с табла в ръце.

— Аз ще го пия горе — рече Андреа, щом пое чашата си. — Вие двамата сигурно имате да си казвате милион неща.

Никой не се възпротиви и тя си помисли тъжно, че точно така ставаше едно време, когато Люк идваше на гости. Беше вече на средата на стълбите, когато той тихо произнесе името ѝ. Андреа се обърна и видя, че я е последвал в коридора.

— Надявам се, че не се оттегляш заради мен.

— О, Боже! — възкликна тя, за да прикрие смущението си. —
Какво още да направя, за да ти покажа, че умирам за теб?

— Черното ти отива. Подхожда на чувството ти за хумор.

— Обличам се за собствено удоволствие, не заради мъжете.

— Там е проблемът. Липсва ти мъж, за когото да се обличаш и...
събличаш.

Тя го изгледа отвисоко.

— Ако намекваш за собствените си услуги, губиш си времето.
Не се занимавам с изоставени.

— Аз пък не смесвам работата с удоволствията, така че и
двамата сме квит.

Той се обърна и се върна в трапезарията, оставяйки Андреа да
изкачи стълбите, съпроводжана от щастливия смях на Джилиан.

ПЕТА ГЛАВА

Андреа бе все още будна, когато в един часа колата на Люк потегли. След няколко минути вратата на стаята ѝ се откряна и Джилиан прошепна:

— Спиш ли?

Андреа не помръдна и въздъхна облекчено, щом сестра ѝ излезе. Последното, което би искала, е да обсъжда поведението на Люк. Въпреки комплиментите за музиката ѝ и лекия флирт, той я караше да се чувства като дете, което все още нищо не е видяло от живота и най-вече няма понятие от секс.

Господи, толкова ли си личи?

Макар да беше емоционална натура, връзката ѝ с Роджър не разпали у нея страст, а в никакъв случай не би могла да вини за това него.

Мислите ѝ се върнаха към Люк и тя ясно си представи изваяното му тяло, загоряло и мускулесто, чувствените му устни, търсещите ръце, които предизвикват у нея неподозирани усещания. Тя зарови лице във възглавницата и горчиво въздъхна.

На сутринта Джилиан ѝ поднесе кафето в леглото.

— Люк те търси преди малко — тя приседна до нея и взе телефона. — Да му се обадя ли?

— Не! Ще му звънна по-късно.

— Снощи се чувствах невероятно — продължи замечтано Джилиан. — Как съм могла да го оставя?

— Той ти даде достатъчно основания.

Джилиан сви рамене.

— Люк е толкова привлекателен! Не е чудно, че където се появи, жените се хвърлят в краката му. Само да каже и още утре ще се омъжа за него.

— Мислех, че все още си женена за Питър, но доколкото разбрах, на Люк си се представила като разведена.

Джилиан почервеня.

— Казах му, че бракът ми е приключил, явно изтълкувал го е погрешно.

— Все пак, ако възнамеряваш да започваш сериозна връзка с него, не прибъгвай до лъжа.

— Не е лъжа! Аз наистина ще се разведа! Имам достатъчно причини.

Андреа отпи от кафето.

— Защо не ми разкажеш, Джили?

— Защото изобщо не желая да мисля за това! — тя скочи и заснова напред-назад. — Не можеш да си представиш колко беше жесток. Как ревнуваше само! Караше ме да му давам обяснения за всяка минута. Дори беше пратил да ме следят! — гласът ѝ стана писклив и тя се разтрепери.

Андреа отметна завивките и отиде при нея. Ако се чудеше дали сестра ѝ е болна, вече нямаше съмнение.

— Ела да си легнеш — тихо каза тя и я поведе към нейната стая.

— Трябва ми успокоително! — рече задъхано Джилиан и махна към банята.

Андреа отиде да го търси и се ужаси от застрашителното количество шишенца и опаковки. Наля чаша вода, занесе ѝ хапчето и остана до леглото ѝ, докато започна да се унася. Нямаше съмнение, че причината за състоянието ѝ бе свързана с Питър и може би наистина ще е по-добре да се разведат по-скоро.

А ако след това се омъжи за Люк? Андреа отпъди тази мисъл от главата си и се настрои за разговора с него.

— Две неща — рече делово той, когато вдигна телефона. — Да ти благодаря за снощи и да обсъдим дрехите ти.

— Кое?

— Дрехите за турнето.

— Вече си купих две вечерни рокли, а имам и още няколко, които съм обличала само веднъж за телевизията.

— Знам ги, гледах записите. Няма да станат.

— Те са от най-престижните дизайнери в Англия!

— Чудесни са — съгласи се без много ентузиазъм той, — но няма да подхождат на образа, който искам да ти създам.

— Аз си се харесвам.

— По договор имам право да променям имиджа ти.

Беше забравила тази клауза, защото след първоначалната трансформация Ейбрахам бе разчитал на вкуса ѝ. Сега трябваше да се измъкне с достойнство.

— Добре, кажи ми какво впечатление искаш да създадеш и ще отида да...

— Смятам лично да организирам подмяната на гардероба ти. Уредил съм среща с Хилари Дикс за днес след обяд, ако си свободна.

Въпреки доброто си желание, Андреа вече трудно се владееше. Явно най-големите ѝ опасения бяха на път да се сбъднат. Хилари Дикс се славеше като една от най-екстравагантните моделиерки в шоубизнеса.

— Хилари ще ти хареса — наруши мълчанието той. — Страшно е забавна.

— Кръстосването по магазините за дрехи изобщо не е забавно. Просто е необходимо зло.

— Гарантирам ти, с мен ще е удоволствие. Ще се срещнем при Хилари в два и половина или по-рано, ако приемаш покана за обяд.

— Щом следобедът ми ще е зает, сутринта ще свиря.

— До два и половина тогава.

Андреа леко се смути от бързото му съгласие, отиде да вземе един душ и седна зад пианото. Когато спря, за да хапне, Джилиан се присъедини. Изглеждаше в чудесно настроение.

— Следобед ще свириш ли?

— Не. С Люк ще ходим при Хилари Дикс. Ще подбираме дрехите за концертите.

— Боже мой! Хилари! Обожавам я. Може ли и аз да дойда?

— Естествено. Срещата ни е в два и половина.

— Веднага отивам да се преоблека.

Таксито вече чакаше отвън, когато Джилиан се появи с прилепнала по тялото къса розова пола с жакетче и Андреа на секундата се почувства като проскубано врабче в безличния си кремав костюм.

— А, това е старо! — отвърна на комплимента сестра й. — От години не съм си купувало нищичко.

— Ако днес си харесаш нещо, имаш го.

— О, Ани! — Джилиан я прегърна. — Толкова се радвам, че си известна и богата. Не ти завиждам, гордея се с теб!

Андреа също я прегърна, защото знаеше, че е искрена. Каквито и недостатъци да имаше доведената й сестра, завистта й беше съвършено чужда.

Люк вече бе в Найтсбридж и разговаряше с моделиерите. Хилари беше над тридесет и пет, но видът й бе досущ като на звездите, обличани от нея, което в никакъв случай не обнадежди Андреа.

— Много се радвам, че ще имам възможността да ви набавя тоалет — усмихна й се лъчезарно Хилари. — Люк вече ви хареса някои неща. В пробната са.

— Къде е тя? — попита Андреа, твърдо решена да приключи с модното ревю колкото е възможно по-бързо.

Дали Люк води тук и другите си клиенти, както и приятелките си, запита се тя, като влезе в малката, но комфортна пробна. Най-вероятно да.

С учудване и не без раздражение Андреа осъзна, че вкусът на Люк й допада. Тоалетите изобщо не бяха толкова ексцентрични, макар че не можеха да се сравняват със сегашния й гардероб. Андреа облече първата рокля и с трепет се взря в огледалото. Промяната беше смайваща. Наситено розовите и мандариново оранжеви тропически тонове подчертаваха черната й коса, от което още по-силно се открояваше белотата на лицето й. На вратата се почука и моделиерката влезе вътре.

— Невероятно! Идеално подхожда на фигурата и на тена ви.

— Но не и на куража — усмихна се смутено Андреа.

— Това обаче не ви прави по-малко красива. Елате да се покажете на Люк.

С твърде нетипично за нея притеснение Андреа застана пред изпитателните сиви очи, които се плъзнаха невъзмутимо по тялото й и тя настръхна, сякаш отново я бе докоснал.

— Фантастично — каза тихо той. — Мислех, че ще трябват бижута, но ти и така си ослепителна — той хвърли поглед на Джилиан, която се беше втренчила невярващо. — Какво ще кажеш?

— Нямам думи! Но това не е моята Ани.

— Тя просто вече не е Ани, а великолепната Андреа Маркам. Значи тази ще я вземем. Обличай следващата.

Андреа послушно се върна в пробната и след малко се появи в жълта бална рокля от тафта, която спокойно можеше да мине за прерисувана от картините на Гейнсбъро, ако го нямаше широкият стягащ талията зелен колан, обсипан с пайети.

— Това вече е изумително! — занемя Джилиан. — Ани, ако не я харесваш, искам я аз.

— Андреа ще я вземе, а и на теб няма да ти отива. Избери си няколко рокли, ще ти ги подаря.

— О, Люк, колко мило!

— Но няма да е необходимо — намеси се Андреа, като едва се съдържаше да не раздрусва сестра си. — Вече обещах на Джилиан, че ще ѝ купя каквото си хареса.

— Направи ми това удоволствие! — той я удостои с подкупваща усмивка, но Андреа се обърна и ядосано отиде за следващата рокля.

Естествено Джилиан ще помисли, че той наистина все още изпитва чувства към нея. Ако това е така, защо снощи флиртува и с нея?

На всичкото отгоре почнах и да ревнувам, укори се наум Андреа.

Но всъщност той притежава всичко, за което би мечтала една жена — и чар, и интелект, и чувственост. Обаче е опасен. Жената, която се влюби в него, е обречена да страда. Освен ако той не се влюби в нея.

Тя едва не се изсмя на глас. Люк не е от мъжете, които се задоволяват с една-единствена жена. Беше го разбрала още като съвсем малка и нищо от това, което бе чела за него впоследствие, не я убеждаваше в обратното.

— Да ти помогна ли за ципа?

Андреа извъртя глава и очите ѝ се ококориха. Люк стоеше точно зад нея.

— Нямах ли навика да чукаш, преди да влезеш някъде?

— Нали сме стари приятели? Не предполагам, че ще имаш нещо против.

— Е, имам. Като излезеш, извикай някоя от продавачките.

— Ще се наложи да почакаш. Джилиан им отвори доста работа — очите му се втренчиха в гърба ѝ. — Чакай, някакъв конец се е оплел. Ако ми позволиш, ще го махна... — без да чака отговор, той оправи ципа и го вдигна.

Андреа подскочи като ужилена и извика:

— Не ме пипай!

Погледите им се кръстосаха в огледалото. Нейният — гневен и пълен с възмущение, неговият — развеселен и любопитен.

— От какво се страхуваш? Държиш се все едно, че никога не са те докосвали.

— Спести ми долнопробната си психоанализа.

— Започвам да мисля, че слуховете за теб са верни — устните му се извиха подигравателно. — Имала ли си връзка с мъж?

— Това си е моя работа! Ти направляваш професионалното ми развитие, не личния живот.

— Сигурно ми се ще да ръководя и него.

Нямаше съмнение какво изразяваше премреженият му поглед и макар че Андреа се стегна цяла, за да не му се поддава, усети сърцето си в гърлото.

— Не си играй с мен, Люк. Не съм като твоите мърли.

— Нито си играя, нито те смятам за някоя от моите мърли.

Дланите му се плъзнаха около кръста ѝ и я завъртяха с лице към него. Андреа се дръпна назад и се опита да се измъкне, но лицето му се приближи и устните му се впиха в нейните. Разумът ѝ закрещя да бяга, но желанието спечели. Тя се разтопи в обятията му като пясъчен замък в дъжд. Отпусна се и се наслади на стегнатото му тяло, притиснато плътно до нейното. Като малка си мечтаеше за този момент, но дори и най-буйните ѝ фантазии не бяха предсказали усещането за спокойствие и закрила, което извикваше у нея този мъж.

В началото бе омайващо нежен, но тя не се противопостави на целувката и страстта се надигна у него. Ръцете му се впуснаха да изследват тялото ѝ, плъзгаха се по раменете, по гърба, по краката... Тя зарови пръсти в косата му.

— Андреа! — прошепна Люк. — Искам те... Много! Но не тук — топлият му дъх погали страните ѝ, после шията ѝ... Цялото ѝ тяло тръпнеше в очакване. — Ще вечеряме на свещи, ще прием шампанско, ще бъде истински романтично, после ще те занеса на ръце в спалнята.

Краката на Андреа омекнаха, дишаше на пресекулки, заливаха я все по-топли вълни. Тя се предаде на силните му ръце, обгърнали я нежно и страстно, на бедрата, които се притискаха в нейните. Всяка частица от тялото ѝ пулсираше в копнеж за Люк.

— Не! — извика внезапно тя и се отскубна от прегръдката му. — Не мога!

Той я погледна изненадано.

— Защо? Ти също ме желаш.

— Лъжеш се — усилието да сподави чувствата си бе невероятно и гласът ѝ прозвуча кухо и студено. — Ти си привлекателен и ме хвана на тясно.

— Стори ми се, че не е само това. Жалко. Щяхме да се забавляваме.

Колкото и да я заболя от тези думи, беше му благодарна за тях, защото бяха още едно потвърждение, че отказът ѝ е съвсем правилен.

— Нали няма да останеш на сухо? — рече безгрижно и едва не извика от радост, когато Джилиан се втурна в съблекалнята.

— Люк, харесвам ли ти? — попита сестра ѝ и се завъртя в облак от лилав шифон.

— Чудесна си — отвърна той с такава искрена топлина, че никой не би предположил за целувката само преди минута. — Хареса ли си нещо друго?

— Да. Ела да ти покажа.

Те излязоха и Андреа се отпусна на стола, изтощена от бушуващите в сърцето ѝ чувства. Това, че Люк иска да бъде с нея тази нощ не е учудващо. За него всяка привлекателна жена бе предизвикателство и вероятно нейната нескрита хладина е направила играта по-интересна. Но ако е така защо дава надежди и на Джилиан? Дали не замисляше да я залъже и после да ѝ отмъсти, като я изостави заради малката ѝ сестра. Не, не би могъл да бъде толкова жесток.

В пробната най-послед се появи едно от момичетата и Андреа си наложи да забрави за Люк. Когато се погледна в огледалото отново с бежовия си копринен костюм, нямаше как да не признае, че по никакъв начин не изтъкваше красотата ѝ.

Джилиан беше с друга рокля, но държеше пред себе си масленозелен вълнен костюм.

— И това ще ми стои чудесно — бърбореше тя, като накланяше глава ту наляво, ту надясно.

— Ами пробвай го — обади се Люк.

— Но повече ми трябват вечерни рокли.

— И тях ще ги имаш.

— О, Люк! — с радостен писък тя се скри в пробната.

— Няма нужда ти да купуваш дрехи на сестра ми — заяви Андреа. — Настоявам аз да ги платя.

— Ще ми се да ѝ покажа, че не тая лоши чувства заради миналото.

— Каква щедрост!

— Няма нищо общо с щедростта, Андреа. Правя го заради теб. Не разбирам с какво съм спечелил твоята неприязън. Като се изключи избухването ми преди дванадесет години, струва ми се, че с нищо друго не съм те обидил. Хайде да вечеряме заедно и да поговорим — продължи той и се доближи.

— Заета съм.

— Люк? Ще дойдеш ли за секунда? — Джилиан стоеше пред пробната, праметнала върху едната си ръка зеленото сако, а върху другата — светлосиньо.

— Не мога да реша кой цвят е по-добър.

— Вземи ги и двете.

— И двете? Наистина?!

Тя се втурна обратно вътре и Андреа възмутено заяви:

— Искам тези два костюма да бъдат прибавени към моята сметка.

— Не.

Категоричният отказ на Люк още повече затвърди опасенията ѝ, че възнамерява да ухажда Джилиан. Андреа потръпна от негодувание и от болка — както заради самата себе си, така и заради сестра си.

Когато най-после излязоха навън, тя се опита да стои на колкото се може по-голямо разстояние от него. Джилиан обаче имаше съвсем други планове. Явно алчността за още и още подаръци я бе изтощила до пълен предел, защото заяви, че умира за кафе и предложи да се отбият в хотел Бъркли, точно зад ъгъла.

— Ще трябва да е съвсем набързо. Имам среща в офиса — каза Люк.

— Аз пък трябва да свиря, така че ще ви оставя.

Андреа махна на минаващото такси и се затича към него. Люк обаче се оказа по-бърз, отвори ѝ вратата и я изгледа смразяващо.

— Няма да успееш всеки път да ми се изплъзваш — рече през зъби и добави на висок глас: — Утре в десет имаш час при Гавин Декстър.

Преди Андреа да успее да отговори, той подаде няколко банкноти на шофьора и ѝ направи път.

Изпълнена с ярост, Андреа го наблюдаваше как се отдалечава — горд и величествен, под ръка с Джилиан.

В никакъв случай няма да си сменя прическата. Като не му харесва, негов проблем! Как може да е толкова арогантен? Ако не му се противопоставя, той ще започне да командва целия ми живот.

Тя потръпна при тази мисъл. Веднъж да свърши това турне и ще се отърве от него!

ШЕСТА ГЛАВА

Джилиан се прибра чак след шест и за радост на Андреа направо се качи в стаята си. Тя знаеше обаче, че рано или късно ще чуе за кафето в хотел Бъркли, но явно имаше малка отсрочка до вечеря.

Най-изненадващо сестра ѝ не каза почти нищо, само подхвърли, че хотелът си бил досуц като едно време.

— Не беше любезно да си тръгваш така — заяви тя. — Не можеш да се настройваш срещу Люк заради някакво недоразумение отпреди толкова време.

— Естествено, че не! — засмя се Андреа насила. — Просто не ми харесва... стилът му на работа.

— Не мога да го проумея. Той е толкова способен, енергичен, внимателен... Ще ми се да си промениш мнението за него. Толкова ми се иска всичко отново да е като по-рано — замечтаният поглед смекчи изражението на лицето ѝ. — Ако не бях срещнала Питър, сега с Люк щяхме да празнуваме дванадесетгодишнината от сватбата си.

Сърцето на Андреа се преобърна.

— Глупаво е постоянно да живееш с мисълта какво е можело да стане.

— Откъде си сигурна, че все още не може да се случи? Люк не е женен и когато вече съм свободна...

— Нищо чудно да разсъждаваш съвсем другояче... Трябва да се запознаеш с нови хора. Трябва да имаш избор.

— А ти какъв избор имаш? Толкова си се вживяла в тази твоя кариера, че за нищо друго не се сещаш.

— Грещиш — отвърна с раздражение Андреа. — Просто не съм срещнала мъжа, за когото бих желала да се омъжа.

— Не се учудвам. Ако с всички се държиш като с Люк, ще пропъдиш и Дракула.

— Отношенията ми с Люк са строго професионални.

— Тогава бъди професионалист! Люк може да те направи звезда и да натрупаш милиони.

— Имам достатъчно пари.

— Хубаво. Щом не искаш да се държиш мило с него за твое добро, направи го за мое.

— Люк е голям мъж, Джилиан. Сигурна съм, че моето мнение няма да се отрази на отношението му към теб.

— Знам. Но ако престанеш да се заяждаш с него, ще се чувствам по-спокойна.

— А аз щях да се чувствам по-спокойна, ако беше събрала кураж да му кажеш, че все още не си разведена.

— Днес почти го направих, но ни беше толкова приятно, че не ми се щеше да развалям атмосферата — Джилиан отпи от чашата си. — Нали разбираш, искам много повече от мимолетна връзка?

Андреа сведе очи, притеснена да не се издаде. Често се питаше дали сестра ѝ и Люк са били любовници, но така и не се осмели да попита. Може би нямаше кой знае какво желание да научава.

— В леглото той е много темпераментен — продължи замислено Джилиан. — Струва ми се, че затова не бях щастлива с Питър. Постоянно ги сравнявах.

Е, вече знаеш — рече си наум Андреа, а на глас добави:

— В писмата никога не си споменавала, че нещата с Питър не вървят. По едно време дори писа, че се замисляте за деца.

— Не е вярно! — извика Джилиан. — Не си разбрала. Питър искаше деца, не аз. Аз не мога да ги понасям.

— Така ли? По-рано много обичаше да си играеш с малки деца.

— Значи съм се променила. Сега, ако обичаш, престани да се ровиш из живота ми с Питър.

Гласът ѝ бе почти истеричен и Андреа веднага смени темата.

— Днес има интересен филм по телевизията. Изяж си десерта и да отиваме в хола.

Няколко минути по-късно двете се бяха излегли на фотьойлите. Ала спокойствието на Андреа бе само външно, резките смени в настроението на сестра ѝ я тревожеха. Но единственото, което можеше да направи за момента, бе да седи и да чака. Не би могла да принуди Джилиан да ѝ се довери.

На следващата сутрин Андреа реши все пак да отиде на фризьор. Няма как да се отърве от Люк, така че по-добре ще е да не му дава поводи да я обвинява в ревност.

Еlegantният салон в Челси беше препълнен с познати от телевизията и списанията лица.

Веднага щом съобщи името си, Гавин Декстър лично дойде при нея. Беше дребен и слаб с момчешка усмивка и щръкнала коса, най-много двадесет и пет годишен.

— Аз съм голям ваш почитател. Имам всичките ви записи — каза той, като я настаняваше върху кожения стол.

Андреа се усмихна любезно, без обаче да му вярва. Хората като че ли се чувстват длъжни да сипят подобни похвали. Но Гавин демонстрира учудващи познания за изпълненията ѝ и тя осъзна, че този път не е била права.

Това ѝ вдъхна малко спокойствие. След като харесва музиката ѝ, едва ли ще направи опит да я скалпира — често срещано желание у фризьорите.

— Имате чудесна коса — рече той, когато я разпусна по раменете ѝ. — Престъпление е да я скривате.

— Не мога да я оставя да ми пада в очите.

— Разбирам. Но ако ми позволите, ще ви направя нова прическа...

— Именно затова е тук — обади се отзад самият импресарио. — Имате пълна свобода на действие.

Гавин се усмихна, а Андреа метна яростен поглед на Люк в огледалото. Той невъзмутимо разглеждаше лъскавите дълги кичури, спускащи се по гърба ѝ. Андреа се смути, но си припомни решението да се държи по-любезно с него и се усмихна насила.

— Не очаквах да дойдеш, Люк.

— Може ли Пигмалион да не види своята Галатея? — попита нежно той и се обърна към фризьора. — Колко време ще отнеме?

— Два часа.

— Аз ще се върна. Погрижете се госпожица Маркам да обядва, после ще има доста работа и не искам да припада от глад.

— Мога и сама да преценя кога... — кипна Андреа, но млъкна, защото видя, че той е вече на вратата.

Непоносим, нахален, отвратителен, деспотичен, вбесяващ тип! Тя осъзна, че няма смисъл да се напруга за повече прилагателни и се остави в ръцете на Гавин.

Андреа се стараеше да не гледа в огледалото и чак когато той свърши, си позволи да види резултата. Промяната беше тъй драстична, че в първия момент имаше чувството, че отсреща стои свършено друг човек. Косата ѝ се спускаше на нежни вълни по раменете. Досега я носеше опъната назад и усещането бе доста необичайно. Андреа понечи да я отметне с ръка.

— Недей — чу се отново поучителният глас на Люк, който бе изникнал най-неочаквано. — Ще развалиш ефекта — той се усмихна на фризьора. — Извършихте поредното си чудо!

— О, чудото се нарича госпожица Маркам!

— Вярно е — съгласи се Люк и я поведе навън без нито дума повече. — Трябва да бързаме. Уговорил съм снимки при Джак Лентън. Вече сме закъснели.

— Аз лично се прибирам. И за в бъдеще бъди така добър да се консултираш с мен, преди да ми правиш срещи с този или онзи. Аз съм музикант с име, а не вчерашна свирачка в ресторант.

— Тогава престани да ми се противопоставяш. Договорът ми дава право да взимам решения относно твоето бъдеще и крайно време е да приемеш този факт.

— А ако откажа?

— Ще те съдя за нарушаване на договора.

— Няма да посмееш.

— Искаш ли да пробваш?

Андреа замръзна на място и вдигна очи към него. Загарът на лицето му и черната джинсова риза подчертаваха леденосивите му очи. Суровото му изражение и гордата осанка ѝ напомниха за индиански вожд, вперил поглед във врага си. Двамата наистина бяха врагове! Нито за миг не трябва да забравя това.

— Престани да ми се противопоставяш, Андреа — отново я предупреди той.

— Нищо не би могло да ме спре, ако се касаеше само за мен. Но не искам Бела да пострада. С нетърпение очаквам, когато това турне приключи, да ти видя гърба.

— Студиото е в Докландз — рече Люк, щом се качиха в колата му.

— Ще пътуваме цяла вечност.

— Нямаме избор.

— Но нали времето ти е пари? — настоя тя.

— Парите не са единствената движеща сила в живота ми. Захванал съм се с тази работа, защото я обичам. И трябва да призная, че се гордея с успеха, постигнат без компромиси с принципите ми.

— За теб продаването на артистите като консервени кутии в супермаркет не е компромис, така ли?

— Ни най-малко. Аз не променям качеството на продукта, само подновявам опаковката.

— Като стана въпрос за опаковка, дължна съм да ти напомня, че не си нося роклите в дамската чанта, а фотографите държат на разнообразието — заяви ехидно Андреа.

— Не се притеснявай. Хилари вече ги е изпратила.

Разгромена докрай, Андреа потъна в седалката и впери поглед навън.

Студиото на Джак Лентън се намираше в преустроен склад с изглед към Темза. Светлината, която струеше от прозорците, заемащи цели стени, бе тъй ослепителна, че Андреа се учуди заради наличието на прожектори. Както можеше да се очаква, фотографът не бе по-възрастен от нея, а тримата асистенти имаха вид на тийнейджъри.

В следващите няколко часа Андреа се обличаше и събличаше по команда на Джак. От огромните тонколони се лееше реге и макар че по принцип този ритъм не ѝ харесваше особено, по едно време усети, че ѝ действа отморяващо и дори започва да си тананика. За разлика от друг път Люк стоеше настрана и говореше по телефона. Но нямаше и съмнение, че бе дал инструкциите си.

— Толкова си естествена, мила. Хайде! — не млъкваше Джак и щракаше безспир.

Произведенията му бяха известни със своята непосредственост и за да постигне това, той снимаше една и съща поза по няколко пъти и във всевъзможни ракурси, като не спираше да говори и да ръси шеги.

— Не пипай деколтето! — скара ѝ се той. — Трябва хубаво да се види какво имаш за показване.

— Но аз не се снимам за „Плейбой“! Искате да създадете погрешна представа за мен...

— Единственото, което искам, е всички да разберат колко си чудесна. Но ако целиш да заблуждаваш обществото, окей!

— Никого не заблуждавам. Просто не нося такива дълбоки деколтета.

— Не е дълбоко. Ти си възмутително целомъдрена.

Очите ѝ засвяткаха гневно, Джак се засмя и апаратът му нададе нов откос.

— Браво! Ей това е!

— Защо имам чувството, че си играят с мен? — попита тя, без да сдържа усмивката си.

— Защото си е самата истина! — ухили се той и продължи да снима.

Когато още два филма отидоха за проявяване, той загаси прожекторите и Андреа с изненада откри, че започва да се извинява заради поведението си в началото.

— Бях малко досадна, нали?

— Само през първия час — подхвърли престорено сериозно Джак.

— Не исках откровен отговор!

— Не е вярно. Ти си откровена по душа. През обектива виждам всички като на длан.

Андреа наведе глава. Преди Люк Кейн да се появи отново в живота ѝ, веднага би се съгласила с тази преценка за себе си, но от последните четири дни бе заживяла в лъжа. Но нищо чудно това да е само началото, след като съществува възможност двамата с Джилиан да се оженят.

Тя се приближи до Люк, който все още държеше в ръка миниатюрния радиотелефон. Използва случая да го разгледа, макар че образът му бе запечатан завинаги в съзнанието ѝ. Лъскавата черна коса, която в анфас изглеждаше просто сресана назад, но профилът разкриваше малката опашка, завързана с тясна кожена лентичка, идеално поддържаните ръце, стройните крака, праметнати един върху друг...

Щом тя застана до него, той прибра слушалката и се изправи.

Когато напуснаха Докландз, разговорът им се въртеше около незначителни теми, сякаш и двамата се стараеха да заобикалят опасните въпроси. Влязоха в Лондон и Андреа забеляза, че се движат на север.

— Няма нужда да ме изпращаш, прекалено е далече. Ще взема такси.

— Не говори глупости.

— Моля те! — настоя тя и Люк покорно спря до тротоара.

— Не искам по никакъв начин да застрашавам примирието. Но след като вече сме го постигнали, ще вечеряш ли с мен?

Изкушението бе голямо, ала Андреа се сети за Джилиан и веднага поклати глава.

— Съжалявам, не ми е възможно. Днес изобщо не съм свирила, а както знаеш в понеделник имам запис.

— Тогава някой друг път — рече бързо той, но Андреа усети раздражението му.

Той спря едно такси, помогна ѝ да се качи, остави пари на шофьора и подхвърли:

— До понеделник.

Разочарование скова сърцето ѝ, макар да бе уверена, че постъпи правилно. Дори и да беше предложил друг ден, проблемът с Джилиан си оставаше. Оставаше си и копнежът да бъде с него, както и твърдото решение да не се поддава на магнетизма му.

Вкъщи Джилиан я посрещна с радостен вик:

— Косата ти е прекрасна! Страшно е секси и вече не приличаш на старомодна учителка. Сравнението е на Люк, не мое — засмя се тя.

— Кога говори с него?

— Току-що.

Пулсът на Андреа се ускори. Обадил се е да я покани повторно? Може би все пак ще се съгласи...

— Ще ме води на вечеря — бърбореше развълнувано сестра ѝ. — Нали нямаш нищо против да те оставя сама?

— Разбира се, че не — увери я Андреа и сковано се отправи към стаята си.

Преоблече се бавно и слезе при пианото. Музиката бе нейното утешение, любовта, която никога не я разочарова.

Беше почти полунощ, когато си легна, уморена, но успокоена. Заспа мигновено, но по едно време скочи. Гласът на Джилиан ли бе това? Беше два часът. Тя отиде до стаята ѝ и се заслуша. Не се чуваше нищо. Андреа внимателно откряна вратата и надникна вътре. Леглото бе недокоснато.

Изведнъж сънят изчезна от клепачите ѝ, а сърцето ѝ заби лудо при мисълта за Джилиан в обятията на Люк, не на дансинга, а в спалнята му.

Сякаш погната от зли духове, Андреа хукна обратно към стаята си и затръшна вратата. Зъбите ѝ тракаха, после я обля студена пот, мяташе се като в треска. Но тази треска се наричаше ревност и за нея лек не съществува. Човек трябва сам да се справи с нея. И Андреа ще успее.

СЕДМА ГЛАВА

— Не ти ли писва да удряш по това пиано часове наред? — попита я Джилиан, когато се видяха на обяд.

— Удрянето по пианото е най-голямото ми развлечение.

— Господи... Няма ли за теб мъже?

— Някой ден може и да има — Андреа отхапа парче пъпеш. — А как беше „твоят мъж“ снощи?

— Върховен! Танцува невероятно. Скапана съм! Прибрах се чак в три.

— Ами щом си танцувала до зори...

— Не, не. Люк ме покани на гости и си приказвахме.

Андреа се приготви да чуе още, Джилиан обичаше да разказва за срещите си, но този път заговори за някаква приятелка.

— Обадох ѝ се преди малко и тя ме покани в Брайтън. Тъй и тъй ти ще свириш като луда, а Люк ще отскочи до Швеция, та реших да се разсея малко.

— Съжалявам, че съм постоянно заета — каза Андреа, а наум се замисли за неочакваното ѝ посещение през уикенда.

— Не се тревожи за мен. Толкова съм щастлива да бъда отново с теб и Люк!

Особено с Люк...

Това бе проблемът, който не ѝ даваше мира през следващите дни. Въпреки че съумяваше да го изтика от ума си, докато работеше, в мига, в който клавишите останеха под капака, мозъкът ѝ отново се впускаше в трескав размисъл.

С истинско облекчение в понеделник сутринта влезе в студиото в Сейнт Джоунс Уд. Познаваше всяко кътче от старата сграда, която отвън приличаше на средновековно имение, но всъщност бе оборудвана със свръхмодерна апаратура и пригодена за цял оркестър. Тези три дни обаче бе запазена само за нея.

Андреа влезе в самото студио и хвърли поглед зад стъклената преграда, където стоеше Тим Банкс — инженерът, който участваше във

всичките ѝ записи. Той ѝ махна с ръка и точно в този момент до него се появи Люк.

Андреа видимо трепна. Все пак успял е да се върне навреме от Швеция!

Той я наблюдаваше, повдигнал едната си вежда, сякаш бе съвсем наясно с чувствата ѝ.

Тя бързо се обърна и се наведе над пианото под предлог, че проверява дали всичко е наред — съвършено излишно, разбира се.

През следващите пет часа Андреа изливаше душата си върху пианото. Преди няколко месеца, когато подбираше наситените с драматизъм сонати на Бетховен, нямаше представа, че тъй истински ще отразяват противоречивите чувства, извиквани от Люк.

Когато записът приключи, тя се чувстваше изцедена до краен предел. Отпусна ръце в скута, погледна към Тим и въздъхна облекчено, щом той вдигна палци във въздуха.

Люк не се виждаше и този факт хем я зарадва, хем я огорчи. Но когато с Тим тръгнаха по коридора, той се присъедини към тях от един от офисите.

— Чудесно се справи, Тим. Както винаги, впрочем — очите му се приковаха върху Андреа. — Беше истинско удоволствие да те слушам.

— Благодаря.

— Да те закарам ли или си с кола?

— С колата съм, благодаря.

— Ще те изпратя.

Андреа кимна и въпреки умората отчете колко е привлекателен. Беше със сребристосива фланелка, която открояваше цвета на очите му и подчертаваше мускулите му. Около него се носеше леко ухание на „Арамис“.

— Не очаквах да те видя днес — рече тя, за да отпъди мислите си. — Джилиан каза, че си в Швеция.

— Бях, но наех чартър.

Андреа зяпна насреща му, но той сви рамене и се усмихна.

— Обещах ти да дойда и дойдох. Държа си на думата.

В първата секунда се почувства поласкана, но веднага се укори за наивността си. Люк прави всичко това, за да ѝ покаже колко е

загрижен за нея. Няма нищо чак толкова чудно, като се има предвид каква печалба ще му донесе.

— Нямам кураж да те поканя на вечеря — каза той, когато стигнаха колата ѝ и той отключи вместо нея. — Сигурен съм, че ще свириш.

Тя кимна и седна зад кормилото.

— Защо не пробваш с Джилиан?

— Все още си ближа раните от последния път. Стоя до сутринта.

Той владееше до съвършенство многозначителните забележки, така че Андреа си спести коментара.

— До утре.

Преди да успее да ѝ отговори, тя запали колата и потегли. Докато наблюдаваше в огледалото смалващата се фигура, яростта се надигаше в гърдите ѝ. Поведението ѝ му даваше всички основания да смята, че ревнува. А толкова искаше да бъде спокойна и великодушна.

Когато се прибра у дома, Люк вече бе успял да уреди вечерята си с Джилиан и тя цъфтеше. Посещението в Брайтън ѝ се бе отразило много добре, изглеждаше свежа, отпочинала и самоуверена. Слънцето беше позлатило косата ѝ и страните ѝ бяха порозовели, макар че тъмните кръгове под очите все още не бяха изчезнали.

— Как мина записът? — подхвърли между другото.

— Добре. Аз бях малко... — думите на Андреа увиснаха във въздуха, защото осъзна, че си говори сама. Джилиан вече тичаше нагоре към стаята си.

Навъсена като черното небе отвън, Андреа седна пред пианото и потърси единственото възможно утешение.

Когато Люк пристигна, пръстите ѝ настървено зашариха по клавишите, удавиха звънливия смях на Джилиан в мощни акорди, и се успокоиха чак при шума от потеглящия автомобил. Андреа отпусна назад глава и затвори очи, но точно в този момент на вратата се почука. Госпожа Прентис я прекъсваше само за сериозни неща и тя премига притеснено.

— Какво има?

— Някакъв мъж търси госпожа Мейнард.

— Не му ли казахте, че не е в къщи?

— Разбира се, но той пожела да говори с вас и много се ядоса като му обясних, че сте заета.

Обзета от лоши предчувствия, Андреа отиде в коридора и вдигна слушалката.

— Здравсти, Ани. Питър се обажда.

— Андреа — автоматично го поправи тя. — Как си?

— Добре. Къде е Джили?

— На гости — импровизира без колебание.

— Имаш ли представа кога ще се върне?

Андреа помълча за миг.

— Тя не желае да говори с теб, Питър.

— Но аз искам. Отседнал съм в хотел „Уейнрайт“ и след половин час ще съм у вас.

— Ще се върне доста късно.

— Не ти вярвам — срязва я той.

— Честна дума. Не те лъжа. Виж, Питър, Джилиан не е добре и може да се разстрои още повече, ако те види.

От другата страна настъпи тишина.

— Не е направила някоя глупост, нали?

— В какъв смисъл?

— Не ти ли е казала? Ами тя...

— Искаш да кажеш правила е опит за самоубийство? — бавно произнесе Андреа.

— Да — призна с мъка Питър. — Оттогава скрих всички хапчета. Господи, не си ли го направила?

— В момента взима само тези, които ѝ предписа моят лекар.

Той въздъхна шумно.

— А тя каза ли ти в какво чудовище съм се превърнал?

— Доколкото разбрах, не те смята за идеалния съпруг — внимателно изрече Андреа.

— Това е част от болестта ѝ.

— Наистина ли смяташ, че срещата с теб няма да ѝ навреди? Твърдо е решена на развод.

— Аз ще се боря! Андреа, аз я обичам, за Бога!

Отчаянието в гласа му изглеждаше напълно искрено и враждебността на Андреа започна да се разсейва.

— Не знам твоята гледна точка, но основното ми притеснение е за здравето на Джилиан. Уверена съм, че ще се разстрои.

— Рано или късно тя трябва да се изправи очи в очи с мен. Аз съм също толкова съкрушен заради катастрофата и бебето.

— Каква катастрофа? Какво бебе? — ужасено възкликна Андреа.

— Не ти е казала! — гневът се изпари и гласът му се изпълни с болка. — Катастрофирахме, като я карах към родилния дом. На нея й нямаше почти нищо, но загубихме бебето.

— За пръв път чувам, че изобщо е била бременна! Защо го е премълчала?

— Няколко пъти прави спонтанен аборт и не искаше да казва на никого, докато не роди.

Андреа преглътна с мъка.

— Но защо се е настроила срещу теб? Ти ли беше виновен?

— Не. Някакъв луд ни удари. Оправдаха ме, но за съжаление Джилиан бе на друго мнение. Докторът каза, че изпитвала нужда да обвини някого и аз съм се оказал най-подходящ.

Андреа се отпусна на стола.

— Господи! За теб наистина е било ужасно.

— Да. И все още е. Може ли да се срещнем някъде да поговорим?

— За съжаление тази вечер съм заета. Но утре бих могла, стига да е близо до Сейнт Джоунс Уд. Ще те чакам при подлеза на метрото в един часа.

— Добре — той звучеше по-бодро. — Много поздрави на Джили...

— Не съм сигурна, че на този етап ще е разумно — прекъсна го Андреа. — До утре.

Като затваряше телефона, усети, че ръцете й треперят. Трябваше да обмисли действията си, макар че не се съмняваше в искреността на Питър. Каква трагедия! Джили не само е загубила детето, но е намразила съпруга си и дори живота.

ОСМА ГЛАВА

Андреа бе напълно сигурна, че сестра ѝ не трябва да научава за Питър, но въпреки това на следващата сутрин бе изпълнена с угризения заради срещата си с него зад гърба ѝ.

Когато прекрачи прага на студиото в Сейнт Джоунс Уд, умът ѝ все още бе зает с това, но Люк светкавично измести всичко друго на заден план. Той само ѝ махна с ръка от разстояние, макар че Андреа забеляза как очите му се задържаха върху нея и чак тогава продължи разговора с хората около него.

Тя смутено се обърна, седна пред пианото и оправи косата си.

— Готова ли си? — попита момчето зад пулта, тя кимна и професионализмът взе връх над чувствата.

Когато спряха за обедна почивка, Андреа си отдъхна и настроението ѝ се повиши при вида на усмихнатия Люк.

— Страхотно! — извика той. — Трите сонати са чудесни, така че следобед ти остават да запишеш само две.

Тя го погледна радостно и разтърси ръце.

— Струва ми се, че за последен път свиря Скарлати.

— Публиката едва ли ще ти го позволи. Гарантирам, че след този албум ще бъдеш провъзгласена за най-добрия му изпълнител.

Чак когато той се обърна да сподели възхищението си с останалите от екипа, Андреа забеляза, че опашката бе отрязана и гъстата му коса завършваше точно до яката на ослепително бялото поло. Люк отново я погледна и при вида на магнетичните сиви очи и чувствените устни, тя почувства как по тялото ѝ се разлива топла вълна.

— Тъй като след обяд няма да имаме много работа, предлагам почивката да е два часа. Знам едно много приятно ресторантче...

— Съжалявам, имам среща.

Веждите му се извиха недоверчиво, после той кимна и се отдалечи.

Андреа забърза към подлеза на метрото, като се питаше дали ще познае Питър. Но още щом зърна кльощавия силует, нямаше съмнение, че това е той, независимо от посребрените слепоочия и дълбоките бръчки.

— Ани! — той сграбчи ръцете ѝ и я целуна по двете страни. — Изглеждаш просто невероятно!

— И ти не ми се струваш много зле — излъга Андреа.

— Преди шест месеца — може би, но не и сега. Ужасно се притеснявам...

— По-добре да идем да седнем някъде — прекъсна го тя.

Докато стигнаха италианския ресторант, Питър оживено разправяше за живота „там долу“ и чак когато седнаха, отново повдигна темата за Джили.

— Как е тя? Все още ли е в депресия?

— Като че ли вече не. Но е доста нервна. Естествено, не знае, че си тук.

— Мисля, че трябва да ѝ кажеш. Искам да се видим. Не знам какво ти е обяснила за брака ни, но аз ти се заклевам, че всичко беше чудесно, докато не се случи това нещастие.

— Джилиан твърди, че не си ѝ обръщал достатъчно внимание. Чувствала се е самотна.

— Но тя сама настоя да си стои вкъщи. В началото ми помагаше в офиса, но когато нещата потръгнаха, предпочете да се оттегли и изглеждаше напълно щастлива. След катастрофата обаче седмици наред изобщо не желаше да ме вижда, после ме обвини, че съм искал да убия и нея, и детето. По-късно се върна у дома и като че ли бе преодоляла първия шок, изглеждаше само потисната.

— Ако ми се беше обадил, щях веднага да дойда да ѝ правя компания.

— Тя не даваше и да се издума. Беше завладяна от фиксидеята, че ако някой научи за бебето, повече никога няма да може да има друго. След известно време всичко си тръгна съвсем нормално и аз отново тръгнах на работа. Докато една вечер не я заварих вкъщи. Веднага се сетих, че е тук и щом намерих кой да ме замести, взех първия самолет.

— Тя няма да дойде с теб — тихо рече Андреа. — А и докторът изрично ме предупреди да не я насилвам за нищо. Положително и

психиатърът ѝ е казал същото.

Питър кимна и като че ли се състари още повече.

— Тя спомена ли за развод?

— Да.

— За да се омъжи за Люк Кейн?

— Как позна?

— В последно време не спираше да говори за него. Постоянно повтаряше, че ето сега господ я наказва за стореното преди години.

Андреа поклати глава.

— Ще поговоря с доктор Маршал. Надявам се, Питър, че ще изпълниш съветите му.

Когато се върна в студиото, съзнанието ѝ все още бе заето с Джилиан и тя отиде направо при пианото. Още след първия акорд обаче шестото чувство ѝ подсказа, че през стъклената преграда я наблюдава Люк и тя с усилие си наложи да не поглежда към него. Записът мина също тъй успешно както и сутринта и към шест часа приключиха.

— Около края на седмицата ще сме готови за прослушване — увери я Тим Банкс. — Десет часа в петък ще ти бъде ли удобно?

— Разбира се — тя се изправи и разкърши рамене. — Като чуя записа, естествено, ще искам да повторим всичко отначало. Все си мисля, че можех и по-добре.

— Според мен вчера и днес се доближи до съвършенството — обади се зад гърба ѝ Люк.

— Разбирам защо си преуспял като импресарио — засмя се Андреа. — Не пропускаш нито една възможност за комплимент.

— Никога не заблуждавам творците за изпълненията им — заяви той, но побърза да се възползва от моментното ѝ размекване и я поведе навън, прегръщайки я през кръста.

— Не видях колата ти, така че ще те закарам — тонът му не търпеше възражения.

Андреа кимна с небрежно равнодушие, каквото всъщност не изпитваше, и тръгна към паркинга. Когато седна до него, сърцето ѝ заби до пръсване, защото с всичките си сетива усещаше близостта му.

Стрелна го крадешком. Изглеждаше спокоен, но челото му бе намръщено и Андреа веднага се запита какво ли би могло да хвърли сянка върху самоувереността му.

— Кой беше мъжът, с когото обядва? — внезапно попита той, устремил поглед право напред.

— И съгледвачи ли си имаш?

— Видях ви от колата, точно когато влизахте в ресторанта.

— Трябваше да се присъединиш. Кухнята е превъзходна.

— Не отговори на въпроса ми.

— Защо пък ще ти отговарям? Не е твоя работа.

— Какво толкова? Или може би е женен? — Той я изгледа и като видя розовината, плъзнала по лицето ѝ, отсече: — Значи така. Разочароваш ме, Андреа.

— Люк, ти си последният човек на този свят, който има право да раздава морал — премина в атака Андреа, тъй като бе невъзможно да му обясни.

Лицето му се изопна.

— Никога не съм се занимавал с женени.

— А Джилиан към коя категория спада?

— Към тази на свободните, след като разводът ѝ е в ход.

Андреа си наложи да мълчи единствено заради разклатената психика на сестра си.

— Защо все стигаме до Джилиан? — заяде се той. Колата спря на светофар и Люк впери очи в нея. — Все още не мога да си обясня как не те познах. Дълбоко в себе си като че ли имах неясното чувство, че съм те срещал някъде.

— Сигурно, защото си слушал музиката ми.

— Може би — колебливо рече той, после изведнъж попита: — Джилиан колко време възнамерява да живее при теб?

Замечтаната усмивка за секунда изчезна от лицето на Андреа. И той има нахалството да я обвинява, че намесва сестра си в разговорите...

— Нямам представа — отвърна хладно. — Не сме говорили.

— За теб няма ли да е по-добре, ако живее отделно?

— Притеснява ли те?

— Да — отсече той и натисна газта.

Андреа изскърца със зъби.

Никой не би казал, че си подбира думите, за да не я засегне. Кой знае, това може и да е успокоително. Явно изобщо не предполага как преобръща с главата надолу малкия ѝ свят.

— Няма ли да кажеш нещо, Андреа?

— Не.

— Все още ли си постоянно нащрек с мен?

— Да речем, че съм просто предпазлива.

Той шумно въздъхна.

— Толкова ми се иска да се успокоиш и да ми повярваш. Аз ти мисля само доброто.

В професионален смисъл — безспорно, но душевното ѝ спокойствие ще се възвърне чак когато той безвъзвратно напусне живота ѝ. Андреа видимо се сви при мисълта за евентуална продължителна връзка с Джилиан и си даде дума, че ще положи всички усилия да помогне на Питър.

Наближаваха възвишението пред къщата ѝ и Люк намали скоростта.

— Хайде да вечеряме заедно — предложи той и след това добави сухо: — Без ангажименти, разбира се. Изнервена си, уморена си и ти е полезно да се разведриш.

Колкото и да ѝ се искаше, не би могла да си го позволи. Поканата беше продиктувана единствено от професионални подбуди.

— Не мога.

— Не можеш или не искаш?

— Заета съм.

— С господина от обяд?

Андреа проговори чак щом спряха пред входа.

— Ще влезеш ли да пийнеш нещо?

— Защо не? — равнодушно подхвърли той и я последва вътре.

Като чу гласовете им, Джилиан излезе да ги посрещне. Изглеждаше отпочинала и бодра и Люк я целуна леко по бузата.

— Безделието е измислено за теб, мила.

— Тъкмо си мислех, че е време да се захвана с нещо — Джилиан промуши ръка под лакътя му. — Може би при теб ще се намери някаква работа за мен?

— За щастие, не. Отвратителен началник съм.

Джилиан се нацупи глезено и той я погали по лицето, а Андреа изпита желание да го ритне. Как не го е срам да се лигави по този начин! Особено след като само преди миг покани на вечеря нея.

— Джилиан, моля те, почерпи Люк едно питие. Аз трябва да се обадя по телефона.

Андреа се качи в стаята си и набра номера на доктор Маршал. Успя да го хване в кабинета и му разказа за срещата с Питър.

— Значи вече имаме отговор на повечето въпроси — рече той, след като я изслуша. — Сестра ви се подобрява, но ѝ е нужно още време, за да преодолее психическата травма.

— И според вас не трябва да ѝ казвам за пристигането на съпруга ѝ, така ли?

— Още не.

— Дано не стане прекалено късно. Защото импресариото, с когото временно работя, бе сгоден за сестра ми преди години и откакто се срещнаха отново, тя си е въобразила, че е влюбена в него.

— Това може да се окаже проблем, но засега я оставете да прави каквото намери за добре.

Андреа неохотно предаде съвета му на Питър, който макар и с нежелание обеща да го изпълни.

— И колко време ще трябва да чакам?

— Той не каза нищо определено. Зависи от състоянието ѝ.

— След като състоянието ѝ позволява да излиза с Люк и да говори наляво и надясно за развод...

— Това не означава, че е добре — побърза да възрази Андреа. — Дори точно обратното. Може би най-разумно ще е да се върнеш в Австралия и когато му дойде времето, аз ще те извикам.

— Няма да тръгна без жена си! Имам работа в Холандия и в Германия, така че ще отскоча за няколко седмици до там. Ще ти дам разписанието ми, веднага щом го уточня.

— Непременно, но ако може не ме търси тук, да не би...

— Разбирам — заяви с горчивина той. — Ще го оставя на рецепцията.

Изпълнена с искрено съчувствие към него, но все пак успокоена, че си е намерил занимание, Андреа се сбогува с Питър и затвори. Като се върна в хола, завари Люк сам.

— Джилиан отиде да се преоблече — поясни той. — Ще вечеряме навън.

— Идеално! Тъкмо ще мога да си легна рано.

— Ако не ме лъже паметта, тази вечер беше заета.

— Да. Обаче съм уморена и няма да ходя никъде.

— Не ти вярвам, че си имала среща! — той се приближи съвсем близо и заговори едва чуто: — Андреа, имам чувството, че все още ме ненавиждаш.

— Твърде много се замисляш над поведението ми, Люк — колкото се може по-небрежно подхвърли тя, макар че вътрешно трепереше. — Просто досега все имах ангажменти...

— Тогава ти определи датата — веднага рече той, — а аз ще се погрижа да бъда на твое разположение.

Докато търсеше изход от положението, в хола влезе госпожа Прентис.

— Госпожице Маркам, малко преди да си дойдете, ви търси господин Харингтън. Помоли да му се обадите в апартамента в Лондон.

Значи Роджър се е върнал. Работеше към Европейската общност и по-голямата част от времето си прекарваше в Брюксел. Той не бе изгубил надежда да възобновят връзката си, обаждаше ѝ се често, а когато се прибираще в Англия, винаги се срещаха.

— Люк, извинявай, но пак ще те оставя... — промърмори Андреа.

Той сви рамене и вдигна чашата с уиски.

— Вероятно ще сме излезли, така че — спокойна вечер.

— Благодаря.

Тя се качи на един дъх в стаята си, въпреки че на долния етаж имаше на разположение три телефона.

— Знам, че е малко нахално — заоправдава се Роджър, още щом чу гласа ѝ, — но дойдох съвсем неочаквано и бих желал да те видя. Свободна ли си?

— Да — без капка колебание отвърна Андреа, зарадвана, че поне за малко ще престане да мисли за Люк. — Взимам такси и идвам.

— Ти си просто ангел! Ще те чакам в „Гаврош“ в осем и половина. Тъкмо ще имам време и да дремна. От тъмни зори съм на крак.

Андреа се постара да се представи в целия си блясък. Никога не бе била тъй придирчива към външния си вид както напоследък. Благодарение на Люк бе разбрала, че красотата е маска, зад която можеш да скриеш истинските си чувства. Никой, който я зърна днес в

ефирната, прилепнала по тялото, черна рокля с едва забележими презрамки, наметната с аленочервена пелерина, не би могъл да предположи, че душата ѝ се разкъсва от ревност затова, че в някой ресторант като този, доведената ѝ сестра вечеря с бившия си годеник.

Роджър бе зашеметен от промяната.

— Май ще трябва да си остана в Лондон — бяха първите му думи, щом седнаха на любимата си маса до прозореца. — Страх ме е от мъжете край теб.

— От мен трябва да те е страх — засмя се тя.

— Теб те обичам...

— Роджър, моля те, недей да храниш подобни надежди.

— Ще престана, чак когато се омъжиш.

Андреа се протегна над масата и стисна ръката му. Роджър бе толкова мил, грижовен и симпатичен. Защо не се влюби в него, вместо в... Андреа потръпна от собствените си мисли и подхвърли:

— Искаш ли да потанцуваме?

— С удоволствие. Тъкмо ще мога да се покажа по-дълго с теб.

Сякаш предусетил безпокойството ѝ, цяла вечер Роджър разказваше всевъзможни забавни истории за европейските външни министри. Андреа се опитваше да се вживее, но сърцето ѝ копнееше срещу на нея да седи Люк. Люк, с неговите зашеметяващи многозначителни комплименти. Люк, който я гледаше, сякаш бе единствената жена на света.

Андреа се прибра вкъщи чак в два часа и като се качваше уморено по стълбите, си обеща повече никога да не се опитва да откъсва мислите си от един мъж, излизайки с друг.

Когато мина покрай стаята на Джилиан, не се сдържа и лекичко отвори вратата. Изобщо не се изненада, че леглото е празно и познатата ревност прободe сърцето ѝ. Може би наистина ще е най-добре след турнето Джилиан да се премести, дори и за нейна сметка.

Но всъщност какво значение има дали ще вижда Люк? Това няма да разсее чувствата ѝ, няма да намали страданието ѝ. Защото колкото и да се мъчеше да заобиколи и потули истината, тя го обичаше.

ДЕВЕТА ГЛАВА

С Люк се видяха чак в края на следващата седмица в Сейнт Джонс Уд при прослушването на албума. Както винаги Андреа имаше странното усещане, че свири непознат човек, разликата бе само в това, че бе настроена свръхкритично. Но колкото и да се опитваше, днес не можа да открие никакъв недостатък.

— Добра работа сме свършили — обърна се тя към ръководителя на студиото. — Доволна съм. Какво ще правим с обложката?

— Люк вече я избра.

— Само подхвърлих една идея — побърза да поясни той. — Последната дума има Андреа.

Люк разтвори папката с фотографиите, Андреа се взря в лика си и чак сега осъзна таланта на Джек Лентън. Всяка снимка бе уловила различна страна от характера ѝ. На една беше усмихнатата, на друга — замислена, трета бе запечатала искрения ѝ поглед.

— Коя искаш да използваме? — попита Люк.

— Като че ли нито една.

— Не ти ли харесват?

— О, великолепни са, но разкриват прекалено много от мен.

— Струва ми се, че разбирам какво искаш да кажеш. Но като свириш нали също разголваш душата си?

— Аз интерпретирам музиката и на бял свят излиза композиторът.

— Може би е време да покажеш и своите собствени чувства! Докога ще ги криеш?

Андреа бързо сведе очи, взе снимката, на която се усмихваше лъчезарно и я подаде на шефа на студиото.

— Именно тази предложи и Люк — възкликна той.

— Значи има вкус — Андреа се изправи и праметна чантата си през рамо. — Ако това е всичко за днес, ще тръгвам.

— Поканил съм няколко журналисти от радиото и телевизията — уведоми я Люк, като тръгна успоредно с нея.

— Мразя интервюта.

— Защото все те питат за единствения ти концерт на живо?

— Позна — процеди Андреа. — И този въпрос ми е дошъл до гуша!

— Сега обаче ще имаш възможност да ги информираш, че ще правиш европейско концертно турне, което ще завърши във Фестивал Хол.

Тя видимо се сви от ужас и изражението на Люк рязко се промени.

— Андреа, не се тревожи! Знам, че първият ти и последен концерт се е провалил и вестниците са раздухали, че притежаваш някакъв вид фобия, но ти не трябва да обръщаш внимание на хорските приказки. Всичко ще е наред, ще видиш. Ще ми позволиш ли да те изпратя?

— Не си отивам вкъщи — рече първото, което й дойде наум.

— Тогава ще те закарам там, където отиваш.

— Благодаря, ще взема такси.

— Среща със семейния приятел?

— Не е това, което си мислиш. Той е съпруг на... една моя позната. Имат проблеми и си е наумил, че аз мога да им помогна.

Не беше много далеч от истината и само оставаше Люк да й повярва.

— Защо не ми каза от самото начало?

— Защото ме вбеси с подмятанията си.

За най-голямо нейно учудване, Люк изглеждаше смутен.

— Съжалявам, Андреа. Прости ми.

— Разбира се.

— За доказателство ще вечеряш ли утре с мен?

Още един отказ би увеличил напрежението помежду им и Андреа пое дълбоко въздух.

— Ентусиазмът ти е трогателен. Имаш ли някакви предпочитания?

— Оставям избора на теб.

Той й помогна да се качи в таксито и когато вратата се затвори, Андреа въздъхна облекчено. Имаше на разположение цял ден да се подготви психически за вечерята. Трябваше да се въоръжи с всичката си воля, за да запази самообладание и да остане равнодушна и

спокойна, защото в противен случай, ще се окаже поредната наивница, минала през леглото на Люк Кейн.

Андреа слезе пред хотела на Питър и поиска от рецепцията писмото, което той бе оставил за нея. Преписа си разписанието на пътуванията му и тръгна по Бонд Стрийт, докато се появи такси. Изведнъж ѝ се приходи на театър, би било много по-приятно, отколкото да седи вкъщи и да мисли за предстоящата вечеря, но не би могла да остави сама Джилиан. Покрай нея мина едно такси, Андреа на шега вдигна ръка, оказа се свободно и тя се качи. Хрумна ѝ, че това е добър знак и се отпусна на седалката.

Толкоз по въпроса за предзнаменованията — поклати глава тя един час по-късно, когато икономката събщи, че господин Кейн е завел Джилиан на концерта в „Барбикан“. Тази новина обясняваше и защо поканата на Люк бе за утре.

Дали сестра ѝ ще се прави на очарована от концерта, запита се тя. Люк забравил ли е, че не може да понася класическа музика или просто му е все едно?

Времето течеше непоносимо бавно. Обикновено Андреа нямаше нищо против да стои сама и рядко скучаеше, но днес бе твърде напрегната и потисната.

Помоли госпожа Прентис да изчака с вечерята и се потопи във ваната, като щедро изля от любимия ѝ шампоан. Чудото стана и Андреа излезе от банята в съвсем друго настроение. Извади бледорозовия копринен халат, подарък от Бела за рождения ѝ ден и се погледна в огледалото. Той беше дълъг до земята, прилепнал по тялото и с дълбоко деколте. В никакъв случай не беше предназначен за пържене на яйца сутрин, изискваше вечеря на свещи, искрящо вино и мъжка компания.

Тя веднага понечи да го свали, но се възпря. Щеше да означава признаване на поражението и на това, че Люк си бе останал единствената ѝ любов. Някой ден може би ще срещне мъжа на своя живот и ще се влюби отново. Ако искрено вярва в това, то неминуемо ще се случи.

След вечеря тя включи концерта по телевизията. Музиката бе великолепна, но мисълта, че там някъде в залата един до друг седят Джилиан и Люк, вгорчаваше удоволствието и Андреа смени канала. Точно в този момент вратата се отвори и те влязоха в хола.

— Мислех, че сте на концерта! — учудено възкликна тя.
— Бяхме, но Джилиан не се чувстваше добре — поясни Люк.
— Просто умора — изпревари въпросите сестра й. — Като се наспя, всичко ще е наред.
— Не забравяй хапчетата — автоматично й напомни Андреа.
— Мога да се грижа за себе си! — сопна се сестра й и излезе.
— Ще ми се да пийна нещо — наруши възцарилата се тишина Люк.

— Ами сипи си.

Когато той отиде до количката с питиетата, Андреа стана от дивана и се сви на фотьойла.

— Какво се е случило? — попита го тя.

— Нищо. Като дойдох да я взема, беше в превъзходно настроение, но през антракта започна да трепери и каза, че й е студено, така че предложих да си ходим — Люк седна на дивана. — Имам усещането, че криеш нещо. Какво точно й има?

Андреа се опита да се доближи максимално до истината:

— Преживяла е нервна криза и още не се възстановила напълно.

— Тогава разумно ли е да те придружава в Рим?

— По-добре ще е отколкото да стои тук сама.

— Каква е причината? Бракът й?

— Не знам.

Люк се намръщи и отпи от коняка.

— Поне затова не съм виновен аз.

— Но възобновяването на старите ви отношения изобщо не облекчава положението. В момента тя е свръхчувствителна и много лесно уязвима.

— Аз не възобновявам отношенията си с Джилиан и съм го заявил пред нея съвсем ясно. Мисля, че тя има нужда да излиза сред хора и й помагам като стар приятел. Нищо повече — той остави чашата на масата, наведе се напред и се вгледа в Андреа. — Надявам се да ми повярваш.

Очите му жадно поглъщаха нейните, но след малко се плъзнаха надолу и тя рязко скръсти ръце пред гърдите си. Върху устните му заигра подигравателна усмивка.

— Вярваш ми, нали?

— Да, вярвам ти — чу собствения си глас Андреа. — Но не е важно какво говориш, а какво мислят другите.

Люк се намръщи.

— Смятах, че ѝ помагам, но явно ти не си на това мнение. За в бъдеще ще намаля поканите, деликатно, разбира се.

— Просто дай да се разбере, че излизаш и с други — небрежно подхвърли Андреа. — Това няма да я учуди. Все пак тя си те знае...

— Затова ли най-последно прие да вечеряш с мен? Възнамеряваш да се принесеш в жертва може би?

— Колкото и да държа на Джили, има неща, които биха били прекалено голяма жертва. Съгласих се да излезем единствено в името на турнето.

— А аз си седя и чакам да ме харесаш... — оловносивият поглед я прониза от глава до пети. — Намирам те изключително привлекателна...

— Колко жалко, че ти не си мой тип! — възкликна безгрижно тя, макар че сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. — Предпочитам руси мъже.

За нейно разочарование, Люк се засмя и стана.

— Май е време да вървя — на вратата спря и я погледна през рамо. — Рус или не, уговорката си остава.

Чак когато шумът от колата му се стопи в нощта, Андреа загаси лампата и се качи в стаята си. Дали възприе сериозно думите ѝ? Утре по това време ще бъде изпитът. Молеше се да го вземе успешно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Целият ден премина в терзания около предстоящата вечеря.

Сутринта Джилиан оповести, че отново заминава с приятелката си за Брайтън и трескаво вървеше от стая в стая, така че Андреа реши да се откаже от сутрешното свирене и предложи на сестра си да се разходят до Хампстед Хийт.

Въздухът бе кристалночист и свеж, Андреа наложи бързо темпо и скоро двете се задъхаха, но се чувстваха бодри и преливащи от енергия.

— Люк ми каза, че ще излизате довечера — подхвана темата Джилиан.

— Имаме да обсъдим някои неща — Андреа усети, че без да иска се оправдава. — Пък и нали на турнето ще сме постоянно заедно?

— Така е. Надявам се и след това да си приятелски настроена към него.

— Няма да е чак толкова наложително. Решението да си намеря друг импресарио с нищо не се е променило.

— Ще ми се да размислиш. Помисли колко неловко ще се чувствам аз...

Андреа умишлено замълча, но не пропусна да отбележи наум, че ако не намери някакво друго занимание на Джилиан, което да откъсне вниманието ѝ от Люк, бракът ѝ е обречен.

По дяволите, той колкото и да твърди, че гледа на сестра ѝ като на приятел, никога няма да откаже поднесената му възможност.

Андреа продължаваше да мисли върху това, докато избираше тоалет за вечерта. Пробва черната си шифонена блуза, но прецени, че е твърде официална, като се има предвид небрежната елегантност на Люк. Накрая облече любимия си черен панталон и смарагдовозелената копринена блуза. Вълнението се бе отпечатало на лицето ѝ, затова Андреа си сложи съвсем малко грим. В никакъв случай не би искала Люк да си помисли, че се е старала специално за него. По тази причина единственото ѝ бижу бе часовникът „Ролекс“.

В осем часа вече седеше в хола, с чаша бяло вино в едната ръка и днешния вестник в другата. Към осем и половина заключи, че той е решил да ѝ отмъсти за многобройните откази и тъкмо се канеше да се преоблече, когато колата му спря отвън. Андреа бързо седна на фотьойла и грабна чашата, тъй че когато госпожа Прентис го въведе в хола, тя бе олицетворение на спокойствието и гостоприемството.

Най-изненадващо тази вечер Люк беше с костюм, макар че широкото памучно сако бе подходящо по-скоро за дискотека, отколкото за ресторант.

— Гумата — заяви той и за доказателство вдигна изцапаните си ръце. — Трябва да се измия.

Като се появи след няколко минути, Андреа му връчи чаша уиски.

— Аз пък реших, че си размислил — подхвърли с усмивка тя, но неговото лице остана сериозно.

— Щях да дойда, дори и ако трябваше да пълзя на четири крака.

— Такъв отговор заслужава подарък — тя пхна пред носа му чиния пуканки и той зяпна от изненада.

— Помниш?

— Че то забравя ли се? Ти ги унищожаваше със скоростта на светлината...

— Радвам се, че започваш да си спомняш и хубавите неща — рече той и напъха пълна шепа в устата си.

— Имам много приятни спомени, жалко е само, че останаха в сянката на скандала — отвърна Андреа, като избегна погледа му.

— Аз ти се извиних, ако не се лъжа.

— С подарък?

— Да, тогава си мислех, че един подарък ще оправи всичко, но ето колко съм се заблуждавал...

Навлизаха в опасна територия и Андреа побърза да смени темата.

— Къде ще вечеряме?

— В „Луиджи“. Като малка умираше за спагети.

— А какъв избор имах?

— Можем да идем някъде другаде.

— Но аз и сега умирам за спагети!

— Ами хайде тогава!

Докато вечеряха, страхът ѝ, че няма да има за какво да си говорят, много бързо се разсея. Обсъдиха любимите си книги, филми и актьори. Дискутираха новините и действията на политиците и чак към края Люк отвори дума за интервюта следващата седмица — две за телевизията, две за радиото и очерк в едно от престижните издания.

— Не е ли прекалено много? На хората ще им писне от мен.

— Едва ли. Ти си интелигентна, остроумна и си радост за окото.

Андреа се засмя, а Люк се протегна през масата и докосна ръката ѝ.

— Трябва да се смееш по-често. Изглеждаш чудесно. Сдържана, но секси.

— Ама че комбинация!

— Именно там ти е чарът. Прелъстителка, която дълбоко в себе си е свито момиче.

— Аз съм на двадесет и пет, Люк.

— Изглеждаш по-малка.

— Но ти знаеш, че не съм. Това е недостатъкът на старото приятелство. Съвсем съм ти ясна.

— Не, ти си айсберг, Андреа — очите му я пронизваха като свредел.

— Заблуждаваш се. Нямам никакви тайни.

— Ти ли?

Той се засмя — тихо, топло и предразполагащо. Дори и в този миг от него се излъчваше мъжественост и магнетизъм, които не бяха за подценяване. Нищо чудно, че жените са готови на всичко, за да му се харесат. Колко лесно би било да се предаде... Андреа го наблюдаваше как отпива от виното и я гледа над ръба на чашата.

Какъв ли е в леглото? Той не е за семеен живот, но би бил идеалният любовник.

— Смарагдовозеленото много ти отива — обади се той и Андреа с облекчение се хвана за думите му.

— Една продавачка ме убеди да си купя тази блуза.

— Имала е късмет, като те знам какъв си инат.

— Изобщо не съм инат!

— Още малко ще отречеш и че си Спящата красавица...

Андреа прихна.

— Надявам се не виждаш себе си в ролята на принца...

— Е, мисля, че бих могъл да те събудя.

— Хм, очаквах да си доста по-категоричен.

— Когато настъпи подходящият момент, ще си го получиш.

— Престани да флиртуваш, Люк! Губиш си времето.

Той вдигна рамене и разтвори менюто с десертите.

— Щом не мога да имам теб, ще трябва да потърся друга сладост.

— Радвам се, че тъй бързо и лесно ми намери заместител!

Тихият му смях отново подсказа на Андреа, че си играе с огъня и сякаш за потвърждение, Люк предложи да пият кафето у тях.

— Джак Лентън ми е изпратил още снимки и искам да ги прегледаш.

— Звучи доста по-благовидно, отколкото да дойда да видя новия мокет в спалнята ти — не се сдържа Андреа.

— Нямах ми доверие?

— А защо трябва да ти имам?

— В момента май не мога да измисля причина.

Сега бе ред на Андреа да се засмее и по този начин тя прикри нервността си. Само след пет минути бяха пред изисканата бяла сграда до Гровнър Скуеър, която представляваше офиса на „Кейн Ентърпрайзис“. Апартаментът му се намиреше на последния от четирите етажа и до него се стигаше с малък, облицован с огледала, асансьор, от който се влизаше направо в просторното антре.

Андреа болезнено усещаше бесния си пулс и омекналите колене и едва се удържаше да не се обърне и да избяга.

Я се стегни, смъмри се наум. Знаеше си, че ще стане така, но си го търсеше.

— Харесва ли ти? — попита Люк и Андреа го погледна изненадано. — Холът — поясни той, като разпери ръка.

— О, да... Разбира се — тя побърза да се огледа.

Беше огромен, спокойно можеше да побере четиридесет души, и пръснатите ниски меки дивани и фотьойли в кремава коприна оформяха няколко отделни сепарета. В единия ъгъл бе аудио-визуалният кът с огромни тонколони и внушителен по размери телевизор, а в другия — роял „Бекщайн“.

— Не знаех, че свириш — рече учудено Андреа.

Той се усмихна.

— Ужасно лошо.

Не можеше да си представи нещо, което Люк да прави ужасно лошо и заяви:

— Защо не оставиш аз да преценя?

— Окей. Но няма да е класика. Не мога да си позволя лукса да конкурирам знаменитите си клиенти.

Без никакви встъпления той подхвана „Артиста“ на Скот Джоуплин.

Както подозираше, Люк бе много добър и когато свърши, Андреа му изръкопляска.

— Брилянтно изпълнение!

— Често свиря това парче. Обичам рагтайм — той се усмихна и се приближи. — Не е ли време за кафето или предпочиташ коняк?

— Ако пийна още капка алкохол и ще съм по очи.

— Ако беше казала по гръб, като нищо щях да ти наляя малко в кафето. Когато чарът ми се окаже неспособен, готов съм да прибягна до най-пъклените средства!

Колкото и успешно да поддържаха шеговития тон от ресторанта, Андреа ясно усещаше растящото с всяка секунда напрежение.

— Настани се удобно, аз ей сега ще ти сервирам — рече той, но Андреа го последва в кухнята.

— Май все пак те е страх да не прибавя от онова нещо?

— Честно казано — да!

— О, не бих посмял!

— Хайде, хайде...

Андреа го наблюдаваше как се оправя из кухнята и понеже самата тя рядко се завърташе там, й направи впечатление, че Люк и тук се чувства като риба във вода.

— И с манджите ли си толкова добър? — попита тя, когато седнаха на един от диваните в хола.

— О, много по-добър! Ела утре на вечеря и ще се увериш.

— Предполагам, че имаш готвач — Андреа умишлено пропусна поканата покрай ушите си.

— Така си е — призна той. — Но винаги мога да забъркам и нещо сам.

— Всестранно развит! Някоя дарба, която съм пропуснала?

— Само една. Ако проявяваш интерес, с удоволствие ще те осветля.

Намекът бе повече от прозрачен и нямаше съмнение, че мигът, от който толкова се страхуваше, но и към който неотклонно вървеше, бе настъпил.

Тя притвори за секунда очи.

Вече не можеш да избягаш, Андреа! Та ти си влюбена в Люк! За него физическата близост ще бъде само моментно удоволствие, но за теб тя ще бъде духовно изживяване.

Люк обаче никога не трябва да научи, затова ще се държи спокойно и равнодушно, весело и небрежно както прави той. Ще прекара с него една-единствена нощ, ще има един спомен, който да преживява отново и отново, за да не се пита до края на живота си какво е изпуснала.

— Да, Люк, интересно ми е — прошепна тя.

— Колко дълго чаках да чуя това! — възкликна той и в следващия миг тя се озова в обятията му. — Почти се бях предал. Андреа... Милата ми Андреа! — името ѝ заглъхна между слетите им устни.

Тя се отпусна и сама се притисна в него. Дланите му жадно се плъзнаха по тялото ѝ. После той я вдигна на ръце и я понесе към спалнята. Бързо свали ризата си и посегна да съблече и нея. Страстта беше затъмнила очите му, когато наблюдаваше как коприната пада на пода, за да разкрие само две ивици черна дантела.

— Колко си красива! — възкликна едва чуто и пръстите му очертаха извивките на тялото ѝ.

Бавно, съвсем, съвсем бавно той отстрани двете ефирни препятствия, засилвайки напрежението. И ето най-после Андреа стоеше гола пред изпълнените му с възхищение очи. Неочаквано за самата нея, тя не изпита никакво неудобство и смело срещна погледа му.

— Не можеш да си представиш откога чакам този миг — промълви той, докато трескаво се освобождаваше от дрехите си.

Вдигна я отново на ръце и я положи върху копринените завивки, подканващо отметнати настрани. Отпусна се до нея и тя потръпна от възбуждане, зарови пръсти в косата му, след това ги плъзна по гърба му, сякаш се стремеше да запомни всеки мускул, всяко усещане от допира.

— Мила моя... Чудесна си!

Люк се впусна да изследва всяка частица от тялото ѝ и когато желанието, надигащо се у нея, стана неудържимо, тя извика:

— Искам те! Искам те!

Чак тогава той се премести отгоре ѝ и проникна в горещата жадна плът. Андреа кръстоса глезени зад гърба му и се наслади на усещането, очаквано цял живот.

Въздишките им се сляха и преминаха в стон, когато Люк започна да се движи все по-бързо и по-дълбоко. Андреа загуби представа за действителността, повлечена от вихъра на страстта, която я повдигна и извиси досами звездите. Един безкраен миг душата ѝ бе далеч, далеч, после съвсем бавно, като падащо перце, се спусна на земята и се завърна отново в тялото ѝ.

Призори, когато небето порозовяваше, двамата се любиха отново — нежно, страстно, до забрава и в момента на екстаза Андреа беше сигурна, че каквото и да се случи, никога няма да съжалява за тази нощ.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Както винаги, когато се опитваше да обхване с поглед очертаанията на Вечния град, душата на Андреа се изпълваше с трепетно очакване. Красотата и досегът с живата история я изпълваше с въодушевление. Неповторимата гледка успя да откъсне за малко мислите ѝ от предстоящото изпитание на концерта пред публика и щом стъпи на летището, тя все още бе спокойна, макар че до нея Джилиан тръпнеше от вълнение и бърбореше безспир:

— Сигурно щом излезем навън, веднага ще ни нападнат почитателите. Ох, дано и аз да се появя във вестниците!

— Няма да е днес. Билетът ми е на името Джоунс, така че никой още не е разбрал, че пристигам.

— Каква глупост! Но не искаш ли да привлечеш вниманието на журналистите?

— Секретарката на Люк ми каза, че за довечера е организирана пресконференция и няма никакъв смисъл да ме разкъсват още от летището.

— Люк си знае работата! — заяви гордо Джилиан.

— Естествено, нали затова му плащам!

Сърцето ѝ се сви, защото от онази нощ не го беше виждала нито веднъж. А тогава си тръгна по такъв начин, че дни наред се измъчваше от угризения на съвестта.

Когато той заспа в обятията ѝ, Андреа с усилие на волята остана будна и внимателно се измъкна от леглото. Облече се в хола, но не се съдържа и се върна на пръсти до спалнята, за да му хвърли последен поглед. Сънят бе смекчил мъжествените му черти, косата му бе разрошена и изглеждаше като беззащитно малко момче.

Защо не изпитва поне капчица от нейната любов? За един кратък миг си бе позволила да повярва, че не е толкова невъзможно, но побърза да отпъди тази мисъл. Отиде в банята и надраска с червило върху огледалото:

„Страхотна нощ! Без ангажименти!“

Целта да стои на разстояние бе постигната и през следващите седмици контактът се осъществяваше чрез помощника на Люк — Алън Брадли. Андреа толкова се стараеше да покаже, че няма нищо против неговата компания, че не след дълго жълтата преса пусна намеци по техен адрес.

— Ето ни ги куфарите — прекъсна мислите ѝ Джилиан и двете последваха носача с количката.

Андреа на секундата различи Люк в тълпата, а сестра ѝ се втурна към него и се хвърли на врата му.

— Радвам се да те видя свежа и бодра, Андреа — поздрави я той, когато най-после Джилиан го пусна. Гласът му бе напълно естествен и спокоен и никой не би могъл да повярва за разгорялата се помежду им страст.

Андреа се усмихна сдържано, но цялото ѝ същество се сви при вида на стройното тяло в бял памучен пуловер и бежов спортен панталон. Слава богу, не възнамерява да допринесе за тревогите ѝ. Самоувереността, която лъхаше от него, се предаде и на Андреа и тя се поуспокои.

— Ти си учила тук, нали? — попита той, когато лимузината потегли.

— Това бяха най-хубавите ми години.

Приближаваха Виа Виторио Венето, Джилиан подскачаше на седалката и ръкомахаше оживено, а Андреа поглъщаше мълчаливо всеки детайл и си обеща, че каквото и да стане, непременно ще намери време за разходка из любимите кътчета.

Хотелът им се намираше далеч от хорските погледи, на сред зелени като от кадифе морави и пъстри алеи. Фоайето бе потънало в зеленина, а в единия ъгъл имаше голям шадраван. Управителят лично ги въведе в изискания апартамент, който ухаеше от цветята по вазите и от огромната кошница екзотични плодове.

— Синьорина Маркам, ние всички ще се стараем да прекарате приятно — усмихна ѝ се той.

— Пресконференцията е чак довечера — каза Люк, щом останаха сами, — имате предостатъчно време да си починете.

— Отивам при басейна — заяви Джилиан и го погледна въпросително. — Ти ще дойдеш ли?

— Съжалявам, имам много работа. Андреа, нуждаеш ли се от нещо?

Само от теб, щеше ѝ се да отвърне, но само поклати глава и отиде да разопакова багажа си. След няколко минути Джилиан пристигна в ярък плажен халат.

— Да те чакам ли?

— Не, ще дойда по-късно. Но внимавай със слънцето. Не е като в Брайтън.

— Но не е и като в Австралия.

Сестра ѝ махна весело с ръка и хукна навън, а Андреа за стотен път си зададе въпроса дали ако Джилиан не се бе появила, щеше да се пристраши за някакъв по-сериозен ангажимент с Люк.

— Не! — отсече на висок глас за по-голяма убедителност.

Джилиан е само още един довод против. Определящото е отношението на Люк към жените и твърдото ѝ убеждение, че връзката с него ще ѝ донесе само страдания.

Андреа реши да слезе да поплува, за да се разсее. Тръгна към огромния овален басейн, заобикаляйки многобройните шезлонги, скари и дюшеци и с облекчение забеляза, че точно до Джилиан има свободно място.

— Щом дадох номера на апартамента, ме доведоха тук — съобщи сестра ѝ. — Явно Люк се е погрижил и за това.

Андреа мислено го поздрави за предвидливостта, остави хавлията и се хвърли във водата. С ожесточение преплува четири дължини без никаква почивка.

— Навремето не беше толкова добра — възхити се Джилиан.

— Напоследък така си поддържам формата.

— Радвам се, че не прекарваш целия ден пред пианото — обади се дълбок глас, който не би сбъркала с никой друг.

Андреа се обърна рязко и впери поглед в Люк, който приседна на ръба на басейна и размаха крака във водата, а тя преглътна с мъка при вида на широкия му загорял гръб.

— Успя да се измъкнеш все пак.

— Дойдох да ви пазя от италианските мъже.

— Джилиан да му мисли. Те предпочитат блондинки.

— Както повечето мъже — засмя се сестра ѝ. — Сексидолите на Холивуд са все руси, нали Люк?

— Ако се опитваш да ми създадеш комплекс, успяваш — подхвърли с престорена тъга Андреа и разроши черната си коса. — Явно писано ми е да си остана стара мома.

— Значи така си пожелала — намеси се Люк, но усмивката не се отрази в очите му.

— Аз влизам — събщи Джилиан. — Идваш ли, Люк?

— Ще ви изпреваря и двете — той погледна въпросително Андреа, но тя поклати глава.

— Ще видим кой кого! — викна Джилиан и го издърпа в басейна.

Още с първите няколко замахвания той стигна средата, но спря, остави я да го изпревари, после загреба мощно, ала тя вече бе на другия край.

— И какво се полага на победителя? — попита Джилиан, като невинно премигна срещу Люк.

— Бутилка шампанско?

— Великолепно! — измърка Джилиан и плъзна ръка по гърдите му.

На секундата Андреа бе обзета от такава ярост, че с удоволствие би ги удавила и двамата. Тя сви юмруци, обърна се по корем и разкопча горницето на банския си. След малко гръмна тапата и Люк сложи длан на гърба ѝ.

— Благодаря, не искам — отвърна тя. — Толкова рано ще ме заболи главата — това не беше вярно, но не можа да се въздържи да не се заяде. — Предпочитам портокалов сок.

Опита се да закопчае банския, но краищата все се изплъзваха и Люк услужливо се притече на помощ. Когато седна по турски срещу него, той я изгледа продължително с каменно изражение. Андреа му отвърна със същия поглед, макар че ѝ бе невероятно трудно да остане равнодушна пред привлекателното тяло, изпълващо я със спомени и нови желания. С върховно усилие на волята тя въздъхна и извърна глава.

— Е, това е животът! — наруши тишината Джилиан и вдигна чаша към Люк. — За предстоящото забавление!

— Ти може и да се забавляваш, но за нас с Андреа работата тепърва започва.

— Защо? Всичко вече е уредено, а Андреа няма какво да свири повече, защото ще претренира.

Андреа не можа да сдържи смеха си. Джилиан дрънкаше толкова абсурдни неща, че човек наистина не би могъл да ѝ се разсърди.

— Права си. Цял ден ще се пека и ще се къпя в басейна, нощем дискотеките ще са мои и така, докато се приберем вкъщи.

Джилиан се нацупи като дете, изтегна се на скарата, но преди да отпусне глава, свали горницето на банския си и погледна предизвикателно на Люк.

— Мисля да си сложа силикон. Ти какво ще кажеш?

— Според мен нямаш нужда — отвърна спокойно той, — но дори и да имаше, трябва да си луда да се подложиш на операция.

— Но не смяташ ли, че гърдите ми са прекалено малки?

Андреа се просна отново по корем и си запуши ушите. Беше истински отвратена от поведението на Джилиан и от цялата си душа съжаляваше, че не позволи на Питър да се намеси. Колкото и да е депресирана, трябва да застане очи в очи срещу мъжа си и да приеме нещастieto, вместо да се забавлява насам-натам, все едно, че нищо не се е случило.

Тя въздъхна и се направи на заспала.

Изненадващо за самата нея, наистина се бе унесла и се събуди чак когато някой я побутна с ръка. Като отвори очи, видя широките рамене на Люк, закриващи слънцето.

— Време е да се прибираш. Ще слънчасаш.

— Много добре знам колко да се пека — отсече хладно и седна.
— Къде е Джилиан?

— Горе. Каза, че ще поръча чай.

— Не бих искала да те задържам...

— Няма да идвам. Зает съм.

— В такъв случай, аз ще се кача — тросна се Андреа, но той я последва. — И никой няма да ме открадне.

— И жалко. Ако възнамеряваш през цялото време да се държиш по този начин...

— Значи можеш да викнеш Алън Брадли да те замести. Той се справи отлично.

— Знам, Алън си го бива, пък и като се има предвид бележката с червило...

— Нямам нужда от сводник или може би и това влиза в услугите ти? — изсъска яростно тя.

— Ти пожела онази нощ да не се повтаря. Запомни това, Андреа!

Тя се опита да измисли достоен отговор, но душата ѝ се разкъсваше и нищо не ѝ дойде наум.

— Няма смисъл да го обсъждаме, нали? Ще се видим на пресконференцията — тя го заобиколи и влезе в хладното фоайе, хукна по стълбите, като дори забрави за асансьора.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Най-после пресконференцията свърши и Андреа се прибра в стаята, тръшна се на фотьойла и притвори очи. Изпитанието беше огромно, но присъствието на Люк ѝ вдъхна неподозирано спокойствие и увереност. Обикновено преди подобни събития изпадаше в състояние по-мъчително от сценична треска.

На вратата се почука и Андреа се надигна да отвори. На прага стоеше Люк.

— Извинявай, ако съм те събудил — рече той, защото тя едва сподави прозявката си.

— Няма нищо. Искаш ли питие? — Андреа се върна на фотьойла.

— Първо трябва да хапна. Мисля да ви заведа на най-хубавите равиоли в целия свят.

— Без мен. Аз имам сили само да долазя до леглото — едната му вежда се повдигна многозначително и Андреа побърза да добави: — Не го приемай като намек!

— Не бих посмял. След онова послание на огледалото...

— Исках да сме наясно.

— Е, наясно сме. За първи път в живота си се почувствах прелъстен и изоставен.

— Затова пък твоите приятелки доста добре познават това усещане!

— Нищо подобно — кротко отвърна той. — При мен, за да има любов, желанието трябва да е взаимно. Няма да отречеш, че и ти го искаше, нали?

— Не, не отричам — тя си наложи да не издава страстите, които я изгаряха отвътре и апатично сви рамене. — Но от смесването на работата и удоволствията възникват усложнения.

— Ще ти припомня това, когато свърши турнето — очите му просветнаха предизвикателно. — Ако все още настояваш да прекратим договора, значи ще бъда свободен да...

— Не!

— Но защо, Андреа? На мен ми беше хубаво и съм сигурен, че и на теб ти хареса.

В този момент би дала всичко да научи защо е толкова настоятелен. Не защото няма други жени, разбира се. Дали от самолюбие не може да приеме такъв отказ, или все още вярва, че ако са любовници, ще продължи да работи с него?

— Здравейте! — в стаята влезе Джилиан с палави руси къдрици и скъпа копринена рокля, вероятно поредния подарък от бившия годеник. — Справихте ли се с вестникарите?

— Да.

— Люк е дошъл да те покани на вечеря — обади се Андреа.

— И двете ви!

Андреа поклати глава.

— Казах ти, капнала съм от умора.

— Аз обаче не съм — Джилиан свойски го хвана под ръка. — Защо след това не идем да потанцуваме? Чувала съм, че в Рим е пълно с фантастични барове.

— Ще видим — отсече той.

— Приятно прекарване, каквото и да правите — пожела Андреа и с престорена прозявка се оттегли в спалнята.

Щом излязоха, тя отиде на балкона и се загледа към хълмовете, осеяни с китни луксозни вили, заобиколени от кипариси — толкова типичен за Италия пейзаж. Порозовялото на запад небе ставаше все по-тъмночервено. В градината на хотела се разхождаха двойки, някои — прегърнати, други — хванати за ръце. Изведнъж я обзе такова непоносимо чувство за самота, че тя побърза да се прибере вътре.

Точно в този момент на вратата се почука.

— Вечерята, мадам — обяви келнерът.

— Нищо не съм поръчвала — рече Андреа, когато му отвори.

— Синьор Кейн се погрижи.

Озадачена, тя огледа съдържанието на количката — бутилка шампанско в кофичка лед, сребърна чинийка с черен хайвер, препечен хляб, завит в снежнобяла кърпа, и поднос, отрупан с плодове.

Чак когато седна, Андреа забеляза плика, подпрян на кристалната чаша. С треперещи ръце го отвори.

„Да, може би отново превишавам правата си, но това е, защото мисля за теб.“

Картончето бе подписано само с буквата „Л“ и Андреа я докосна с пръст. Наистина е невероятен чаровник. Но няма да му се даде!

Тя накъса бележката на безброй парченца и я пусна в кошчето. Върна се при количката, наля си шампанско и взе една филийка. Това, че вечерята е изпратена от Люк, няма да ѝ попречи да ѝ се наслади. Когато хайверът започна да се топи в устата ѝ, а шампанското да се пени в чашата, в съзнанието ѝ изплува споменът за скромните вечери по кафенетата като студентка.

Внезапно я обзе непреодолимо желание да се махне от това изобилие и да се гмурне в непринудената атмосфера на обикновените квартали.

На секундата тя скочи, грабна чантата си и излезе.

Спря такси и даде на шофьора някогашния си адрес: Трастевере, точно срещу Тибър. Мъжът изглеждаше учуден и когато пресякоха реката, се обърна към нея и я предупреди да внимава.

Андреа тръгна бавно по улицата, изпълнена с трепетно вълнение и преливаща от радост при вида на познатите от едно време ресторанчета и магазини. Както винаги, когато стигна Понте Систо, тя спря и се вгледа в черната река. Малко по-нататък се чуваше плясък на вода и сякаш привлечена с магнит, Андреа тръгна към малкото шадраванче наред красива градина. Едва ли не по команда облаците се разпръснаха и пръските заблестяха на лунната светлина като сребърни.

Наоколо бе съвсем пусто и Андреа забрави предупреждението на шофьора. Пристъпи към каменното купидонче и хвърли няколко монети. Докато ги наблюдаваше как се спускат към дъното, чу зад себе си стъпки, обърна се и се оказа лице в лице с трима ухилени мъже.

— Американка? — попита със силен акцент единият. — Хубава!

Изведнъж я скова такъв страх, какъвто не бе изпитвала от онзи инцидент в парка.

— Моля ви се, оставете ме на мира — отвърна на италиански възможно най-хладнокръвно, само че гласът, който излезе от гърлото ѝ, бе издайнически писклив. — Приятелите ми ей сега ще дойдат.

Те се изсмяха и се приближиха толкова близо, че Андреа усети миризмата на потните им тела. Отстъпи назад, докато опря в каменния ръб на басейна и разбра, че няма накъде да избяга.

Най-високият протегна огромната си лапа и я сложи на рамото ѝ. После бавно започна да надвесва брадясалото си лице. С куража на човек, който се бори за живота си, Андреа с все сила заби коляно в слабините му, блъсна го настрана и хукна да бяга. Спря да си поеме дъх чак на окъпания в светлина оживен булевард. Озърна се за такси и почти извика от облекчение, когато то спря до нея.

Слава богу, имаше късмет. Както и тогава в парка...

Този факт бавно проникна в съзнанието ѝ и тя едва не извика от радост. Точно така. Тогава нищо не се беше случило. Ако Джилиан не я бе накарала да таи в себе си страха, отдавна щеше да е забравила всичко.

Когато се прибра в тихия уютен апартамент, Андреа заключи, че това откритие ще сложи край на ужаса ѝ от човешки тълпи. Сърцето ѝ се изпълни с радост и с копнеж да сподели щастието си, но Ейбрахам и Джилиан бяха единствените, които знаеха.

Самотата отново се загнезди в душата ѝ. Андреа погали бронзовата статуетка на масата и за първи път си даде сметка, че кариерата никога няма да я удовлетвори докрай. Нужен ѝ е мъж, когото да обича и който да споделя любовта ѝ. Люк лесно ще се справи с първото, но с второто?

Тя зарови ръце в косата си и сълзите се затъркаляха по страните ѝ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На сутринта от рецепцията я уведомиха, че на Люк му се е наложило да замине за няколко дни. Андреа изпита облекчение, че ще може спокойно да се концентрира върху репетициите, но от друга страна искрено съжаляваше, задето няма да го вижда.

Жегата в Рим бе непоносима, а атмосферата в залата се нажежаваше с всеки изминат ден. Диригентът, Манюел Санчес, имаше огромен принос за това и вечер Андреа се чувстваше като пребита, но покорно развеждаше Джилиан из Рим.

— Къде ще ходим тази вечер? — посрещна я от вратата сестра ѝ.
— Един от келнерите ми каза, че най-хубавият ресторант бил „Албертино“.

— Значи едва ли ще има места, но да опитаме. Точно посягаше към телефона и на вратата се появи Люк.

Джалиан се затича към него и го прегърна.

— Мили мой, толкова се радвам! Тъкмо пробвахме да направим резервация в „Албертино“.

— За следващия месец може и да успеете. Но ако искате да вечеряме заедно, аз ще...

— Андреа е капнала от умора, щеше да излезе само за да ми прави компания — кафявите очи се премрежиха насреща му. — Ти къде беше? Толкова скучахме...

— В Токио. Случи се нещастие с Мартин Ибът — цигуларя, и отидох за морална подкрепа.

— Да, четох нещо във вестника — Андреа се учуди на спокойствието в гласа си, тъй като сърцето ѝ щеше да се пръсне от радост, че го вижда отново. — Не останах с впечатлението, че е сериозно.

— Ще се оправи, но опасността кариерата му да приключи беше съвсем реална. Моля те, Андреа, обещавай ми, никога да не отваряш консервена кутия с кухненски нож.

— Нали му се е разминало? — намеси се Джилиан. — Няма смисъл да мислиш какво е можело да се случи. И къде ще ме водиш сега? Не знам как да се облека.

— Отиваме там, където кажеш.

— О, Люк, обожавам те!

Джилиан изчезна в стаята си, а той погледна въпросително Андреа.

— Ти ще ме обожаваш ли, ако осигуря маса в „Албертино“?

— Едва ли — подхвърли небрежно тя.

— Защо винаги си изморена за мен?

Той пристъпи към нея. На лицето му бе изписано такова искрено разочарование, че Андреа усети как се размеква. Пък и крайно време е Джилиан да срещне някаква съпротива.

— Предложението за „Албертино“ звучи доста интригуващо — бавно рече тя. — Може би като взема един душ, ще се освежа. Даваш ли ми половин час?

— Тъкмо ще имам време за едно питие.

— Всъщност ти си този, който трябва да си легне рано — не се стърпя Андреа. — За какво ми е изтощен импресарио?

— Не бери грижа! За теб съм винаги бодър!

Андреа побърза да се скрие в стаята, а тихият му смях ѝ подсказа какво има предвид.

Когато се приготви и отново влезе в хола, той бе все още сам. Изпитателният му поглед я накара да седне и безуспешно да придърпа надолу късата си пола.

— Разбрах, че репетициите вървят добре.

— Кой ти каза?

— Всяка вечер говорех с Манюел Санчес. Реших, че е по-добре да се обаждам на него, защото ти ще си помислиш, че те проверявам.

— А сега защо ми го казваш?

— Защото имам чувството, че си овладяла нервността си.

— Аз... Това не бяха... нерви.

— Не го усуквай. Просто отговори.

— Не съществува еднозначен отговор. Все още нямам представа как ще реагирам, когато стъпя на подиума — Андреа скочи на крака. — Именно това е най-ужасното. — Стоя тук и чакам мига, в който ще узная дали изобщо ще мога да свиря пред публика.

— Важното е, че правиш опити. Ако успееш да преодолееш страха, чудесно — той сви рамене. — Ако не — ще продължиш със записите.

Андреа се втренчи в него и изведнъж го видя в съвсем друга светлина — не като жаден за печалба циник, а като приятел, който искрено желае да ѝ помогне.

— Знаеш ли, Люк — започна тя, — когато бях малка...

— Много ли се забавих? — изчурулика Джилиан и се завъртя пред Люк. — Как ме намираш? Колко жалко, че си уморена, Андреа... — тя млъкна, защото погълна с очи лилавата рокля от тафта и високите обувки. — Да не би да идваш?

— Люк ме убеди — подхвърли весело Андреа.

Колкото и да беше изморена, усилието си струваше, дори и само заради слисаното изражение на Джилиан.

Ресторантът си заслужаваше всичките хвалби, а и Люк явно бе известен тук, защото масата им бе точно до прозореца и гледката към Тибър бе великолепна.

Джилиан бързо обсеби разговора, но Андреа бе благодарна, тъй като ѝ се предоставяше възможност да наблюдава Люк. Беше с черно сако, бяла риза с едва забележими червени райета, в тон с панталона. Докато разглеждаше замислен менюто, леко наклонил глава на една страна, поставил дългите си добре поддържани ръце на масата, чувствата на Андреа преливаха. Този мъж винаги ще има място в нейното сърце.

Когато си тръгнаха, вече минаваше полунощ и Джилиан предложи да продължат в някой бар, но Люк заяви, че е твърде уморен.

— Явно започва със старите номера — изсъска ядосано сестра ѝ, щом се прибраха в апартамента.

— Искаш да кажеш, излиза с други?

— А какво може да е? Охладнял е, не забелязваш ли? Защо изобщо не ми звънна от Япония?

Андреа се замисли какви са били отношенията им преди охладняването, но понеже нямаше особено желание да научава, само сви рамене.

— Тия дни съм толкова заета, че изобщо не забелязвам какво се случва около мен. Лека нощ, Джили. До утре.

Както можеше да се очаква, мисълта за Люк не я напусна през цялата нощ. В Лондон той заяви, че не е възобновил връзката си със сестра ѝ, тя пък се държеше сякаш точно това е станало. Но независимо от всичко Андреа бе сигурна, че би могла да го спечели за себе си. Но за колко време?

На сутринта, като влезе в залата за генерална репетиция, с изненада осъзна, че за първи път не я полазват тръпки при вида на огромните плакати с нейния лик, не ѝ се вие свят през дългия път до пианото. Разбира се, истинското изпитание ще бъде утре, пред стотиците вперени очи.

Почти през цялото време Люк седеше на петия ред заедно с организаторите и когато Андреа за последен път изсвири финала, те се изправиха и заръкопляскаха.

— Часовете пред пианото не са отишли напразно — рече той в колата на път за хотела. — Изглеждаше невероятно самоуверена.

Отново ѝ хрумна да му разкаже за страховете си и за неочакваното си избавление, но реши, че ще е по-добре да изчака до утре, за да е сигурна, че окончателно се е преборила с тях.

— Чете ли, че билетите за всичките ти концерти вече са продадени? — обади се той.

— Шегуваш се! Умишлено избягвам вестниците, за да не се разстройвам, ако напишат нещо гадно.

— Е, има и такива статии. Намекват, че отношенията ни се простират далеч извън служебните ангажменти.

— Ами нали си те познават...

— Искаш ли да научиш как ни викат? Развратникът и Девицата.

— Е, поне знаеш, че що се отнася до мен — грешат.

— Изключително интересно изживяване. Жалко, че няма да се повтори...

За кой ли път яростта я остави без думи. Значи интересно изживяване... По дяволите, сякаш е било експеримент! А може би именно това е било. Прелъстяване на хладната и надменна жена, която е въздишала по теб като ученичка.

Е, прелъсти я по всички правила, разбира се, но все пак експериментът не успя, тъй като Андреа му внуши, че за нея онази нощ не означава абсолютно нищо.

— Как възнамеряваш да прекараш вечерта? — попита Люк, като пристигнаха в хотела.

— Душ, хапване и веднага в леглото.

— Затишие пред буря?

— В присъствието на Джилиан? Абсурд.

— Аз ще те отърва от нея — веднага предложи помощта си той.
— Кажи ѝ в осем да ме чака във фойето.

Ах, колко си бърз и услужлив! Андреа му се усмихна подигравателно.

— Благодаря ти. Толкова си мил!

— Щом е за любимата ми клиентка...

Джилиан естествено бе очарована от поканата и хукна да се приготвя, като съвсем забрави обвиненията си към Люк от снощи.

Най-после стана осем часът и се възцари блажена тишина. Андреа прекара почти час във ваната, поръча си вечерята и легна, но сънят не идваше. В главата ѝ кънтяха смехът на Джилиан и дълбокият глас на Люк, а когато успееше да ги заглуши, пред очите ѝ се ширваше концертната зала и хиляди ръце, които се протягаха към нея.

Тя скочи и отиде в банята за приспивателно. По-добре приспивателно, отколкото кошмари.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди се чак в десет. Джилиан все още спеше — кой знае кога се е прибрала снощи, затова Андреа реши да се възползва от възможността за разходка из Рим. Утрото беше чудесно. Небето бе тъй синьо, че чак искреше и слънцето щедро къпеше в лъчите си неповторимия пейзаж. Няколко часа Андреа вървя из любимите си места и накрая се озова пред „Испанските стъпала“, които въпреки името си, бяха подарък от Франция, но архитектът им бе проектирал сградата на испанското посолство, намиращо се наблизо.

Тук нищо не се бе променило. Младежите все така се печеха на слънце, насядали по стъпалата, сергиите с евтини бижута и произведения на изкуството продаваха същите дрънкулки като едно време, както винаги се навъртаха туристи с готови фотоапарати.

В един момент Андреа реши, че е време да се връща и тръгна да търси такси, но не щеш ли до нея достигна съблазнителният аромат на равиоли и тя се гмурна като в транс в малкото ресторантче.

Когато се прибра в хотела, бе вече два и половина и още щом я чу, Джилиан дотича пребледняла.

— Къде беше? Люк се побърка от притеснение. Мислеше, че си заминала за Англия.

— От къде на къде?

— Е как, не е ли ясно?

— Той сега къде е? — попита разтревожено Андреа.

— Най-вероятно под душа. Къде ли не те търси... Ходи и на летището, и на гарата, и по улиците.

Андреа набра номера на стаята му.

— Тук съм — рече в мига, в който чу гласа му. — Съжалявам, не беше особено разумно от моя страна.

— Никак — гласът му бе съвсем тих и Андреа много добре знаеше какво усилие му коства да сдържи яда си.

— Прости ми, Люк. Просто исках да съм малко сама, а денят беше толкова прекрасен... Наистина не се сетих, че ще се безпокоиш.

— Добре ли си?

— Да. Честна дума. Защо не дойдеш да пием един чай? — изтърси тя и Люк се разсмя.

— Няма време. След около час тръгваме. Ще ти звънна, като пристигне колата.

Андреа отиде да напълни ваната и извади роклята си от гардероба. В стаята нахлу Джилиан, преметнала върху едната си ръка тюркоазна пола, а върху другата — черен копринен панталон.

— Според теб кое ще е по-подходящо? — попита тя.

— Оттук ли си ги купила? — изненада се Андреа, когато забеляза етикетите.

— Да, оня ден.

— Джили, не прекаляваш ли с вечерните тоалети? Още не си облякла подаръка от Люк.

— Е и? Питър е длъжен да се грижи за мен. След онова, което направи, не изпитвам абсолютно никакви угризения.

— Не разбирам какво толкова е направил.

— Ти нищо не знаеш! Изобщо не желая да го виждам.

Андреа реши да използва случая и заяви:

— Но той иска. Преди няколко седмици дойде в Лондон.

— Защо не си ми казала?

— Доктор Маршал ме посъветва да ти дам още малко време. Но мисля, че след като вече си по-добре...

— Ти видя ли се с него?

— Да. И знам всичко.

— В какъв смисъл?

— Знам и за катастрофата, и за бебето, и за депресията ти.

— Това са лъжи! Лъжи и само лъжи! — Джилиан беше бяла като платно.

— Недей, миличка. Питър те обича истински и страда не по-малко.

Андреа сложи ръка на рамото на сестра си, ала Джилиан я отблъсна яростно.

— Престани да се месиш в живота ми! Прекрасно знам защо искаш да се върна при Питър. Надяваш се, че ако ме няма Люк ще бъде твой, нали? Виждам те как го гледаш, чудиш се как да ми попречиш да

излизам с него. Обаче няма да го получиш! Той ме обича! Ясно ли ти е... Ани? Кажи на Питър да си върви. Развеждаме се!

Вратата се тресна зад гърба ѝ и Андреа се отпусна изнемощяла на леглото. Цялата трепереше и не можеше да си поеме въздух. Беше лудост да засяга тази тема само няколко часа преди концерта. Пред очите ѝ се появи огромната зала и сърцето ѝ се скова от ужас.

Господи! Започва се.

Тя легна, притвори очи и задиша дълбоко, за да отпъди всички мисли.

В един момент до съзнанието ѝ достигна телефонен звън.

— Колата е долу. Готова ли си? — попита Люк.

— Да. Слизам — отвърна Андреа и се изненада от спокойствието в гласа си.

Люк беше главозамайващо красив и елегантен във вечерния си костюм. Когато го видя пред огромната лимузина, дъхът ѝ замря в гърлото.

— За съжаление, очаквам телефонен разговор с Париж — каза той. — Ще дойда по-късно.

Андреа кимна и побърза да влезе в колата, за да избегне погледа му. Щом потеглиха обаче, се обърна назад и за нейно смущение, той все още стоеше пред входа и я изпровождаше с очи. За щастие някаква друга кола застана помежду им, Андреа отпусна глава назад, притвори очи и въздъхна. Когато пристигнаха, шофьорът скочи да ѝ отвори вратата, а управителят на залата я поведе към гримьорната. В момента, в който остана сама и се огледа, установи, че е невъзможно да прекара тук всичките часове до концерта и се отправи към залата. Този път влезе от входа за публиката и настръхна. Пространството бе направо необятно. Сигурно имаше хиляда места. Хиляда чифта очи ще следят дали няма да сбърка.

Андреа зачака познатия прилив на страх, но интересно защо, той не се появи. Тя излезе навън и тръгна по улицата. Точно отсреща, между два жилищни блока, се бе сгушила малка църква. Краката сами я отведоха вътре и тя седна, наведе глава и затвори очи.

По едно време някой докосна ръката ѝ и Андреа с изненада видя Люк.

— Как разбра, че съм тук? — прошепна тя.

— Шесто чувство.

Те мълчаливо се върнаха в гримьорната и чак тогава Люк заговори отново:

— Постарай се да запазиш спокойствие. Гледай да си починеш и да не мислиш за...

— Ти не си чакал разговор с Париж! — заяви неочаквано Андреа. — Джилиан ти се е обадила, нали?

— Да. Искаше да ме види. Каза ми за твоята истерия и ми призна, че тя е причината.

— Така ли? — тя го чакаше да продължи и започна да отваря телеграмите върху масата.

— Андреа, не трябва да виниш нея — той бавно се приближи и застана до нея. — Години наред се е чувствала гузна. А ти си позволила тази незначителна случка да се превърне в...

— Незначителна случка ли? Години наред имах кошмари.

— Сигурно подсъзнателно си се опитвала да спечелиш съчувствието на родителите ти, заради това, че са повярвали на сестра ти и...

— Те изобщо не знаеха. В това беше целият проблем! Джилиан ме закле да не казвам на никого.

— Чакай, чакай, нещо не разбирам.

— Тя какво ти каза?

— Че сте отишли на лодките, но в последния момент теб те е дострашало и си хукнала към парка. Тя тръгнала да те търси, но те намерила заобиколена от някакви дечурлига.

Поредната лъжа на Джилиан изпълни Андреа с такова искрено възмущение, че без да се колебае, разказа всичко на Люк.

— Ти си реши на кого да вярваш — отсече накрая.

— Винаги бих повярвал на теб, Андреа — промълви тихо той. — Но ако ми беше казала от самото начало, щях да отменя турнето.

— Така стана по-добре. Рим ми помогна да се отърся от миналото. Като че ли стана чудо!

— Много се радвам да го чуя. И все пак не мога да си обясня защо Джилиан ме излъга.

— Сигурно от страх, че ще престанеш да я обичаш.

— Аз не я обичам! — извика той. — Всъщност като се има предвид, че излъга мен, кой знае на теб какви ги е наприказвала... Излизането ми с нея бе повод да се срещам с теб. Аз обичам теб,

Андреа. Още от мига, в който стъпи в офиса ми, знаех, че не желая друга жена.

— Моля ти се, не разочаровай писачите на клюкарските хроники! — подхвърли небрежно тя.

— За сведение, не съм изневерявал на сестра ти. А слуховете, раздухвани от вестниците, плъзват само от поглед... Откак се влюбих в теб, не съм и помислял за друга. Знаем, че не желаяш да се обвързваш, но позволи ми да те обичам. Няма да настоявам за нищо.

— Значи няма да ми предложиш да се ожения за теб?

— Не.

Андреа се взря в очите му.

— Е, значи аз ще трябва да го направя.

Един безкрайно дълъг миг Люк я съзерцаваше безмълвно. После изведнъж я притисна до себе си и Андреа почувства с тялото си ускореното биене на сърцето му. Той започна да целува очите ѝ, челото, врата, като не спираше да повтаря името ѝ. Постепенно нежността отстъпи пред надигащото се желание.

— Моя си! Завинаги... — прошепна той.

— Откога мечтая да го кажеш!

Пръстите му се промушиха под блузата ѝ и докоснаха кадифената кожа на гърба ѝ. Постепенно дланите му си проправиха път към гърдите ѝ, после тръгнаха бавно надолу, докато най-накрая Андреа ги улови в своите и ги задържа.

— Люк, концертът започва след малко. Трябва да се приготвям.

— Ох, да, концертът... За малко да го забравя — той с неохота се отдели от нея и тръгна към вратата. — След половин час ще се върна.

Андреа приседна разтреперано пред огледалото и отвори кутията с гримове. Как е възможно няколко минути така драстично да променят живота на човек?

Когато Люк се появи отново, тя нагласяваше колана на стилната розово-оранжева рокля.

— Не съм те виждал толкова прекрасна! Цялата сияеш. Ще затъмниш прожекторите.

Той взе ръката ѝ в своята и я поведе по коридора към сцената. Андреа вървеше като омагьосана. Не виждаше и не чуваше нищо. Хората, с които се разминаваха, сякаш бяха на километри разстояние.

Точно зад кулисите Люк спря и я погледна право в очите.

— Покажи най-доброто, Андреа, но искам да знаеш, че каквото и да се случи, аз ще съм тук и ще те чакам.

Без да осъзнава докрай думите му, тя смело излезе на сцената. Залата изведнъж притихна, Андреа седна на рояла и като в забавен кадър видя диригентът да вдига палката във въздуха. Ръцете ѝ се спуснаха върху клавишите и зазвучаха първите акорди на Императорския концерт на Бетховен.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За Андреа самият концерт бе обвит в мъгла. Не мислеше за нищо и свиреше като в транс. Чак когато ръцете ѝ се отпуснаха в скута след последните акорди на Концерта за пиано на Рахманинов, тя доби представа за действителността. Залата се обля в светлина, настана мъртва тишина и изведнъж гръмнаха аплодисментите. Публиката скочи на крака, към сцената литнаха букети, чуваха се викове: „Браво!“, „Неповторимо!“

Когато се скри зад кулисите, ръкоплясканията и овациите станаха още по-бурни и Андреа погледна объркано Люк. Той поклати глава и я прегърна.

— Не, мила моя, няма да те карам да свириш на бис. Даде достатъчно от себе си.

Тя му се усмихна благодарно и го остави да я отведе в гримьорната. Отпусна се на фотьойла ѝ затвори очи. По-късно щеше да дойде радостта, сега бе прекалено изтощена да усеща каквото и да било.

— Беше изключителна. От първия до последния миг. Сега ще те заведа в хотела, а после ще празнуваме — той отвори вратата.

— Къде отиваш? — извика тя.

— Да видя как ще се измъкнем от камерите.

Тъкмо бе излязъл, когато в гримьорната влетя Джулиан.

— Фантастично! Брилянтно! Истинска прелест! — запревзема се тя, седна на стола и взе в ръка чинийката с ядките. Изведнъж по лицето ѝ плъзна червенина. — Дължа ти извинение, че се държах така.

Андреа обаче не се почувства опрощаващо настроена.

— Човек не трябва да се меси в семейните отношения дори и на най-близките си — промърмори тя.

— Аз не се ядосах заради Питър, а заради Люк. Но после като поразмислих, стигнах до извода, че не съм права. Като малка си го харесвала и не е учудващо, че сега ревнуваш.

— Нямам основания за ревност — заяви Андреа, решена да приключи с този въпрос колкото се може по-скоро. — Люк ме обича. Каза ми го, точно преди да изляза на сцената.

— Той просто няма срама...

— Ако намекваш, че той не...

— Не намеквам, а ти го казвам, Ани. Люк може да няма нищо против да легне с теб, но за него ти не означаваш нищо. Обяснил ти се е в любов, защото това му се е сторил единственият начин да ти вдъхне кураж преди концерта. През цялото време го беше страх да не избягаш и е излъгал в името на собствения си интерес.

Колкото и да не ѝ се щеше да го признае, в тези думи имаше логика. Андреа си наложи да не мисли за това, но все пак в гърдите ѝ се загнезди съмнение.

— Не се предаваш, Джилиан, нали? И щом Люк е толкова подъл и лицемерен, защо ти му имаш доверие?

— Защото му знам номерата и всичките игри до една! Аз съм единствената, пред която разкрива истинския си облик. Като е с мен, не му се налага да лъже и да се преструва.

— Затова пък на теб ти се налага.

— Какво искаш да кажеш?

— Наговорила си му цял куп лъжи за инцидента в парка.

За първи път Джилиан трепна.

— Казал ти е?

— Всичко. Ако беше толкова сигурна в него, нямаше да измисляш врели-некипели.

— Спестих му някои неща, за да не би да си промени мнението за мен.

— Спестила си му ги, така ли? Ти просто си го измамила.

В този момент се появи Люк и Андреа впери поглед в него, очаквайки да се приближи. Бореше се с желанието да се хвърли в обятията му и от цялата си душа се молеше Джилиан да не е права. Той обаче не помръдна и остана с ръка върху дръжката на вратата.

— Можем да излезем през служебния вход. Но трябва да бързаме.

Тримата поеха като конспиратори по тесния виещ се коридор и излязоха на страничната уличка, където ги чакаше шофьорът с лимузината.

Когато минаха покрай тълпите пред входа, Андреа въздъхна с облекчение. Тази вечер нямаше сили да се покаже пред почитателите си.

— Ще издържиш ли приема в хотела? — попита Люк.

Тя го погледна ужасена.

— Какъв прием?

— Поканени са само изтъкнати личности от музикалните среди. Няма нужда да стоиш дълго.

— Ще стоя колкото кажеш — отвърна тя и сърцето ѝ запърха от радост, когато той погали ръката ѝ.

Пред входа на хотела обаче ги чакаше тълпа журналисти и Люк изсумтя ядосано.

— По-добре да се отървем сега — предложи Андреа. — Тъкмо утре ще мога да си почина.

От всички страни защракаха апарати и светкавиците я заслепиха. Въпросите заваляха един през друг.

— Днешният успех означава ли, че ще изнасяте още концерти?

— Появи ли се страхът, предизвикал бягството ви от сцената преди години?

— Каква беше истинската причина за него?

Люк стоеше неотлъчно до нея, а Джилиан ликуваше и се стараеше да се усмихне на всеки обектив. Андреа се опита да отговори на колкото може повече въпроси, но когато предусети изтощението ѝ, Люк безапелационно ѝ проправи път към входа.

— Ще се кача горе да се оправя. Ти ще дойдеш ли? — подхвърли възможно най-небрежно Андреа.

— Страшно ми се иска, но трябва да проверя дали всичко е наред с приема.

Тя се насили да се усмихне.

— Значи ще се видим направо там.

Сълзите заплашваха да рукнат всеки миг, но Андреа стисна зъби да се овладее. Погледна се изпитателно в огледалото на банята. Напрежението и превъзбудата бяха оцветили страните ѝ и в съчетание с ярките багри на роклята лицето ѝ излъчваше някаква екзотична красота, която изобщо не би могла да се сравни със сладникавата хубост на сестра ѝ. Но що се отнася до Люк, този факт не значеше нищо.

Тя влезе в залата за приема и Люк веднага се спусна към нея. Обви талията ѝ с ръка и я разведе да я запознае с гостите. Твърде скоро Андреа забеляза, че както критиците, така и собствениците на звукозаписни агенции и телевизионни канали, се отнасяха с него като с личен приятел. Ейбрахам наистина с основание му е завещал своите изпълнители.

Времето летеше, шампанското се лееше и разговорите ставаха все по-шумни и оживени.

— Кога ще можем да се измъкнем? — прошепна тя на Люк по едно време.

— Най-рано след час. Сега отиваме в бара. Но ти си тръгвай. Направи повече, отколкото е нужно.

— Надявах се, че ще можем да...

Тя млькна, защото помежду им застана елегантната контеса Карлота Фраджиани — тридесетгодишна вдовица на известен телевизионен магнат. Със свито сърце Андреа я наблюдаваше как флиртува с Люк и в съзнанието ѝ нахлуха нови страхове. Дори и в момента да я обича, способен ли е на вярност?

Тя се усмихна широко, за да прикрие опасенията си и заедно с всички останали се отпрати към бара, резервиран специално за тях. Още щом се настаниха, Люк я покани на танц и тя се успокои. Една секунда той стоя вперил поглед в нея, без да я докосва и Андреа забрави всичко друго, отпусна се в прегръдката му и се предаде на музиката. Лицата им се докоснаха, телата им се прилепиха и Андреа потръпна, осъзнавайки колко уязвима я е направила любовта.

— Искам те! — прошепна в ухото ѝ Люк.

— И аз те искам!

Те продължиха да танцуват безмълвно и не усетиха кога ритъмът се смени и до тях се приближиха контесата и собственикът на веригата концертни зали.

— Искам да чуя мнението ви за музикалното списание, с което възнамерявам да се заема — започна Карлота, после насочи бадемовите си очи към Андреа. — Имате ли нещо против да си разменим партньорите?

— Ни най-малко.

Андреа отстъпи назад, сложи ръце на раменете на мъжа, но не престана да поглъща с очи Люк, притиснал до себе си гъвкавото тяло

на Карлота. След известно време Андреа се извини и се върна на масата.

Музиката не спираше, а Люк не даваше признаци на умора. Всеки танц бе с различна дама и в момента щастливката бе Джилиан.

Изведнъж ревността стана тъй непоносима, че Андреа се сбогува набързо с гостите и се отправи към асансьора.

— Андреа, чакай! — извика Люк и я настигна. — Съжалявам, че не можах да танцувам отново с теб, но Джилиан така ме окупира... Не можела да проумее, че нещата между нас няма да са същите.

— Може би трябва да си по-твърд.

— Не искам да я разстройвам точно в този момент. Надявам се, че като разбере за нас двамата, ще се примири — той приближи дланта ѝ към устните си и нежно я целуна. — Господи! Как ми се иска да сме сами! Изобщо не ми се занимава с този прием — вратата на асансьора се отвори и той я побутна навътре. — Е, любов моя, приятни сънища. Утре ще ги превърнем в реалност.

Андреа натисна бутона и Люк се скри от погледа ѝ. Когато тръгна по коридора към апартамента, тя се наслади на тишината, която цареше наоколо. И нищо чудно — обувките ѝ потъваха в дебелия мокет, а кожената облицовка на вратите поглъщаше звуците от стаите. Изведнъж липсата на какъвто и да било шум я изпълни със страх и тя ускори ход.

Точно в този момент зад гърба ѝ се чува приглушени стъпки. Андреа забърза към стаята си, но човекът продължаваше да я следва. Сърцето ѝ заби лудо, ръцете ѝ се изпотиха, но нямаше сили да погледне назад. Тя хукна да бяга, като в същото време трескаво зарови из чантата си за ключа. Вече имаше чувството, че усеща дъхът на похитителя във врата си.

— Не тичай! — заповяда мъжки глас. — Щеш не щеш, ще говоря с теб.

Андреа се втренчи смаяно в Питър.

— Какво правиш тук? Кога пристигна? Нали се разбрахме да...

— Омръзна ми да чакам и ще се срещна с жена си на всяка цена.

— Ако го направиш, ще я загубиш. Не можем да говорим тук, може да ни видят. В кой хотел си? Утре ще ти се обадя.

— На горния етаж съм и ще говорим сега.

Той я повлече грубо към стълбите и проговори, чак когато влязоха в стаята му.

— Кажи сега, защо смяташ, че ще я загубя.

— Защото все още вярва, че Люк ще се ожени за нея.

— Боже мой. Няма да се учудя този безскрупулен тип вече да я е закарал в леглото си.

Андреа усети, че се задушава, защото в устата на Питър опасенията ѝ прозвучаха още по-реално.

— Добре ли си, Андреа? Изведнъж пребледня.

— Нещо ми се вие свят. Денят ми беше доста напрегнат.

— И аз ти изкарах акъла — той я настани в един фотьойл и пъкна в ръката ѝ чаша уиски. — Не знам какво ме беше прихванало.

— Любов и отчаяние. Познато ми е — отвърна тя. — Утре заминаваме за Франция. Ще бъдем в хотел „Риц“. Ти ела към края на седмицата, но гледай да не те видят.

— Ще те изпратя до стаята ти.

— Не! — извика тя и чак като видя усмивката върху устните му, осъзна, че се шегува.

Апартаментът бе все още тъмен и Андреа излезе на балкона да се разведри. Милионите звездици, пръснати по мастиленочерното небе, свидетелстваха за нищожеството на човешкия род пред величието на вселената. Но тази мисъл ни най-малко не намали притесненията ѝ.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин още в просъница в главата ѝ нахлуха събитията от вчерашния ден. Все още не знаеше какво да мисли за повечето от тях. Единствено великолепно представяне пред публика ѝ вдъхваше някакво успокоение.

Андреа си взе вана, поръча си обилна закуска и се зае да прочете отзивите за концерта. Възхвалите нямаха чет, макар че много от статиите бяха посветени по-скоро на тоалетите ѝ и на връзката с импресариото.

В десет и половина все още нямаше и помен от Люк, но Андреа си наложи да не му се обажда първа, за да не помисли, че го проверява. Това решение обаче не успя да пропъди образа на Карлота Фраджиани.

— Вече те обзема и параноя — укори се на глас и, за да си намери занимание, започна да си приготвя багажа.

Ако доверието ѝ в него е толкова крехко, за какво бъдеще би могла да мечтае? Всъщност Люк изобщо не намекна за какво бъдеще.

На вратата се почука и с разтуптяно сърце Андреа се спусна да отвори. На прага стоеше Люк, скрит зад букети цветя.

— Долу има още, но казах да ги пратят в болницата — беше по дънки и със син пуловер и естествено беше неотразим, но лицето му носеше отпечатъка на умората. — Готова ли си? Самолетът ни е на обяд.

— О, тогава трябва да събудя Джилиан.

— Между другото аз няма да остана в Париж — заяви той и Андреа замръзна наред стаята. — Довечера трябва да съм в Лондон. Алън Брадли ще ме замества до края на турнето. Ще пътувам обаче с вас, защото трябва да уредя някои подробности. Като си търсиш нов импресарио, гледай да си сигурна, че ще изпипва детайлите.

Тя го погледна невярващо и промълви със заекване:

— Бих желала да остана при теб. Мислех, че е съвсем ясно след разговора ни в гримьорната...

— Защо? Кариерата няма нищо общо с чувствата.

Андреа забрави за гордостта си и цялата ѝ душа се отрази в очите ѝ.

— Искаш да кажеш, че Джилиан е права? Казал си ми, че ме обичаш, единствено за да ми вдъхнеш кураж преди концерта?

— Не можеш да отречеш, че се получи.

— Това е отвратително!

— След няколко дни ще разсъждаваш другояче. За теб аз съм вечният ухажор и винаги когато ме видиш с жена, тази мисъл ще измества всичко останало. Тъй че предлагам да оставим нещата така.

— Здравейте! — изчурулика Джилиан. — Да не преча?

— Ни най-малко — усмихна се Люк. — Но трябва да бягаш да се приготвяш, защото на обяд тръгваме.

Джилиан се втурна обратно в стаята си и Андреа също се отпрати към своята. Нервите ѝ рухнаха в мига щом затвори вратата.

През целия път до Париж действаше като робот, но никой не се усъмни в настроението ѝ. Апартаментът в хотел „Риц“ беше отрупан с цветя и телеграми от почитатели и щом ги видя, Андреа не можа да сдържи сълзите си.

— Ани, какво има? — загрижено възкликна сестра ѝ.

Андреа скри лице и се разрида още по-силно.

— Заради Люк е, нали?

Андреа кимна, но веднага добави:

— Остави ме на мира. Не желая да говоря за това.

— Това е най-лошото, което би могла да направиш. Повярвай ми, никой не го знае по-добре от мен.

Изненадана от подобно откровение, Андреа реши да ѝ разкаже за срещата си с Питър. Джилиан на секундата побесня.

— Казах ти, че не искам да го виждам! От къде на къде ще идва тук? Незабавно му се обади и му предай, че си губи времето!

В този момент телефонът звънна и Джилиан посегна към него. Изведнъж очите ѝ се разшириха от ужас и тя направо хвърли слушалката на Андреа.

— Това е той! Вече е пристигнал. Ти говори с него!

— Не! — Андреа избяга в стаята си и няколко минути вървя нервно напред-назад, като се питаше дали наистина не сгреши с

Питър. За нищо на света повече никога няма да се захваща да помага на никого...

Най-после Джилиан влезе при нея. Лицето ѝ бе зачервено, но гласът ѝ беше спокоен.

— Питър ти се извинява, че не е спазил обещанието. Сега е във фойето и иска да говори с мен.

— Няма ли да е по-разумно да се срещнете тук? Аз ще изляза.

— Не, не. По-хубаво е да сме сред хора. Пък и това, което ще чуе няма да отнеме много време.

Андреа се зае с куфарите си, изкъпа се и потъна в плюшения диван да разгледа програмата си за седмицата. Имаше три концерта в Париж, което означава репетиция всяка сутрин. Обзе я някакво радостно очакване. Прекрасно е да вярваш в собствените си сили...

Изведнъж Джилиан пъкна глава в стаята и стомахът на Андреа се сви, но неочаквано сестра ѝ разцъфтя, а зад нея надникна усмихнат Питър. Андреа скочи на крака.

— Върнах си я! — извика щастливо Питър.

— И аз не знам как стана — промърмори смутено Джилиан. — Докато слизах надолу, бях толкова твърдо решена да му покажа вратата, но в момента, в който го видях, сърцето ми се преобърна и разбрах, че го обичам както едно време... Ако не беше ти, Андреа, никога нямаше да се съберем отново! — тя се хвърли на врата ѝ. — Знам, че бях ужасна и сигурно не си можела да ме понасяш. Особено заради Люк.

— Всичко е наред — увери я Андреа с цялото спокойствие, на което бе способна. — Сега трябва да се отдадете на удоволствия. Париж е идеалното място за влюбени!

Джилиан се завъртя към Питър.

— Къде отиваме? Версай, Лувъра или Айфеловата кула?

— За тях има време. Предлагам да започнем със забележителностите в моята спалня.

Джилиан поруменя, стисна го за ръка и Андреа отново остана сама. Седна с програмата в ръце, но твърде скоро мислите ѝ отлетяха към Люк и към бъдещето без него.

Концертите в Париж пожънаха още по-шумен успех и обиколката из европейските столици продължи. След Испания Джилиан и Питър решиха да се върнат в Лондон и да я чакат там, преди заминаването си у дома.

Точно след последния концерт Алън нахълта в стаята ѝ с думите:
— Люк обади ли ти се? Кралицата е изявила желание да присъства на концерта във Фестивал Хол.

Андреа ахна. Дори не бе посмяла да мечтае за подобно нещо. Вероятно заслугата е на Люк и това ще е последното му представяне като неин импресарио.

Вечерта, преди да напусне Брюксел, ужасът, че отново ще се срещне с него, за пореден път скова сърцето ѝ. Щеше да бъде непоносимо трудно да потисне любовта си. Но никоя болка не трае вечно и един ден ще може да мисли за него без това мъчително усещане за загуба.

Андреа сви юмруци и впери очи в ръцете си. Пръстите, донесли слава и богатство, сигурно никога няма да носят брачна халка.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крехката, но упорита надежда на Андреа, че Люк ще ѝ се обади да поиска прошка и да я увери в любовта си, умря бавно и мъчително. Наистина, първото нещо, което видя в къщи, бе пищната кошница цветя, изпратена от него, но картичката му беше резервирана и почти хладна.

И въпреки това през първите седмици сърцето ѝ се разтуптяваше при всяко звънване на телефона. Чак когато една сутрин във фризьорския салон ѝ попаднаха снимките на Люк с Амелия Никълс — младата цигуларка, поета наскоро от агенцията му, Андреа осъзна, че глупавите ѝ мечти са обречени.

Няма цял живот да хленча за него, реши категорично. Да не е единствен! Ще се намерят и други, много по-добри!

Уви, това не се оказа никак лесно.

Андреа със страх очакваше мига, в който той трябваше да се появи да обсъдят концерта пред кралицата и се успокояваше само с мисълта, че все пак преди признанието в гримьорната Люк не бе подозирал за чувствата ѝ.

Скоро Алън съобщи, че той ще организира всичко и Андреа си отдъхна.

— Не си разочарована, нали? — попита той.

— Що за въпрос. Ти се справяш чудесно.

— Люк е най-добрият учител, а пък току-що ме направи и съдружник. Ще ми помогнеш ли да го отпразнувам? Едва ли довечера си свободна, но...

— Но за щастие съм — беше решила, че е крайно време да почне да се забавлява, и не трябваше да изпуска случая.

Ходиха на дискотека и Алън се държеше с нея като със свободно момиче на лов за удоволствия вместо като със звезда на класическата музика. Андреа не помнеше кога за последен път се е чувствала тъй безгрижна и весела.

— Все още ли възнамеряваш да ни напуснеш? Не забравяй, ние сме най-добрите — напомни Алън, като я изпращаше.

Този факт не би могъл да се оспори, така че тя замълча и Алън смени темата.

Вечерта, като си легна, Андреа реши, че няма смисъл да излиза с него, защото колкото и да е симпатичен, неминуемо ще ѝ напомня за Люк, а целта бе да го изтрие от съзнанието си.

За щастие Роджър отново бе преместен в Лондон и твърде скоро стана постоянната ѝ компания. Той не криеше, че желае да продължи връзката от преди време, но Андреа не бе готова за подобна стъпка. Споменът за единствената нощ с Люк бе още прекалено ярък...

Питър и Джилиан преливаха от щастие и един ден сестра ѝ дойде в стаята ѝ и съобщи, че е бременна.

— Ани, всичко е толкова хубаво! Усецам, че този път няма да се случи нищо лошо.

— О, Джили, това е чудесно! Незабавно трябва да се полее! Довечера имам среща с Роджър, можем да излезем четиримата. И без това искам да ви запозная.

— Ти май често се виждаш с него, а?

За да предотврати следващия въпрос, Андреа се втурна към гардероба и извади роклята от черна дантела, купена специално за концерта пред кралицата.

— Какво ще кажеш? — попита тя.

— Невероятна е! Но нали Люк не те иска в черно?

— Ха, изобщо не ме интересува. Договорът ми с него е до утре вечер.

— Но той ще бъде там, нали?

— Естествено. Може ли да пропусне снимка с кралицата?

Джилиан навлажни устните си — жест, подсказващ, че ще изрече нещо неприятно.

— Андреа, знаеш ли, оня път те излъгах, че Люк все още ме обича и че иска да се ожени за мен. Просто ми се искаше да е вярно.

— Знам. Не се тревожи.

— Но това не е всичко.

— Няма нужда да ми казваш. Миналото си е минало.

— Обаче това трябва да го знаеш — сестра ѝ седна на крайчеца на леглото и нервно зашари с пръсти по кувертюрата. — Помниш ли,

когато започнах да се виждам с Питър, ти казах, че Люк ми е изневерявал? Това също беше лъжа. Търсех си оправдание и по едно време дори сама си повярвах.

Сърцето на Андреа се сви. Години наред отношението ѝ към Люк се бе основавало на факта, че по време на годежа си със сестра ѝ, той се е срещал с други жени.

— Кажи, че ми прощаваш! — проплака Джилиан. — Ще направя всичко, за да се сдобрите. Ще отида при него и ще...

— Няма да ходиш никъде. Историята приключи, още преди да е започнала. Явно сме се поддали на вълнението около концерта и... Наистина, Джили, дай да не говорим за това. Я по-добре кажи къде да идем довечера!

— Все едно. Стига кухнята да е великолепна и да се танцува.

— Значи трябва да е „Синята роза“. С Роджър я открихме миналата седмица. Ще му се обадя да запази маса.

В девет часа четиримата вече влизаха в едно от най-популярните заведения в Лондон. Андреа беше с аленочервена рокля: отпред — плътно по врата, а отзад — изрязана почти до талията и прилепнала по тялото. Поредното творение на Хилари бе повече от сексапилно и при нормални обстоятелства Андреа не би го купила, но точно същия ден видя снимките на Люк с русокосата цигуларка и от ревност си направи този подарък.

— Ние сме с най-красивите жени — подхвърли Роджър на Питър и сякаш за доказателство погледите от съседните маси се насочиха към тях.

Той поръча шампанско и вдигна тост за „бъдните поколения“, след това се заеха с приятната задача да проучат менюто.

След ордъвъра Роджър покани Джилиан на танц и предостави на Андреа възможността да поговори с Питър.

— Как вървят нещата между вас? — попита тя веднага щом останаха сами.

— По-добре от всякога. Джилиан се е възстановила напълно. Съвсем спокойно си говорим за миналото. А най-хубавото е, че отново ще има дете. Просто не мога да повярвам как всичко се нареди...

Той се впусна да споделя плановете им за бъдещето, но в този момент в ресторанта влезе Люк и Андреа престана да чува и да вижда каквото и да било. Той беше по-официален от обикновено — в сив

копринен костюм и сребриста риза и изглеждаше по-висок и по-слаб. С него бяха още трима души, но Андреа забеляза единствено дребничката блондинка. Амелия Никълс. В действителност изглеждаше още по-чаровна отколкото на снимките. Пищна руса коса, нежен розов тен и неподправена грациозност.

Андреа изтръпна и от все сърце се помоли да не я видят.

Келнерът обаче ги поведе право към тях, Люк се спря и ѝ се усмихна.

— Радвам се да те видя. Как си?

— Чудесно.

Той погледна с любопитство към Питър, после към нея, но Андреа не си направи труда да ги представи. В очите му се появи пламъчета, а на устата му заигра усмивчица, ала той не каза нищо повече, усмихна ѝ се още веднъж и се присъедини към компанията си.

— Е, най-после видях Люк Кейн на живо! — обади се Питър. — Какво ще кажеш за един танц? Обаче предупреждавам те, не съм от класата на Роджър.

Андреа го последва към дансинга и заприказва оживено, в случай, че Люк погледне в тяхна посока. Ала усилието ѝ се оказа съвършено излишно, тъй като цялото му внимание бе заето от дамата му. Говореше ѝ нещо, доближил интимно глава и покровителствено сложил ръка на стола ѝ.

Жените — различни, но жестовете — същите, с горчивина си помисли Андреа и се зарадва, когато танцът свърши, и вече не го виждаше.

Уви, присъствието му витаеше във въздуха. Ако ѝ е трябвало доказателство, че изобщо не го е забравила, съдбата ѝ го поднасяше по твърде подъл начин.

Сервираха им вечерята и Андреа се съсредоточи върху нея, но сестра ѝ не се лъжеше лесно.

— Преди малко видях Люк. Говорихте ли?

— Казахме си здрасти...

— Само?

— А ти какво очакваш? Че ще си губи времето с мен, след като утре напускам агенцията му?

Джилиан понечи да възрази, но размисли и до края на вечерта Андреа се стара да забавлява цялата маса, макар че след това не помнеше нито една своя дума.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В шест часа на другата вечер Андреа, Джилиан и развълнуваната до сълзи госпожа Прентис се качиха в ролс-ройса, изпратен от Алън. Когато прекосиха Темза и Андреа зърна тълпите пред Фестивал Хол, стомахът ѝ се сви както едно време, но щом влезе в тихата гримборна, ухаеща от многото цветя, нервността ѝ постепенно се разсея.

Зад кулисите обаче напрежението се покачваше с всяка секунда. Залата беше наелектризирана в очакване на кралското семейство и Андреа задиша дълбоко, като се молеше да запази спокойствие.

Някой я докосна по рамото, тя се обърна, очаквайки, че е Алън и едва не извика при вида на Люк. Виолетовата наметка се свлече и разкри раменете ѝ, прозиращи под черната дантела.

— Виждам, че твърдо си решила да промениш мнението ми...

— За какво?

— Че черният цвят не ти отива. Изглеждаш великолепно, Андреа!

Отлично знаеше, че използва комплиментите, единствено за да ѝ вдъхне кураж и само сви рамене.

— Повярвай ми! Казвам го искрено.

— Тогава... благодаря.

В този момент дотича Алън. Кралските особи се очакваха всеки миг.

— Отивам да ги посрещна — рече Люк, внезапно вдигна ръката на Андреа и я доближи до устните си. — Спокойно. Ще бъдеш неотразима.

Тя си наложи да не го погледне, защото сълзите ѝ заплашваха да рукнат всеки миг.

— Ти ще се срещнеш с кралицата след концерта — каза Алън. — Люк е свикнал. Доста често му се случва.

Андреа се усмихна тъжно. Съществува ли на света удоволствие, което да му е било отказвано? Има ли нещо, което да го развълнува?

Побърза да забрави за него. Точно преди концерта ли ще се терзае като влюбено момиче?

Размърда пръстите си и подаде диамантената гривна на Алън.

— Ще я подържиш ли, докато свиря? Забравила съм да я сваля, а ще ми пречи.

В следващата секунда прозвуча химнът, чу се как публиката се изправя на крака и отново се настанява. Постепенно шумовете заглъхнаха и в залата се възцари напрегната тишина. Всички бяха затаили дъх в очакване.

С треперещи пръсти тя приглади роклята си, пое дълбоко въздух и излезе на сцената. Посрещнаха я бурни аплодисменти. Тя седна на рояла и от този миг нататък всичко бе музика. Звучите идеха от дълбините на душата ѝ.

Когато ръкоплясканията и овациите гръмнаха оглушително, Андреа се върна при Алън и той я отведе в приемната зад кралската ложа. Тя застана до диригента, церемониалмайстора и останалите изпълнители. Не след дълго се появи кралицата, придружавана от Люк. Андреа се поклони и сърцето ѝ запърха от радост при комплимента, отправен лично от Нейно Величество.

— Нямам представа какво отговорих — рече след това на Алън, макар че отлично помнеше думите на Люк, които подхождаха повече за училищна вечеринка:

— Много добре, Андреа. Поздравления.

Джилиан, Питър и госпожа Прентис я чакаха във фойето и щом я видяха, се втурнаха да я поздравяват.

— Добре дошла отново на земята — рече Питър. — Музиката ти те издигна до звездите.

Андреа го прегърна и целуна. В този момент зърна Люк, който изглеждаше неестествено пребледнял и напрегнат.

— Ще се видим на коктейла, Андреа — подхвърли той и отмина.

Андреа бе възмутена от цялата си душа, че на най-вълнуващия ден в живота ѝ той можеше да се държи така хладно. Дори да му е все едно, би могъл да бъде поне малко мил. Изкушението да не отиде на коктейла бе огромно, но не ѝ се искаше да разочарова Джилиан и Питър. Усмихна се широко и тръгна към залата за поздравления, но въпросът защо Люк си бе направил труда да дава коктейл в нейна чест,

продължаваше да я измъчва. Вероятно демонстрираше, че няма нищо против да напусне агенцията му. Не можа да измисли друга причина.

Люк се бе постарал да покани всички известни критици и именити личности, осигуряващи интерес от страна на репортерите. Андреа се почувства досущ като на коктейла в Рим, само дето до нея сега стоеше Алън, а Люк представяше наляво и надясно Амелия.

След един безкрайно дълъг час усмивки и ръкостискания, Андреа усети адско главоболие и се приближи до Алън.

— Не издържам повече. Главата ми ще се пръсне. Трябва да си легна — прошепна тя. — Удобно ли е да се измъкна?

— Просто излез навън, без да се сбогуваш и ме чакай във фоайето.

— Няма нужда. Ще взема такси. Моля те! Ако си тръгнем и двамата, ще ни усетят. Само кажи на Джилиан. Няма смисъл да бързат да се връщат.

— Окей — той стисна ръката ѝ и се престори, че нищо не е чул, а Андреа внимателно си запробива път към вратата.

Чак когато се отпусна във фотьойла в апартамента си и затвори очи, пулсиращата болка се поразея. Известната дори на кралицата, самоуверена Андреа Маркам отново бе самотно момиче, измъчвано от безброй въпроси. Единственото, което със сигурност ѝ оставаше, бе музиката, но в този миг Андреа би я заменила за любовта на Люк Кейн.

Колко прекрасен ѝ се стори тази вечер! За първи път го видя в смокинг. Изглеждаше по-възрастен, по-зрял и мъдър.

— Стига! — заповяда си полугласно. — Всичко свърши и е крайно време да се примириш с този факт!

Изведнъж на вратата се позвъни и тя подскочи. Кой би могъл да бъде толкова късно?

Излезе на пръсти в антрето и надникна през шпионката. Люк?! Какво ли иска?

Тя бързо отключи и застана лице в лице с него. Приглушената светлина отвътре хвърли сянка върху безизразното му лице. Накрая той наруши тишината:

— Забравила си си гривната. Алън ми я даде.

Но той явно не желаше да ѝ я върне на вратата, затова Андреа му стори път и отстъпи встрани. Люк влезе и тя мълчаливо го последва

в хола. В главата ѝ лудо препускаха мисли. Дали ѝ е ядосан, задето си тръгна толкова рано? Или е решил, че умишлено си е забравила гривната...

— Алън можеше да ми я даде утре — рече смутено. — И без това тази вечер няма да ми трябва. Не съм се опасявала, че ще избяга с нея...

— Виж какво, нужен ми беше повод да дойда тук — заяви Люк и ядосано закрочи напред-назад. — Защо, по дяволите, не ми каза? — избухна той. — Как бих могъл да се сетя, че това е бил Питър? Ако можеш да си представиш как се измъчвах!

— Не разбирам... — озадачено прошепна Андреа.

— Бях луд от ревност!

— Ревнувал си от Питър?!

— Чак днес на коктейла научих, че това е всъщност съпругът на Джилиан — Люк нервно прекара ръка през косата си. — Когато те видях да влизаш крадешком в стаята му в два часа сутринта, не можах да повярвам на очите си. Веднага си спомних, че това е същият мъж, с когото те бях видял от колата, жененият. А после и в ресторанта...

Андреа го гледаше смаяно и клатеше глава.

— Какво друго бих могъл да помисля, освен, че е дошъл в Рим, за да се срещнете през нощта? Чудя се как изобщо те погледнах на другия ден. Искях да те убия! Мразех те, но мразех и себе си затова, че продължавах да те обичам.

— Не даваше вид да страдаш особено...

— Имаш предвид Амелия? Не вярвай на всяка измишльотина, която прочетеш!

— Много добре видях как се държиш с нея.

— Андреа, не се заяждай, изобщо не съм в настроение. Обичам те и искам да бъдеш моя жена. Ако все още не си готова да ми се довериш, ще чакам. Но не прекалявай, защото ми се ще да съм достатъчно млад да играя мач със сина си и да танцувам на сватбата на дъщеря си.

— О, Люк! — със сълзи на очи Андреа се хвърли в обятията му и го събори на дивана.

— Какъв глупак съм бил да не ти кажа всичко — прошепна той. — Ще ми простиш ли?

— А ти ще ми простиш ли, че толкова години те подозирах в какво ли не? Но нека забравим миналото. Обичам те и ти вярвам!

Тя сгуши лице във врата му, зарови пръсти в гъстата черна коса и бавно потърси устните му. Пареха. Андреа въздъхна сладостно. Очакваше, че Люк ще изгаря от страст, но той бе невероятно нежен.

— Джилиан и Питър ще се приберат чак след един час — прошепна в ухото ѝ. — Обещаха ми...

Ръката му погали гърдите ѝ. Премреженият му поглед изпрати тръпки по цялото ѝ тяло.

— Сигурен ли си, че искаш жена с кариера? — погледна го Андреа изпитателно.

— Сигурен съм, че искам теб!

— Значи ли това, че няма да трябва да си търся нов импресарио?

— Да не си посмяла! От днес нататък кариерата ти е на второ място в моя живот.

— А кое е на първо?

Дланта му бавно се разходи по корема ѝ, след това се плъзна по бедрата ѝ и Андреа потръпна. Люк я прегърна и я понесе към спалнята.

— Все още ли държиш да научиш отговора? — попита с дрезгав глас, когато я положи на леглото и се отпусна до нея.

— Не, не... — прошепна тя и го целуна с цялата любов, която бе таила в сърцето си от толкова години. — Просто ми покажи.

Издание:

Робърта Лий. Лирична соната

ИК „Арлекин-България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0208-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.